

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΗΜΩΝ ΘΕΣΤΟΚΟΥ

ΓΟΡΓΟΥ ΠΗΚΟΥ

ΤΗΣ ΕΝ ΤΗ, ΙΕΡΑ, ΜΟΝΗ, ΔΟΧΕΙΑΡΙΟΥ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΕΥΡΕΚΟΜΕΝΗΣ ΚΟΥΡΙΛΑ

ΠΡΟΣΕΤΙ ΔΕ ΔΑΥΡΙΩΤΟΥ

ΚΑΙ Η ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ ΕΝ ΤΩ ΤΕΛΕΙ

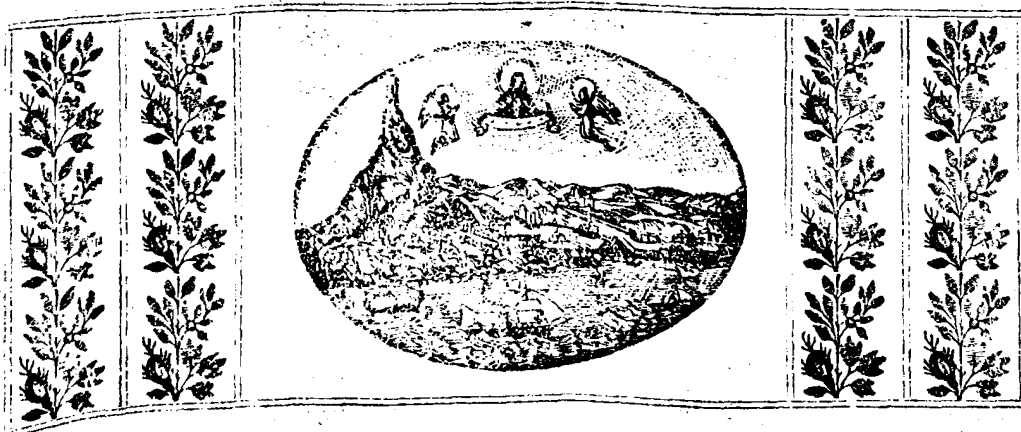
ΝΥΝ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΕΙΣ ΤΥΠΟΝ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΔΟΧΕΙΑΡΙΟΥ

ΑΥΞ. ΑΡΙΘ. ΕΚΔ.

22

ΕΚ ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ—ΕΘΝ
1937 ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ 1937

BK
A 190

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

026000305179

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΗΜΩΝ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΓΟΥΡΓΟΥ ΠΗΚΟΥ

ΤΗΣ ΕΝ ΤΗ, ΙΕΡΑ, ΜΟΝΗ, ΔΟΧΕΙΑΡΙΟΥ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΗΣ

ΠΡΟΣΕΤΙ ΔΕ

ΚΑΙ Η ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ ΕΝ ΤΩ, ΤΕΛΕΙ

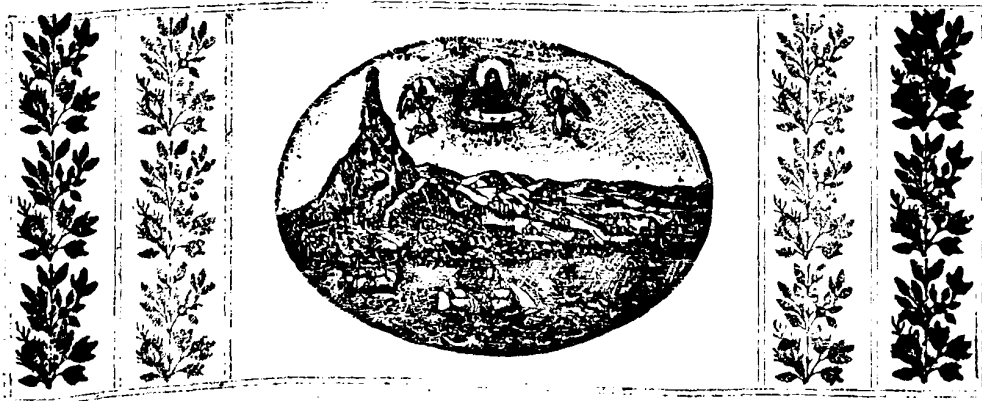
ΝΥΝ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΕΙΣ ΤΥΠΟΝ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΔΟΧΕΙΑΡΙΟΥ

ΑΥΣ. ΑΡΙΘ. ΕΚΔ.

22

ΕΚ ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ—ΑΘΩ
1937 ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ 1937

Η

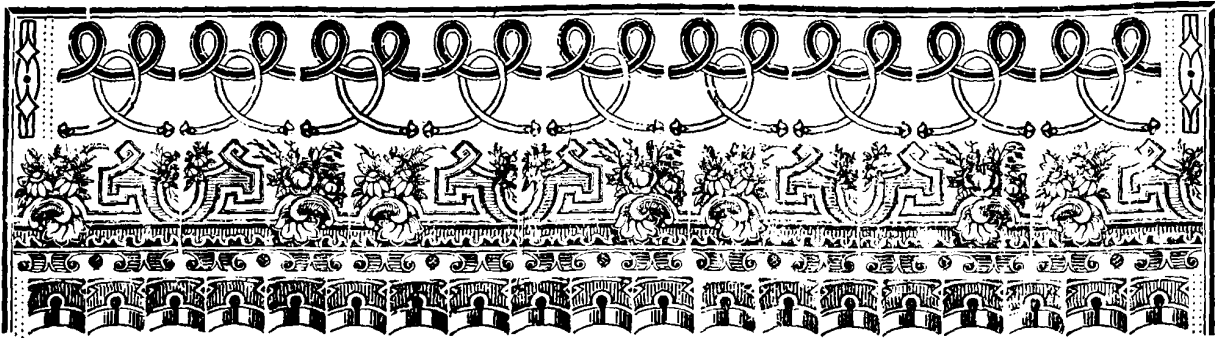
ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΓΟΡΓΟΎΠΗΚΟΥ

ΕΥΡΗΤΑΙ ΕΝ ΤΗ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΔΟΧΕΙΑΡΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΗ
ΕΚΔΟΣΗ
ΕΚΔΟΣΗ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΓΟΡΓΟΥ ΠΗΚΟΥ

ΜΗΝΙ ΟΚΤΩΒΡΙΩ

Ἐπιτελοῦμεν τὴν ἐτησίαν Συναξίν τῆς Ὑπερευλογημένης
Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας
τῆς ἐπικαλουμένης **Γοργοῦ Πηκούς**.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Εἰς τὸ **Κύριε ἐκέκραξα**.

Ἰστῶμεν Στίχ. Δ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα.

Στιχηρὰ Προσόμια.

Ἦχος Α'. Πνεύφημοι μάρτυρες...

Κροτήσωμεν σήμερον φαιδρῶς, Ἑορτὴν ὑπέρ-
λαμπρον, τὴν Θεοτόκον δοξάζοντες, τὴν ἀνα-
βλύζουσαν, δωρεῶν αὐλῶν, κρουνηδὸν τὰς χάριτας,
τοῖς πίστει ἀρραγεῖ ἀνακράζουσι: Γοργοῦπήκοε, σύ εἰ-
σκέπη καὶ ἀσφάλεια, τῶν τιμώντων, τὴν θείαν Εἰ-
κόνα Σου.

Πηγὴ ἰαμάτων δαφιλῆς, πέτρα θεολάξευτος, ὡς
ἀληθῶς ἀναδέδεικται, ἡ ἠλιόμορφος, Ἀχραν-

τε Εικῶν Σου, ὡς νέκταρ ἀθάνατον, ὡς μάννα ψυχοτρόφον παρέχουσα, Γοργοῦπήκοε, τῆς ἀφάτου εὐσπλαγχνίας σου, τοῖς αἰτοῦσι, τὴν θείαν ἐνέργειαν.

Λυχνία φωτὸς τοῦ πατρικοῦ, ὡς νεφέλην πάμφωτον, ζωοδωρήτως ἐφήπλωσας, τὰς τῆς Εἰκόνοσ Σου, ἀύλους ἀκτίνας, δι' ὧν κάμοῦ φώτισον, τὰ ὄμματα θερμῶς ἀνεβόα σοι, Γοργοῦπήκοε, ὁ παιδεύσει σου γενόμενος, τῆς σῆς δόξης, κῆρυξ διαπρύσιος.

Ὡς πρύτανιν Κόρη καὶ φρουρόν, ὡς λιμένα ἀκλυστον, Δοχειαρίου σέ εὐρατο, Μονὴ ἢ ἐνδοξοσ ὄθεν εὐχαρίστως, μέλπει τῶν θαυμάτων σου, τὴν χάριν Θεοτόκε τὴν ἀφθονον, καὶ πόθῳ κράζει σοι: εὐμενὲς οὐσ τεῖνε πάντοτε, τοῖς σοῖς δούλοις, ὡς Γοργοῦπήκοος.

Δόξα καὶ Νῦν. Ἦχος Α'.

Τῆς ἀρρήτου οὐσίας τὸ τέμενος, τὴν Θεοχώρητον παστάδα, ἐξ ἧς ὁ λόγος ὠμοιώθη βροτοῖς, τὴν Θεοτόκον Μαρίαν, χαρμονικῶς ὑμνήσωμεν· αὕτη γὰρ κατ' ἐξαίρετον τρόπον, ἀρωγὸς ἡμῶν καὶ κηδεμῶν, ὡς ἀψευδῶς ἐπηγγείλατο ἀναδέδεικται ὄθεν καὶ τὸν ὀλοφαῆ αὐτῆς χαρακτῆρα, κεκαθαρμέναις

έννοιαις προσκυνούντες, σὺν τῷ Δαυΐδ βοήσωμεν:
Δεδοξασμένα ἐλαλήθη πανταχοῦ, περὶ τῆς θείας Εἰ-
κόνοσ σου, Γοργουπήκοε Δέσποινα· ἰαμάτων γὰρ
βλυστάνει ποταμούς, καὶ λυτροῦται πάσης θλίψεως,
τοὺς ὀρθοδόξως προσιόντας σοι.

Φῶς ἱλαρὸν... κ.τ.λ.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ Ἡροσόμοια.

Ἦχος Β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά...

Χάρις ζωαρχική, ὡς δρόσος προϊούσα, ἐκ τῆς Μορ-
φῆσ σου Κόρη, ἀρδεύει καὶ εὐφραίνει, τὰς
αὐλάκας τῆς Ποίμνησ σου.

Στίχ. Ἄκουσον Θύγατερ καὶ ἕδε, καὶ κλένον
τὸ οὖσ σου, καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου, καὶ τοῦ
οἴκου τοῦ πατρὸσ σου, καὶ ἐπιθυμήσει ὁ βασιλεὺσ
τοῦ κάλλουσ σου.

Κβάθουσ σου Ἄγνη, προνοίας ἀνεκφράστου!
Σὺ γὰρ γοργῶσ ἀκούειν, ἐνθέωσ ἀπεφῆνω, τῶν
ἐπιβοωμένων σε.

Στίχ. Τὸ προσωπὸν σου λιτανεύουσιν οἱ
πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Στέφανον χρυσαυγέσ, Μονὴ Δοχειαρίου, τὴν
σὴν λαμπρὰν Εἰκόνα, Παρθένε κεκτημένη,
ἀγάλλεται τῇ δόξῃ σου.

Δόξα. Ὁμοιον.

Δόγος ὁ τοῦ Πατρός, ἐν σοὶ κατασκηνώσας,
Πνεύματος ἐπελεύσει, ἐστίαν σε δεικνύει, ζω-
ῆς Γοργουπήκοε.

Καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Πλήρου διαπαντός, Θεογεννητορ Κόρη, τὴν
σὴν ἐπαγγελίαν, καὶ φύλαξ ἡμῶν ἔσο, καὶ
βοηθός ἐν θλίψεσι.

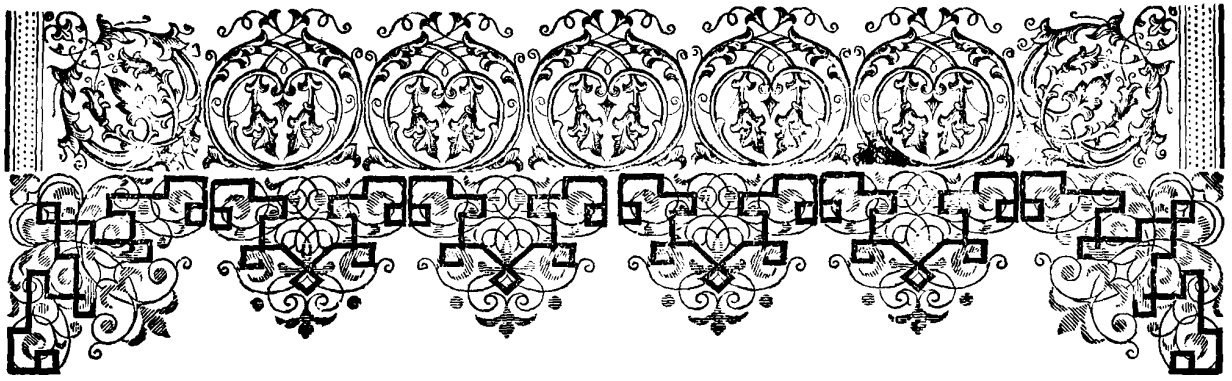
Νῦν ἀπολύεις... Τρισάγιον... Παναγία Τριῆς κ.λ.π.
καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος Α'. τῆς Ἐρήμου Πολίτης....

Θὸς θεόβρυτον κρήνην τῶν αὐλῶν χαρίτων σου,
τὴν θαυματουργόν σου Εἰκόνα, Θεοτόκε πλου-
τίσαντες, ἐκ ταύτης τῶν θαυμάτων τὰς ῥοάς, ἀν-
τλοῦμεν δαψιλῶς ὡς ἐξ Ἐδέμ· σὺ γάρ Γοργουπή-
κοος βοηθός πέλεις τῶν ἐκβοώντων σοι: Δόξα τοῖς
σοῖς χαρίσμασιν Ἄγνη, δόξα τῇ παρθενία σου, δόξα
τῇ πρὸς ἡμᾶς σου ἀνεκφράστῳ προνοίᾳ Ἀχραντε.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετὰ τὸν Προουμιακόν, τὸ Μακάριος Ἀνήρ.

Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα...

Ἰστώμεν Στίχ Η'. καὶ ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα

Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος Α'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος...

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὡς λαμπὰς θεαυ-
γῆς, ἡ Εἰκὼν ἡ ἄχραντος, ἐδείχθη περιφανῶς
τῆς Θεομήτορος. Ἀστράφθητι οὖν φαιδρῶς, ἡ κλη-
ρουχία Αὐτῆς ἡ ἀπόλεκτος· φαιδρύνθητι εὐσεβῶς,
Δοχειαρίου Μονὴ ἀνακράζουσα: Κεχαριτωμένη
χαῖρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ Κόσμῳ,
διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος. (Δίς)

Βαβαὶ τῶν σῶν θαυμασίων Ἀγνή! δι' ὧν καταρ-
δεύεις, ἐμφανῶς τὸν κληρὸν σου, καὶ σώζεις
διαπαντός, τοὺς προσιόντας σοι· κρατῆρα γὰρ δαψι-
λῆ, τῆς οὐρανίου χρηστότητος ἐδείξας, Εἰκόνα σου
τὴν λαμπράν, ὕδωρ ζωῆς τοῖς βοῶσι προῤῥέουσιν.

ζητοῦσι, Γοργοῦπήκοε Ἄχραντε.

Τῆλασθήριον ἔμψυχον, ἰατρεῖον ἀδάπανον, πλοῦτος ἀναφαιρέτος πάσης δόσεως, Γοργοῦπήκοε πέφνηας, ταχέως προφθάνουσα, τοῖς καλοῦσί σε θερμῶς, καὶ κινδύνων τοὺς δούλους σου, διασώζουσα, καὶ κατ' ὄναρ Παρθένε φαινομένη, καὶ καθ' ὕπαρ παραδόξως, χαρᾶς πληροῖς τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος Πλ. Β'.

Σήμερον εὐσήμου ἑορτῆς ὑπόθεσις, ἡ τῶν θαυμάτων σου ἔλλαμψις, Θεοτόκε ἐπέστη· σὺ γὰρ ὡς τοῦ Ἀδαμιαίου γένους σωτηρία, καὶ ἀγαθότητος πέλαγος, αὐτεπαγγέλτως ὠφθης ἡμῖν, ὀξύτατη ἀντίληψις, καὶ εὐεπήκοος βοηθός. Τί οὖν ἀξίως σοὶ προσκομίσωμεν, ἀνθ' ὧν τρυγῶμεν ἀπείρων δωρεῶν σου; ἐτοιμὴν γὰρ ἄρωγόν, ἐν τῷ βίῳ σε εὐράμεθα, καὶ ὡς ἐλπίδος ἄγκυραν, τὰς ἐπαγγελίας σου κεκτημένοι, διασωζόμεθα. Ὁμολογοῦμεν ταίνυν τὴν χάριν, κηρύττομεν τὴν εὐεργεσίαν, καὶ ἀναξίοις χεῖλεσι τὴν σὴν ἁγίαν προσκυνοῦντες Εἰκόνα, φαιδρῶς βοῶμέν σοι: Ἔργον τοῦτο τῆς προνοίας σου Δέσποινα, ὃ κατειργάσω πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἴσοδος μεγάλη. Φῶς ἱλαρόν...

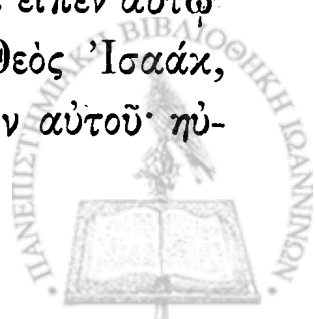
Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Τῆς Ἑξόδου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ε'λάλησε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν, λέγων· Ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ τοῦ μηνὸς τοῦ πρώτου, στήσεις τὴν Σκηνὴν τοῦ μαρτυρίου· καὶ θήσεις τὴν Κιβωτὸν τοῦ μαρτυρίου· καὶ σκεπάσεις αὐτὴν τῷ καταπετάσματι· καὶ εἰσοίσεις τὴν τράπεζαν, καὶ τὴν λυχνίαν· καὶ θήσεις τὸ θυμιατήριον τὸ χρυσοῦν. εἰς τὸ θυμιαῖν, ἐναντίον τῆς Σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου· καὶ ἐπιθήσεις τὸ κάλυμμα τοῦ καταπετάσματος ἐπὶ τὴν θύραν τῆς Σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου· καὶ λήψη τὸ ἔλαιον τοῦ χρίσματος· καὶ χρίσεις τὴν Σκηνὴν, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ καὶ ἔσται ἅγια· καὶ ἁγιάσεις τὸ θυσιαστήριον· καὶ ἔσται τὸ θυσιαστήριον ἅγιον τῶν ἁγίων. Καὶ ἐποίησε Μωϋσῆς ὅσα ἐνετείλατο αὐτῷ· Κύριος, οὕτως ἐποίησε· καὶ ἐκάλυψεν ἡ νεφέλη τὴν Σκηνὴν τοῦ μαρτυρίου· καὶ δόξης Κυρίου ἐπλήσθη ἡ Σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου· καὶ οὐκ ἠδύνατο Μωσῆς εἰσελθεῖν εἰς τὴν Σκηνὴν τοῦ μαρτυρίου· ὅτι ἐπεσκίασεν αὐτὴν ἡ νεφέλη· καὶ δόξης Κυρίου ἐπλήσθη ἡ Σκηνή.

Τῆς Ἑξόδου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ε'ξῆλθε Μωσῆς εἰς τὸ ὄρος τοῦ Θεοῦ Χορήβ· ὤφθη δὲ αὐτῷ ἄγγελος Κυρίου ἐν φλογὶ πυρὸς ἐκ τῆς βάτου· καὶ ὄρα· ὅτι ἡ βάτος καίεται πυρὶ, καὶ οὐ καταφλέγεται· εἶπε δὲ Μωσῆς· παρελθὼν ὄψομαι τὸ δράμα τοῦτο τὸ μέγα, τί ὅτι οὐ κατακαίεται ἡ βάτος; ὡς δὲ εἶδε Κύριος ὅτι προάγει τοῦ εἰδεῖν, ἐκάλεσεν αὐτὸν ἐκ τῆς βάτου λέγων· Μωσῆ, Μωσῆ· ὁ δὲ εἶπε· τί ἐστὶ Κύριε; ὁ δὲ Κύριος εἶπε· μὴ ἐγγίσης ὧδε λῦσον τὸ ὑπόδημα ἐκ τῶν ποδῶν σου ὁ γὰρ τόπος ἐν ᾧ σὺ ἕστηκας, γῆ ἅγια ἐστὶ· καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἐγὼ εἰμι ὁ Θεὸς τοῦ πατρός σου Ἀβραάμ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαάκ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ· ἀπέστρεψε δὲ Μωσῆς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ· ἡ-

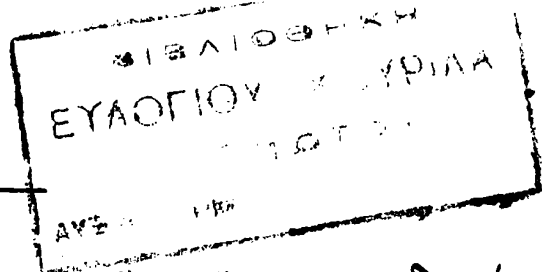

λαβείτο γάρ καταβλέψαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μωϋσῆν· ἰδὼν εἶδον τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ μου τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τῆς κραυγῆς αὐτῶν ἀκήκοα ἀπὸ τῶν ἐργοδιωκτῶν· εἶδα γάρ τὴν ὀδύνην αὐτῶν, καὶ κατέβην τοῦ ἐξελέσθαι αὐτοὺς ἐκ χειρὸς Αἰγυπτίων, καὶ ἐξαγαγεῖν αὐτοὺς ἐκ τῆς γῆς ἐκείνης· καὶ εἰσαγαγεῖν αὐτοὺς εἰς γῆν ἀγαθὴν, καὶ πολλήν, εἰς γῆν ρέουσαν μέλι καὶ γάλα.

Προφητείας Ἰεζεκιήλ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τὰδε λέγει Κύριος· ἔσται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὀγδόης καὶ ἐπέκεινα, ποιήσουσιν οἱ ἱερεῖς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὰ ὀλοκαυτώματα ὑμῶν καὶ τὰ τοῦ σωτηρίου ὑμῶν, καὶ προσδέξομαι ὑμᾶς, λέγει Κύριος, Κύριος· καὶ ἐπέστρεψέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν ἁγίων τῆς ἐξωτέρας, τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολάς· καὶ αὕτη ἦν κεκλεισμένη· καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με· υἱὲ ἀνθρώπου· ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται, οὐκ ἀνοιχθήσεται, καὶ οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς· ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ εἰσελεύσεται δι' αὐτῆς· καὶ ἔσται κεκλεισμένη· διότι ὁ Ἐγούμενος οὗτος κάθηται ἐν αὐτῇ τοῦ φαγεῖν ἄρτον ἐνώπιον Κυρίου, κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Αἰλάμ τῆς πύλης εἰσελεύσεται, καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐξελεύσεται· καὶ εἰσῆγαγέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῆς πρὸς βορρᾶν κατέναντι τοῦ οἴκου· καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ πλήρης δόξης ὁ οἶκος Κυρίου.

ἡμῖν· ἐν αὐτῇ γὰρ προσιόντες, τῆς σῆς φωτοδοσίας τὴν ἔλλαμψιν, ὡς δι' ἐσόπτρου μούμεθα. Ὡ τοῦ θαύματος! ὑπερφερές ἰλαστήριον, τῇ σῇ ἐπισκιάσει, ταύτην εἰργάσω· ἐν αὐτῇ γὰρ ψυχῶν αὐτουργεῖται καινισμός, καὶ σωμάτων ἰασίς, τῶν πιστῶς λιτανευόντων σε.

Ἦχος Γ'.

Τίς λαλήσει τὰ μεγαλεῖά σου Δέσποινα; ἢ τίς ἀκουστάς ποιήσει, τὰς αἰνέσεις τῆς δόξης σου; οὐ μόνον γὰρ τῷ τῇ τραπέζῃ διακονοῦντι, φιλανθρώπως ἔνευσας, καὶ τῷ ξένῳ σου θαύματι, εὐπειθῆ τοῦτον κατέστησας, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μάνδρας, οἰακοστρόφος ἀσφαλῆς, φιλοστόργως πέφηνας. Ὄντως πηγὴ ζωαρχικῆ, καὶ βυθὸς ὑπερχειλῆς, φιλανθρωπίας πέφυκας. Τυφλοῖς γὰρ ἐχαρίσω τό ὄραν, παρειμένους ἠνώρθωσας, καὶ ἀγόνους καλλιγόνους ἔδειξας· τὴν γὰρ ἀγαθώνυμόν σου κλησίν, τοῖς ἔργοις βεβαιούσα, ἐτοίμη εὐρίσκη βοήθεια, τοῖς πᾶσιν ὡς Γοργοῦπήκοος.

Ἦχος Δ'.

Τῆς ἀρρήτου εὐδοκίας τοῦ Θεοῦ, φωτοφανές ὄχημα, ἀναδειχθεῖσα Μαριάμ, ὡς ξύλον ζωῆς

ηὐδόκησας, φανῆναι ἡμῖν ἡ Εἰκὼν σου· ἐξ ἧς τοὺς ψυχοτρόφους τρυγῶντες καρπούς, εὐχαρίστως βοῶμέν σοι: Χαῖρε κιβωτὲ πάγχρυσε, τοῦ ὑπερουσίου ἀγιάσματος, τοῦ βλυστάνοντος ἡμῖν διὰ σοῦ ἀγιασμόν καὶ λύτρωσιν. Χαῖρε λαβὶς πυρσοβόλος, ἡ καθαίρουσα ἡμᾶς, τῇ τῶν κρειπτόνων μεταδώσει. Χαῖρε προστασία ἄμαχε, καὶ Γοργοῦπήκοε ἀρωγὴ τῶν δούλων σου· ὧν τῇ δεήσει συμπαθὲς οὖς κλίνον, καὶ σῶσον ἡμᾶς Πανύμνητε, πάσης ὀργῆς καὶ θλίψεως.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος Πλ. Α'.

 εὔτε δὴ καὶ κυκλώσατε, καὶ Δαβιτικῶς περιλάβετε, τὴν Δοχειαρίου εὐαγῆ Μονὴν· ἐν αὐτῇ γὰρ ὑπερφυῶς, ἡ τοῦ ἐλέους Μήτηρ, τὰς πλουτοποιοῦς αὐτῆς ἐνεργείας, ἐμφανεστέρας δείκνυσι πιστοῖς· τὸ γὰρ ἱερόν αὐτῆς Ἐκτύπωμα, θησαυρόν εὐεργεσίας, εἰς περιποίησιν ἡμῶν ἀπειργάσατο· ὅθεν τῆς Παρθενικῆς, γευσάμενοι χρηστότητος, ὁμοφώνως εἶπωμεν: Γοργοῦπήκοε Κόρη, μὴ ἐλλείπης φρουρεῖν ἡμᾶς, ἐν ταῖς τοῦ βίου περιστάσεσι, καὶ παρέχειν ἡμῖν, τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα.

Εἶτα λέγονται αἱ συνήθεις **Εὐχαί**, καὶ εἰσερχόμεθα ἐν τῷ Ναῶ ψάλλοντες τὰ Ἀπόστιχα.

ΕΙΣ ΤΑ ΑΠΟΣΤΙΧΑ

Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἦχος Πλ. Α΄.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς....

Χαίροις τῶν ἀγαθῶν ἡ πηγὴ, τῆς εὐσπλαγχνίας
τὸ ἀκένωτον πέλαγος, νεφέλη ἡ ζωηφόρος, ἡ
γλυκασμὸν ἀληθῆ, τοῖς κεκακωμένοις ἐπομβρίζου-
σα· τυφλῶν ἡ ἀνάβλεψις, παραλύτων ἀνόρθωσις,
χειμαζομένων, ἀσφαλῆς χειραγώγησις, λιμὴν ἄ-
κλυστος, τῶν ἐν ζάλη καὶ θλίψεσι· Κόρη Γοργοῦ-
πήκοε, νοσοῦντων τὸ ἴαμα, τοῦ Σιλωάμ Κολυμβή-
θρα, τῆς ἀτεκνίας ἡ λύτρωσις, Χριστοῦ Χαῖρε Μή-
τηρ, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ἄκουσον θύγατερ καὶ ἴδε, καὶ κλένον
τὸ οὖς σου, καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου, καὶ τοῦ
οἴκου τοῦ πατρός σου, καὶ ἐπιθυμήσει ὁ βασιλεὺς
τοῦ κάλλους σου.

Χαίρει Δοχειαρίου Μονή, οἰάπερ στέφος, τιμαλ-
φές χρυσοκόλλητον, τὸν ἔνσωμον Χαρακτῆ-
ρα, τῆς σῆς ἀχράντου Μορφῆς, ἀναδησαμένη Παν-
τευλόγητε· ἐντεῦθεν τῆς δόξης σου, καρπουμένη
τὴν ἔλλαμψιν, τὰς πρωτοδότους, διαδόσεις σου δέ-
χεται, ὡς ἀθάνατον, μετουσίαν κραυγάζουσα: Σκέ-

πη μου καὶ ὑπέρμαχος, τροφεύς τε καὶ ἔφορος, ὡς συμπαθῶς ἐπηγγείλω, ἔσο Παρθένε Πανάμωμε, αἰὶ δωρουμένη, ἰλασμόν καὶ σωτηρίαν, καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Ο ἤλη πανευμενῆς καὶ λαμπρά, θεουργικαῖς μαρμαρυγαῖς ἐξαστράπτουσα, ἐφίστασαι ἀοράτως, τοῖς ἐν κινδύνοις Ἀγνή, ἐπιβοωμένοις τὸ σὸν ὄνομα, καὶ πᾶσιν ἐπίσκεψις, καὶ ταχεῖα ἀνάρρῶσις, αἰὶ εὐρίσκη, τοῖς ἐκ πόθου βοῶσί σοι, τὰ τοῦ Ἄσματος, ἀγιόφθογγα ῥήματα: δεῖξον ἡμῖν τὴν ὄψιν σου, καιρῶ τῶ τῶν θλίψεων, ὡς θυμηδίας ἡμέραν, καὶ τὴν φωνὴν σου ἀκούτισον, ὡς ἔνθεον λύτρον, καὶ παράκλησιν γλυκεῖαν, Γοργοῦπήκοε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος Πλ. Δ'.

Δεῦτε ἅπαντες πιστοί, τὰ παμφαῆ μεγαλεῖα, τῆς Θεοτόκου δοξάζωμεν· ὡς γὰρ πύλη τοῦ αὐλου φωτός, πρὸς ἀπορρήτων ἀναβάσεων μύησιν, ἀνάγει καὶ εἰσάγει, τοὺς ἐντρυφῶντας ἐν τοῖς θαύμασιν Αὐτῆς. Ἐλλαμφθῶμεν οὖν ταῖς φρεσίν, οἱ τῶ φωτὶ Αὐτῆς πορευόμενοι· ἰδοὺ γὰρ παραγίνεται,

ἐνὶ ἐκάστῳ χορηγοῦσα, ἀγαθοποιούς δωρεάς. Ὁ ἔμφυχος οὐρανός, ἡ χρυσοφαῆς λυχνία, ὁ ἐπηρμένος τοῦ Δεσπότης Θερόνος, ἡ περίβλεπτος καὶ περιώνυμος πόλις, ἐν ἧ τὸ ἀκατάληπτον μυστήριον, τῆς τοῦ Λόγου κενώσεως τετέλεσται, εἰς ἀνάπλασιν ἡμῶν, καὶ ζωὴν αἰώνιον.

Τρισάγιον. Δόξα καὶ νῦν. Παναγία Τριάς. κ. τ. λ.

καὶ εὐθὺς τό' Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος Α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης...

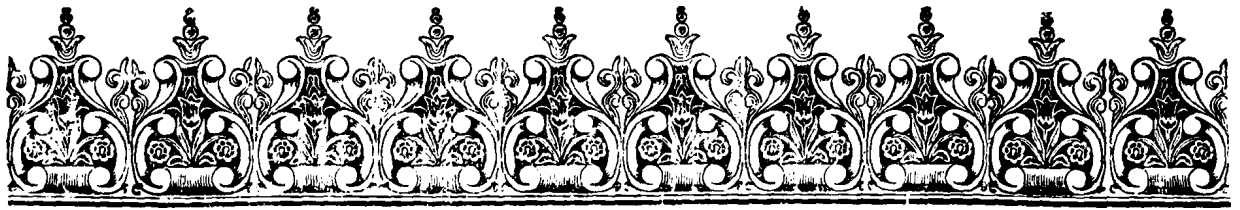
Qὺς θεόβρυτον κρήνην τῶν αὐλῶν χαρίτων σου, τὴν θαυματουργόν σου Εἰκόνα, Θεοτόκε πλουτίσαντες, ἐκ ταύτης τῶν θαυμάτων τὰς ῥοάς, ἀντλοῦμεν δαψιλῶς ὡς ἐξ Ἐδέμ· σὺ γὰρ Γοργοῦπήκοος βοηθός, πέλεις τῶν ἐκβοώντων σοι· Δόξα τοῖς σοῖς χαρίσμασιν Ἀγνή, δόξα τῇ παρθενίᾳ σου, δόξα τῇ πρὸς ἡμᾶς σου ἀνεκφράστῳ προνοίᾳ Ἀχραντε.

Τὸ αὐτό· ἐκ τρίτου.

Δόξα, καὶ νῦν· καὶ Ἀπόλυσις.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῆς Ἀγρυπνίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, ψάλλομεν τὸ Θεὸς
Κύριος εἰς ἦχον Γ'. καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον
ἐκ τρίτου (ὡς ἐν τῷ Ἑσπερινῷ.)

Εἶτα ἡ συνήθης Στιχολογία τοῦ ψαλτηρίου· καὶ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ Α'. ΣΤΙΧΟΛΟΓΙΑΝ

Καθίσματα. Ἦχος Α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ...

Οἷς πύργον ἀσφαλῆ, ὡς ἐλπίδος κρηπίδα, καὶ Ἐ-
φορον ζωῆς, καὶ κρουνὸν συμπαθείας, τὴν θεί-
αν σου προμήθειαν, Θεομητορ κτησάμενοι, μεγα-
λύνομεν, τὴν σὴν ἀνείκαστον χάριν, καὶ γεραίρο-
μεν, Γοργοπήκοε Κόρη, τὰ θεῖά σου θαύματα.

Δόξα, καὶ νῦν. ὁμοιον.

Οἷς ὠφθης μυστικῶς, λειτουργῶ τῷ τραπέζης,
καὶ τοῦτον εὐπειθῆ, ξενοτρόπως εἰργάσω, οὔ-
τως ἡμῖν ἐμφάνηθι, ὡς ὑπέσχου Πανάμωμε, καὶ
καταύγασον, τὸν νοῦν ἡμῶν τοῦ εἰδέναί, καὶ

πληροῦν αἰεὶ, τὰ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ Σου, ἐν-
τάλματα Ἄχραντε.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ Β'. ΣΤΙΧΟΛΟΓΙΑΝ

Κάθισμα. Ἦχος Δ'.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ....

Κατεπλάγη ἀληθῶς, τῶν Μοναζόντων ὁ χο-
ρός, τὸν ἀόρματον ἰδὼν, ὀμματωθέντα
ὑπὲρ νοῦν, τῇ προϊούσῃ ἐκ τῆς Εἰκόνοσ Σου
ἐνεργείᾳ, ὅθεν τὴν λαμπρὰν μεγαλουργίαν Σου,
πόθῳ ἀκλινεῖ, Ἄγνῃ ἐδόξασε, καὶ ὡς πυρσὸν τὰς
σὰς ἐπαγγελίας, πεπλουτηκῶς ἀνακράζει Σοι:
Μεγάλη ὄντως, ἡ πρὸς ἡμᾶς Σου Γοργοῦπή-
κοε προμήθεια.

Δόξα καὶ Νῦν. Ἦχος Γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Τῆς εὐσπλαγχνίας Σου, πλοῦτον τὸν ἄπειρον,
καὶ τῶν θαυμάτων Σου, βυθὸν τὸν ἄμε-
τρον, τίς ἀνυμνήσει ὡς εἰκός, Παρθένε δεδοξα-
σμένη; Σὺ γὰρ ὡς φιλόστοργος, ἀναβλύζεις τοῖς
πέρασι, τῆς εὐεργεσίας Σου, τὰ γλυκύρροα νά-
ματα, καὶ σώζεις συμφορῶν καὶ κινδύνων, τοὺς
Σοὺς ἰκέτας Γοργοῦπήκοε.

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛΥΕΛΕΘΝ

Καθίσματα. Ἦχος πλάγ. Δ'.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς...

Τὸ προσταχθὲν ὑπὸ σοῦ μὴ ἐκπεράνας, ὁ τῆς τραπέζης λειτουργὸς Θεογεννήτορ, τῆς σῆς δόξης πεπείραται καὶ ἔγνω σου τὴν χάριν· ὦ πλήρους χρηστότητός σου θείας φωνῆς! ἀπαύστως γὰρ προνοεῖσθαι ὡς ἀγαθὴ, ἐπηγγείλω Πανύμνητε, τῶν ἐκβοώντων Σοι πιστῶς, Ἄγνη Γοργοῦπήκοε, Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.⁴⁴

Δόξα, καὶ νῦν· τὸ αὐτό.

ΟΙ ΑΝΑΒΑΘΜΟΙ

Τὸ Α'. Ἀντίφωνον τοῦ Δ'. Ἦχου·

καὶ τὸ Προκείμενον.

Ακουσον θύγατερ, καὶ ἴδε, καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου, καὶ τοῦ οἴκου τοῦ Πατρός σου, καὶ ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Πᾶσα πνοή...

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ Λουκᾶν

Ἁγίου Εὐαγγελίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἀναστᾶσα Μαρι-
άμ, ἐπορεύθη εἰς τὴν ὄρεινὴν μετὰ σπου-
δῆς εἰς πόλιν Ἰούδα· καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶ-
κον Ζαχαρίου, καὶ ἠσπάσατο τὴν Ἐλισάβετ.
Καὶ ἐγένετο, ὡς ἤκουσεν ἡ Ἐλισάβετ τὸν ἄ-
σπασμόν τῆς Μαρίας, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν
τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς· καὶ ἐπλήσθη Πνεύματος ἁγί-
ου ἡ Ἐλισάβετ, καὶ ἀνεφώνησε φωνῇ μεγά-
λῃ, καὶ εἶπεν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί, καὶ
εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου. Καὶ
πόθεν μοι τοῦτο, ἵνα ἔλθῃ ἡ Μήτηρ τοῦ Κυ-
ρίου μου πρὸς με; Ἴδου γάρ, ὡς ἐγένετο ἡ φω-
νὴ τοῦ ἀσπασμοῦ σου εἰς τὰ ὦτά μου, ἐσκίρ-
τησε τὸ βρέφος ἐν ἀγαλλιάσει ἐν τῇ κοιλίᾳ
μου. Καὶ μακαρία ἡ πιστεύσασα, ὅτι ἔσται τε-
λείωσις τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρὰ Κυρίου.
Καὶ εἶπε Μαριάμ· Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν
Κύριον, καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ

Θεῶ τῷ σωτηρὶ μου· ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπεινώσιν τῆς δούλης αὐτοῦ. Ἴδου γάρ, ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί· ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ Δυνατός, καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Ἐμεινε δὲ Μαριάμ σὺν αὐτῇ, ὡσεὶ μῆνας τρεῖς, καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς.

Μετὰ τὸν Ν΄. ψαλμὸν.

Δόξα. Ἦχος Β΄.

 ἡμερον εὐσήμεως κροτοῦντες, τῶν σῶν θαυμάτων τὰς δυναστείας, βοῶμέν σοι Πανύμνητε· Γοργοπήκοος ὑπέρμαχος, τῇ λογικῇ σου ἔσο Μάνδρα, μέχρι τερμάτων βίου δεόμεθα.

Καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός... καὶ εὐθύς τό·

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλάγ. Β΄.

 ἡμερον ὁ Ἀγιώνυμος Ἄθως, τὸ ἐμφανές τῆς Θεοτόκου Ὄρος, προφητικῶς σταλαξάτω γλυκασμόν, καὶ ῥηξάτω εὐφροσύνην, ἣ γὰρ ἔφορος αὐτοῦ καὶ πρύτανις καὶ σκέπη, ἣ μόνη Ἀειπάρθενος, εἰς εὐφημίαν πρόκειται. Ὅθεν καὶ τῶν εὐεργετικῶν Αὐτῆς δυνάμεων, τὰς ἀκτῖνας ἀπλώ-

σασα, καταπυρσεύει τοὺς κρίζοντας: Φύλαξον ἡ-
μας. Γοργοῦκήκοε Ἄνασσα, ἰδοὺ γὰρ ὡς νοσ-
σία τῇ Σῆ σκέπη προστρέχομεν, καὶ διὰ Σοῦ
σωθῆναι ἐλπίζομεν.

Ὁ Ἱερεὺς Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου... Εἶτα.

ΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ

Ὁ Α'. Κανὼν μετὰ τῶν Εἰρημῶν εἰς Η'.

καὶ ὁ Β'. εἰς ΣΤ'.

Κανὼν. Πρῶτος.

Οὗ ἡ Ἀκροστιχίς «Γοργοῦπηκόου τὴν χάριν αἰνέσω. Γερασίου».

Ὡδὴ Α'. Ἦχος Δ'. Ὁ Εἰρημός.

-) Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται
-) Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι, τῇ Βα-
-) σιλίδι Μητρὶ, καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυ-
-) ρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα.

Γαλήνης τὸν πρύτανιν, Γοργοῦπήκοε τέξασα,
εἰρήνην καὶ ἄφεςιν, βλῦσόν μοι ἄνωθεν, καὶ
καταύγασον, τὸν νοῦν μου Θεοτόκε, ὡς ἂν σοι ἐ-
πάξιον, μέλψω ἐφύμνιον.

Ὁ πλῆρης τῆς δόξης σου, ζωαρχικώτατος Ἀ-
χραντε, χειμάρρους ἀπέσταξε, τῇ σῆ Εἰκόνι
τερπνῶς, ὅθεν πάντοτε, πηγὰς ζωοδωρήτους, βλυ-
στάνει τῇ Ποίμνῃ σου, Γοργοῦπήκοε.

Ρημάτων σου Δέσποινα, μὴ συνιείς τὸ ἐπάγγελμα, ὁ ἤδη γευσάμενος, τῆς σῆς παιδεύσεως, ἀναδέδεικται, αὐτόπτης καὶ θεράπων, τῆς αὐτεπαγγέλτου σου, ἐπισκιάσεως.

Γνωστῶς τεθεάμεθα, ὡς ὁ Μωσῆς ὁ θεόληπτος, τὴν σὴν φωτοφάνειαν, ὡσπερ ἐν βάτῳ πυρός, κατ' ἐνώπιον, τῆς θείας σου Εἰκόνας, ἐστῶτες καὶ ψάλλοντες, τὰς δυναστείας σου.

Κ α ν ὶ ν . Δ ε ῦ τ ε ρ ο ς .

Οὐ ἡ Ἀκροστιχίς « Σὺ εἶ Γοργοῦπήκοι ἡμῶν σκέπη. Γερασίου ».

Ἦ ο ς Π λ . Δ ' . Ἀ ρ μ α τ η λ ά τ η ν Φ α ρ α ῶ .

Σωτηριώδους εὐδοκίας Ἀχραντε, καὶ ἀπορρήτου βουλής, θησαυρός ἐδείχθης, ὡς καλὴ καὶ ἄμωμος, ὅθεν σκῆνωμα πάγκαλον, τοῦ αὐλοῦ φωτός σου, τὸ σὸν εἰργάσω ἐκτύπωμα, αἴγλην ἀπαυγάζον χρηστότητος.

Υπερεκβλύζει ὡς πηγὴ ἀκένωτος, θαυματοβρύτους ῥοάς, Κεχαριτωμένη, μόνη Παντευλόγητε, ἡ θεαυγῆς Ἐμφέρεια, τῆς ἀχράντου Μορφῆς σου, καὶ καταρδεύει ταῖς χάρισι, Κόρη τὸν ἀπόλεκτον κληρὸν σου.

Δ ό ξ α.

Ε'παγγελίας όσημέραι Δέσποινα, τῆς πρὸς ἡ-
μᾶς σου Ἀγνή, τὰς ἀγαθοδότους, δωρεὰς
δρεπόμενοι, έόρτιόν σοι αἶνεσιν, κατὰ χρέος κρο-
τοῦμεν, καὶ χαρμοσύνως γεραίρομεν, τὰ ὑπερ-
φυῆ σου θαυμάσια.

Κ α ι ν ὦ ν.

Ε'εροτύπως ἡ φαιδρὰ Ἐμφέρεια, τῆς σῆς Εἰκό-
νος Ἀγνή, ἀφανῶς γραφεῖσα, ἐμφανῶς ἐξέ-
λαμψεν, ὡσπερ σελήνη πάμφωτος, καὶ ἠὼς γλυ-
κυτάτη, ἐν τῇ Μονῇ ὡς ἠυδόκησας, τοῦ Δοχεια-
ρίου Πανάμωμε.

Κ α τ α θ α σ ί α.

Ἄνοιξω τὸ στόμα μου...

Κ α ν ὶ ν . Η ρ ῶ τ ο ς .

ᾠ δ ῆ Γ' . Ὁ Εἰρμός.

-) **Τ**οὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ
-) **Α**φθονος πηγῆ, θίασον συγκροτήσαντας,
-) πνευματικὸν στερέωσον· καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ
-) σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Ο' λόγος σου ἴαμα ἐδείχθη, ὡς δρόσος Ἀγνή
έωθινή, τῷ παιδευθέντι Δέσποινα, τῇ ράβδῳ

τῶν κριμάτων σου· τὸ γὰρ ὄρα̅ν ἀπέλαβε, καὶ τὴν σὴν χάριν ἐκήρυττεν.

Υφάψασα οἶά περ λυχνίαν, ἐπτάφωτον ὄντως καὶ λαμπράν, τὴν ἱεράν Εἰκόνα σου, φωταγωγεῖς τοῖς θαύμασι, τὴν Ἐκκλησίαν ἅπασαν, Γοργοῦπήκοε Δέσποινα.

Πλήρης ἀγαθῶν πλήρης ἐλπίδος, πλήρης εὐσπλαγχνίας καὶ στοργῆς, ἡ θεία σου ὑπόσχες, πέλει Γοργοῦπήκοε, τοῖς ἀφορῶσι πάντοτε, τῇ ἀρωγῇ τῆς προνοίας σου.

Ἡ χάρις τῆς θείας σου Εἰκόνας, διέδραμεν ὡσπερ ἀστραπή, εἰς τὰ τοῦ κόσμου πέρατα, ἀρρώστους θεραπεύουσα, καὶ τὰς ἀτέκνους Ἄχραντε, εὐτέκνους ἀποδεικνύουσα.

Κ α ν ὠ ν . Δ ε ῦ τ ε ρ ο ς .

Ἐ σ τ ε ρ ε ὠ σ α ς κ α τ' ἀ ρ χ ἄ ς .

Γνόφω αὐλῶ καλυφθεῖς, τῆς θείας ἐπισκοπῆς σου, ὁ αὐτήκοος τῶν σῶν προσρημάτων, πορθμευτῆς διαφανῆς, τῆς πρὸς ἡμᾶς σου γέγονεν, ἀμάχου προστασίας, Παρθένε Γοργοῦπήκοε.

Οἱ ὀφθαλμοὶ σου γραφικῶς, ὡς Ἑσεβῶν^(*) δύο λίμναι, οἰκτιρμῶν πεπληρωμένοι ὀρῶνται

(*) Ἑσεβῶν = ὀῆσις Γραφικῆ.

Κανών. Πρῶτος.

ᾠδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

-)) **Τ**ὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τῆς ἐκ τῆς
-)) **Π**αρθένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Ὑψίστου
-)) ὁ προφήτης Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε·
-)) Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Κῆπον κεκλεισμένον καὶ εὐθαλῆ, τῇ σῆ ἐπομβρία ἀνέδειξας, Δοχειαρίου, τὸ Σεμνεῖον ἀληθῶς, ἐν ᾧ ὡς ξύλον εὐκαρπον, Κόρη τὴν Εἰκόνα σου ἤνεγκας.

Ὁἴλη ὠραιώθη σου ὑπὲρ χρυσόν, ἡ ἡλιοστάλακτος ὄψις σου, ἀχράντῳ κάλλει, καὶ τὰ χεῖλη σου Ἀγνή, σμύρναν καὶ κρόκον στάζουσιν, ὡς βρέφος Θεὸν ἀσπασάμενα.

Ὁῦς σου τὸ φιλάγαθον καὶ συμπαθές, κλίνον εὐμενέστατον Ἀχραντε, ὡς ἐλεήμων, ἱκετῶν σου ταῖς φωναῖς, τῶν προσκυνούντων πάντοτε, τὸν φωτοειδῆ Χαρακτῆρά σου.

Υπὲρ τὰ ἀρώματα πάντα τῆς γῆς, ἡ τῶν ἱματίων σου δέδεικται, ὁσμὴ Παρθένε, δυσωδία τῶν παθῶν, καὶ νοσημάτων βόρβορον, ἐκ τῶν προσιόντων ἐλαύνουσα.

Κα ν ὠ ν. Δεύτερος.

Σὺ μου ἰσχὺς Κύριε...

Οἷμμα τερπνόν, καὶ οἴκτου θείου ἀνάπλεων,
Θεοτόκε, ὡς Γοργοῦπήκοος, τῷ προσεδρεύοντι ἀκλινῶς, τῇ σεπτῇ Μορφῇ σου, κλίνασα τούτου κατηύγασας, τὰς κόρας τῶν ὀμμάτων, διατόρως βοῶντος, τῶν θαυμάτων σου Κόρη τὸ μέγεθος.

Υπερχειλῆς, καὶ διαυγῆς καὶ ἀδάπανος, Θεομητορ, ὁ κρατῆρ ὁ ἄϋλος, τῶν ψυχοτρόφων σου δωρεῶν, ἐξ οὗ οἱ ἀντλοῦντες, κορέννυνται εὐφραινόμενοι· καλῶν γὰρ θημωνία, καὶ τρυφῆς χορηγία, ἀναδέδειξαι Γοργοῦπήκοε.

Δ ὀ ξ α.

Πηγὴ ζωῆς, Παράδεισος θεοφύτευτος, ἀναθάλλων, κύπρον νάρδον κάλαμον, κιννάμωμόν τε ἀειθαλές, καὶ κρίνα καὶ ρόδα, Γοργοῦπήκοε πέφνηας· αἱ γὰρ ἀποστολαί σου, ὡσπερ αὔρα πραεῖα, ἀνακτῶνται Ἄγνη τοὺς ἐκλείποντας.

Καὶ ν ὠ ν.

Ἠρθη Ἄγνη, καὶ ὑπὲρ ἥλιον ἔλαμψε, σῆς Εἰκόνοσ ἢ μεγαλοπρέπεια, καὶ τῆσ σῆσ δόξης

πλήρης ἡ γῆ· τὸ γὰρ ὄνομά σου, ἐντρύφημα καὶ μελέτημα, εὐροῦσα πᾶσα γλῶσσα, ἐκβοᾷ σοι τὸ χαῖρε, καρπουμένη πταισμάτων συγχώρησιν.

Κ α τ α θ α σ ἱ α .

Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν...

Κ α ν ὶ ν . Π ρ ῶ τ ο ς .

ᾠδὴ Ε΄. Ὁ Εἰρημός.

-) Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου·
-) **Ε** σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μή-
-) τρα, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον
-) Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, τὴν εἰρήνην βραβεύουσα.

Τὸ ὄρος τὸ ἅγιον, καὶ πῖον καὶ κατάσκιον, τὴν ἐσφραγισμένην θείαν πύλην, τοῦ ἐξ ἀνάρχου Πατρὸς ἐκλάμψαντος, τὴν Θεοχαρίτωτον Ἀγνήν, πάντες ἀνυμνήσωμεν, ὡς ἡμᾶς διασώζουσιν.

Ἡ γίασται Ἀχραντε, καὶ ἀληθῶς δεδόξασται, τῇ ἐπιφοιτήσει τῆς σῆς δόξης, ὁ τῆς Μορφῆς σου Χαρακτήρ ἔνσωμος, καὶ καταφαιδρύνει εὐκλεῶς, ἀοράτοις λάμψεσι, τὴν ἀπόλεκτον Ποίμνην σου.

Νοσοῦσιν ἀνάρρῳσιν, τυφλώττουσιν ἀνάβλεψιν, τοῖς χειμαζομένοις εὐπλοΐαν, καὶ αἰχ-

μαλώτοις ταχεῖαν λύτρωσιν, Κόρη πρυτανεύεις ἔσαι, ὡς Γοργοῦπήκοος, τοῖς φωνοῦσι τὴν κλησίν σου.

Xορεύει τῇ δόξῃ σου, καὶ τέρπεται Θεόνυμφε, τοῦ Δοχειαρίου τὸ Σεμνεῖον· οἶα παστὰς γὰρ καὶ φωτοφόρος νυμφών, κέκτηται ὡς νύμφην νοητὴν, τὴν σεπτὴν Εἰκόνα σου, κοσμουμένην τοῖς θαύμασι.

Κ α ν ὄ ν . Δ ε ῦ τ ε ρ ο ς .

Ἰ να τί με ἀ π ώ σ ω ...

Kαρδιῶν τεθλιμμένων, ὡς στειρευουσῶν παράκλησις γέγονας, Κεχαριτωμένη, πρυτανεῖον ἀρρήτων δυνάμεων· αἱ γὰρ προσπεσοῦσαι, τῇ παναχράντῳ σου Εἰκόνι, ἀπαιδείας τὸ ὄνειδος ἔφυγον.

Oὐρανόθεν φανεῖσα, Κόρη ἐν ὄραματι οἶάπερ Ἄνασσα, τῶν ὑποζυγίων, ἀπεκάλυψας τὴν ἀποσύλησιν, τοῖς μετὰ δακρύων, καὶ στεναγμῶν αἰτησαμένοις, τὴν θερμὴν σου Παρθένε ἀντίληψιν.

Δ ὀ ξ α .

Eκ γαστρὸς σου τεκοῦσα, Δεξιάν Πανάμωμε Πατρός τὴν σύνθρονον, ὡς Υἱὸν καὶ Λό-

γον, ένωθέντα παχύτητι σώματος, παμφαής ώρά-
θης, γυναίω Κόρη τῷ άλγοῦντι, καί τήν χεῖρα αὐ-
τοῦ έθεράπευσας. **Καὶ νῦν.**

Η'κουσας τῶν ῥημάτων, ὡς Γοργοῦπήκοος τοῦ
δεομένου σου, καί αὐτῷ ένδίκως, έφανέ-
ρωσας τόν ὑπεξάραντα, άπανθρώπῳ γνώμη, Παρ-
θενομητορ τὰ οικεῖα· ὅθεν θάμβους πλησθεῖς σε έ-
δόξαζεν.

Κατασεία.

Έξέστη τὰ σύμπαντα...

Κανών. Πρῶτος.

Ὦδὴ ΣΓ'. Ὁ Εἰρμός.

-) **Τ**ήν θείαν ταύτην καί πάντιμον, τελοῦντες
-) **Τ**έορτήν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε
-) τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τόν έξ αὐτῆς τεχθέντα
-) Θεόν δοξάζοντες.

Α'γεωργήτως βλαστήσασα, τόν τρέφοντα τὰ
πάντα χρηστότητι, ὡς βότρυν πέπειρον, θεο-
πρεπῶς έγεώργησας, ἡμῖν τήν σὴν Εἰκόνα, Γορ-
γοῦπήκοε.

Ρήσεις τῶν θείων χειλέων σου, ἡμῖν ἄς άπεφή-
νω Πανάμωμε, διακατέχοντες, ὡσπερ πυρ-

σὸν ἀσφαλέστατον, τὰ κύματα τοῦ βίου, εὐπλῶως
τρέχομεν.

Ἰδοὺ Ἀγνή κεχαρίτωται, τὸ εἶδος τῆς Μορφῆς
σου ὡς Λίβανος, καὶ ὡς περίοπτον, τοῦ Ἀ-
ερμῶν ὄρος δείκνυται, σταλάζον τοῖς ἐν κόσμῳ,
δρόσον οὐράνιον.

Νέκταρ ζωῆς ὑπερκόσμιον, ὡς πόμα εὐφροσύ-
νης ἀείζων, νέμεις ἐκάστοτε, τοῖς ὡς πη-
γῇ τῇ Εἰκόνι σου, χαρίτων προσιούσι, Γοργοῦ-
πήκοε.

Ἀρτοποιοῦσα τὴν χάριν σου, πυρὶ τῷ δροσοβό-
λῳ τοῦ Πνεύματος, Γοργοῦπήκοε, καθάπερ
Μήτηρ φιλόστοργος, ἐκτρέφεις καὶ εὐφραίνεις, τὴν
δε τὴν Μάνδραν σου.

Κανὼν. Δεύτερος.

Ἰλάσθητέ μοι Σωτήρ...

Μύρον Παρθένε τὸ ζῶν, ὑπερφυῶς σωματώσα-
σα, ἀλάβαστρον νοητόν, τὴν θείαν Εἰκόνα
σου, τῇ Ποίμνῃ σου ἔδειξας, δωρεῶν ποικίλων, τὴν
ὄσμῃν ἀρωματίζουσαν.

Ὁραία σου ἡ Μορφή, ἡ ὄψις σου γαληνόμορφος,
τὸ ὄμμα σου ἰλαρόν, τὸ στόμα μελίρρυτον,

ὄλη εὐπροσήγορος, ὄλη φωτοφόρος, ἡ Εἰκὼν σου
ῶφθη Ἄχραντε.

Δόξα.

Ναμάτων ζωοποιῶν, τὸν ποταμὸν ἀναβλύζου-
σα, ξηραίνεις διὰ παντός, νοσημάτων βόρ-
βορον, καὶ ἀγόνων στείρωσιν, λύεις καὶ κινδύνων,
διασώζεις τοὺς καλοῦντάς σε.

Καὶ νῦν.

Συμπάθειαν μητρικὴν, Γοργοῦπήκοε ἔχουσα, ἐ-
πέστης αὐτοφανῶς, καὶ τὸν παῖδα ἔσωσας,
ὦ τῆς προμηθείας σου! τῆς αἰχμαλωσίας, προ-
φανῶς τοῦτον φωνήσασα.

Καταθασία.

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Κοντάκιον. Ἦχος πλάγ. Δ'.

Τῇ ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ...

Τῇ ἀρωγῇ σου Θεοτόκε καταφεύγοντες,
ὡς εἰς λιμένα γαληνότατον σωζόμεθα,
ἐκ κινδύνων πολυτρόπων καὶ νοσημάτων,
σύ γάρ ῶφθης βοηθὸς Γοργοῦπήκοος,
τοῖς πιστῶς προσπτυσσομένοις τὴν Εἰκόνα σου,
καὶ βοῶσί σοι: Χαῖρε κόσμου ἀντιληψίς.

Ὁ Οἶκος.

Ανωθεν ἀοράτως, ἐπιστάσα Παρθένε, ὡσπερ
ἀγαθὴ εὐηγγελίσω, τῇ δε τῇ Θεολέκτῳ Μο-
νῇ, ἔφορον εἶναι σε Γοργοῦπήκοον· διό σου τό ἐ-
ξαίρετον τῆς προνοίας ὑμνοῦντες βοῶμεν:

Χαῖρε δι' ἧς ὁ Θεός σαρκούται·

χαῖρε δι' ἧς ὁ ἐχθρός νεκροῦται.

Χαῖρε τοῦ φθαρέντος Ἀδάμ ἢ ἀνάπλασις·

χαῖρε τῶν ἰδρώτων τῆς Εὐας ἀνάπαυσις.

Χαῖρε ὕψος ἀθεώρητον εὐσπαγχνίας θεϊκῆς·

χαῖρε βάθος ἀνεξάντλητον χάριτος ζωαρχικῆς.

Χαῖρε ὅτι ἐδείχθης ποταμός ἰαμάτων·

χαῖρε ὅτι τυγχάνεις θησαυρός χαρισμάτων.

Χαῖρε πολλῶν νοσοῦντων ὑγίανσις·

χαῖρε στείρων ταχεῖα ἐκλύτρωσις.

Χαῖρε Μονῆς Δοχειαρίου σκέπη·

χαῖρε παντός τοῦ Ὄρους προστάτις.

Χαῖρε κόσμου ἀντίληψις.

ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ

Μῆν Ὀκτώβριος ἔχων ἡμέρας ΛΑ'. Ἡ ἡμέ-
ρα ἔχει ὥρας ΙΑ'. καὶ ἡ νύξ ὥρας ΙΓ'.

Τῇ Α'. τοῦ αὐτοῦ μηνός τελοῦμεν ἑτησίαν Σύ-

ναξιν εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τῆς Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, τῆς ἐπονομαζομένης Γοργουπηκούου, ἧς ἡ θαυματουργὸς Εἰκὼν εὔρηται ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Δοχειαρίου.

Στίχοι.

Γοργῶς τῆς φωνῆς εἰσακούειν Παρθένε.

Ἡμῶν μὴ ἐλλείπης τῶν σοὶ ἀφορώντων.

Παμμεδέουσαν Μαρίην Ὀκτωβρίου πρῶτ' ἡμαρ μέλπει.

Ἡ θαυματουργὸς αὕτη καὶ περίφημος τῆς Θεοτόκου Εἰκὼν, ἧς τὴν Σύναξιν ἐορτάζομεν, ἀπόκειται ἐν τῇ κατὰ τὸν Ἀγιώνυμον Ἁθω Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Δοχειαρίου, ἔχει δὲ ἡ ὑπόθεσις ὡς ἐξῆς:

Ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ τοίχου τῆς κοινῆς τῶν Πατέρων τῆς Μονῆς τραπέζης καὶ ὡς εἰσερχόμεθα εἰς αὐτὴν δεξιὰ, ἦν τις Εἰκὼν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἀπὸ ἀδήλων ἐτῶν ἐζωγραφισμένη. Παράδοσις τις διήκουσα διὰ τῶν πλέον σεβαστῶν Πατέρων τῆς Μονῆς, ἀνάγει Αὐτὴν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀγίου Νεοφύτου τοῦ καὶ κτίτορος τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς χρηματίσαντος. Πάντως ἀνήκει εἰς παλαιὰν ἐποχὴν, ἀλλ' ἡ θεία πρόνοια διαφύλαξε ταύτην ἐκ τοῦ πανδαμάτορος χρόνου σώαν καὶ ἀβλαβῆ μετὰ τῶν χαρακτήρων ἀναλλοιώτων, ὥστε νὰ φανῇ εἰς τοὺς ἐσχάτους χρόνους δεδοξασμένη καὶ θαυματουργὸς, καὶ τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς ἀντιλήπτωρ καὶ κυβερνητικὴ καὶ προστάτις ἐτοιμῆ, ὡς Αὕτη παραδόξω τρόπῳ ὑπέσχετο.

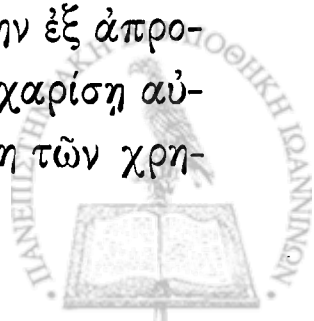
Ἐμπροσθεν λοιπὸν τῆς ἐν λόγῳ πανσέπτου Εἰκόνοσ ἦτο διάδρομος, δι' οὗ διήρχοντο οἱ Πατέρες εἰσερχόμενοι εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ἰδίᾳ ὁ ἐκάστοτε τραπεζοκόμος πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας

του· μάλιστα δὲ διερχόμενος πολλάκις ἐν καιρῷ νυκτὸς ἐκράτει συνήθως δᾶδας ἀνημμένας πρὸς φωτισμόν του.

Κατὰ τὸ σωτήριο ἐτος ἀπὸ Χριστοῦ 1664 ἦτο τραπεζοκόμος ἀδελφός τις Νεῖλος ὀνόματι, ὅστις διερχόμενος ἔμπροσθεν τῆς Ἁγίας Εἰκόνας μὲ τὰς συνήθεις ἀνά χειρας δᾶδας, ἤκουσε τὰ ἐξῆς: « " Ἄλλοτε νὰ μὴ διέλθης ἐντεῦθεν μὲ δᾶδας, καπνίζων τὴν ἐμὴν Εἰκόνα. » Ἄλλ' οὗτος μὴ ἐννοήσας ὅτι ἡ φωνὴ προέρχεται ἐκ τῆς Εἰκόνας, ὑπολαβὼν ἔτι ἀδελφός τις κεκρυμμένος πλησίον που πειράζει αὐτόν, ἐξηκολούθει ὡς καὶ πρότερον τὸ ἔργον του. Παρελθουσῶν οὕτω πολλῶν ἡμερῶν, καθ' ἣν ὥραν ἡ πρώτη φωνὴ ἠκούσθη, ἤκουσε καὶ αὖθις φωνῆς φθεγγομένης πρὸς αὐτόν τοιαῦτα: « Ὡ » μοναχὲ ἀμόναχε, ἕως πότε ἀνευλαβῶς καὶ ἀτίμως θὰ καπνίζης τὴν ἐμὴν Μορφὴν; » καὶ σὺν τῇ φωνῇ ἀορασίᾳ αὐτόν ἐπάταξεν. Ὡς δὲ κατελήφθη ὑπὸ τῆς ὀφθαλμίας, τότε ἐμνήσθη καὶ τῆς προλαβούσης φωνῆς, καὶ ἐγνώρισεν, ὅτι δικαίως πλέον ἔπαθε, καθότι παρήκουσεν ἐξ ἀπροσεξίας τῆς ἐντολῆς τῆς Κυρίας Θεοτόκου.

Πρωῖας δὲ γενομένης εὗρον αὐτόν οἱ ἀδελφοὶ πρηνηὴ καὶ τυφλὸν κείμενον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ διαδρόμου, ἔμπροσθεν τῆς ἁγίας Εἰκόνας, καὶ πληροφορηθέντες παρ' αὐτοῦ τὰ καθ' ἕκαστα μετὰ φόβου καὶ εὐλαβείας διήρχοντο ἔκτοτε ἐκεῖθεν· κρεμάσαντες δὲ ἐπὶ τῆς Εἰκόνας κανδῆλαν ἀκοίμητον διέταξαν τὸν νέον ἤδη τραπεζοκόμον νὰ θυμιᾷ Αὐτὴν μετὰ πάσης εὐλαβείας καθ' ἑκάστην ἐσπέραν. Ὁ δὲ τυφλωθεὶς Νεῖλος δὲν ἠθέλησε πλέον ν' ἀπομακρυνθῆ ἐκεῖθεν, ἀλλ' ἐν στασιδίῳ παρέμενεν ἔμπροσθεν τῆς ἁγίας Εἰκόνας, καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν παρεκάλει μετὰ θερμῶν δακρῦων τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον νὰ συγχωρήσῃ ὡς συμπαθεστάτη Μήτηρ τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ μεσίτρια τοῦ ἀνθρωπίνου γένους τὴν ἐξ ἀπροσεξίας ἀμαρτίαν του. καὶ ὡς σημεῖον τῆς ἀφέσεως νὰ χαρίσῃ αὐτῷ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἄλλ' ὁμως δὲν ἐψεύσθη τῶν χρη-

στῶν ἐλπίδων· διότι ἡ πηγὴ τῆς εὐσπλαγχνίας καὶ ταχίστη ἀντίληψις τῶν θλιβομένων, ἡ Κυρία Θεοτόκος, κλίνασα φιλάνθρωπον οὖς, ὑπήκουσεν εὐμενῶς τῆς συντετριμμένης αὐτοῦ καρδίας καὶ ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἀπεκάλυψεν εἰς αὐτὸν τὰ ἐξῆς, φωνήσασα ἐκ τρίτου ἐκ τῆς Εἰκόνας οὕτως: « ὦ Μοναχέ, εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου πρὸς με, καὶ ἔσο συγχωρημένος καὶ θλέπων ὡς τὸ πρότερον· ἀνάγγειλον δὲ καὶ τοῖς λοιποῖς ἐνασκουμένοις πατράσι καὶ συναδέλφοις σου, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἡ Μήτηρ τοῦ Θεοῦ Λόγου, καὶ μετὰ Θεὸν τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς τῶν Ἀρχαγγέλων σκέπη καὶ βοήθεια καὶ κραταιὰ προστασία, προνοουμένη ὑπὲρ αὐτῆς ὡς ὑπέρμαχος κυβερνήτης· καὶ εἰς τὸ ἐξῆς οἱ μοναχοὶ ἅς καταφεύγωσι πρὸς ἐμέ διὰ κάθε των ἀνάγκην, καὶ γοργῶς θέλω ὑπακούω αὐτῶν, καὶ πάντων τῶν μετ' εὐλαβείας καταφευγόντων εἰς ἐμέ ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, ὅτι Γ ο ρ γ ο ὑ π ῆ κ ο ο ς καλοῦμαι ».

Αὕτη ἡ ὑπερκόσμιος φωνὴ καὶ τὰ χαρμόсуна εὐαγγέλια ἐκ τῆς Εἰκόνας τῆς Θεοτόκου· καὶ σὺν τῇ φωνῇ ἠνεύχθησαν παραχρῆμα ὑπερφυῶς οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ τυφλωθέντος καὶ ἤδη ἀναβλέψαντος τραπεζοκόμου Νείλου, ὅστις ἀνήγγειλε μετὰ χαρᾶς τὰ χαρμόсуна εἰς πάντας τοὺς ἀδελφούς. Τότε προσῆλθον ἅπαντες ὁμοθυμαδὸν ἔμπροσθεν τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνας τῆς Γοργοῦπηκού, καὶ ἠύχαρίστησαν Αὐτὴν μετὰ δακρύων καὶ κηρῶν καὶ θυμιαμάτων, διὰ τὴν μητρικὴν Αὐτῆς κηδεμονίαν καὶ τὰς μεγάλας περὶ τῆς Μονῆς ἐπαγγελίας. Πάντα ταῦτα καὶ ἰδίᾳ τὸ θαῦμα τοῦ ἀναβλέψαντος τυφλοῦ ἀδελφοῦ διεφημίσθησαν εἰς ἅπαν τὸ Ἀγιώνυμον Ὅρος, καὶ πλεῖστοι ἀδελφοὶ ἐξ ὅλων τῶν Μονῶν συνήρχοντο, ἵνα προσκυνήσωσι τὴν χαριτόβρυτον Γοργοῦπήκοον, καὶ ἴδωσι τὸν ὀμματωθέντα, παρὰ τοῦ ὁποίου μετὰ θάμβους ἤκουον ὅσα τῷ συνέβησαν καὶ ὅσα ἡ Κυρία Θεοτόκος τῷ εἶπεν.

Ἐκτοτε ἐσφαλίσθη ὁ μέχρι τότε πρὸ τῆς Εἰκόνας διάδρομος,

καὶ ἐπειδὴ τὸ μέρος ἦτο ἀκατάλληλον νὰ κτισθῆ Ἐκκλησία, καθότι ὁ ἰστάμενος πρὸ τῆς ἁγίας Εἰκόνας βλέπει πρὸς δυσμάς, ἐκτίσθη αὕτη κατὰ τὸ δεξιὸν μέρος τῆς Εἰκόνας, τῆς θαυματουργοῦ Γοργοῦπηκού. Ἀλλὰ καὶ εἰδικὸς ἀδελφὸς διωρίσθη πρὸς διακονίαν καὶ εὐτρεπισμὸν τόσον τοῦ Προσκυνηταρίου, ἐν ᾧ ἡ ἁγία Εἰκὼν, ὅσον καὶ τοῦ Παρεκκλησίου Αὐτῆς, ὁ πλέον δόκιμος καὶ εὐλαβὴς ἐκ τῶν Ἱερομονάχων, Προσμονάριον αὐτὸν καλέσαντες, ὅστις φάλλει τακτικώτατα ἐκάστην πρωΐαν καὶ ἐσπέραν παρακλήσεις ἔμπροσθεν τῆς θαυματουργοῦ Γοργοῦπηκού, καὶ καθ' οἰανδήποτε ἄλλην ὥραν ὅποτε παραστῆ ἀνάγκη, ἢ ἔλθῃ προσκυνητὴς τις. Ἐν δὲ τῇ ἐσπέρα ἐκάστης Τρίτης καὶ Πέμπτης μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ Ἑσπερινοῦ ποιεῖ ὁ ἐφημέριος εὐλογητὸν ἐν τῷ Καθολικῷ Ναῷ καὶ οὕτως ἐξερχόμενοι οἱ Πατέρες κατὰ τάξιν ἀπέρχονται ἔμπροσθεν τῆς ἁγίας καὶ θαυματουργοῦ Εἰκόνας, ἐνθα ψάλλεται κοινὴ παράκλησις παρὰ τῶν διατεταγμένων τῆς Μονῆς ψαλτῶν, ὁ δὲ ἐφημέριος μνημονεύει πάντων τῶν εὐσεβῶν καὶ Ὁρθοδόξων χριστιανῶν, προσδεόμενος καὶ ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου. Εἰς δὲ τὸ Παρεκκλήσιον τῆς Γοργοῦπηκού τελεῖται τακτικῶς δις τῆς ἐβδομάδος Λειτουργία, καὶ ὅταν παραστῆ ἄλλη τις ἀνάγκη· ἐπίσης καὶ Ἀγρυπνίαι συνήθως τελοῦνται ὑπὲρ τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν. Πλεῖστα ἀναθήματα καὶ ἀφιερῶματα τῶν εὐσεβῶν ἐπὶ τῆς ἁγίας Εἰκόνας μαρτυροῦσι τὰ πολλὰ θαύματα Αὐτῆς, καὶ τὰς μεγάλας ἀντιλήψεις, ἅς ἐν ἐκάστη κρισίμῳ στιγμῇ εἰς τοὺς ἐπικαλουμένους ταύτην ἐνδείκνυται συμπαθῶς. Ἀλλὰ καὶ αἱ πολυτελεῖς καὶ ἀργυραῖ Αὐτῆς κανδῆλαι περιτράνως τοῦτο βεβαιοῦσιν, ἐξ ὧν ἕξ εἰσιν ἀκοίμητοι, ὧν τὸ ἔλαιον ἀποστέλλεται κατ' ἔτος παρὰ ἕξ εὐλαβῶν προσκυνητῶν, οἵτινες πολλάκις ἐλυτρώθησαν ἀπὸ ποικίλους κινδύνους, ἐπικαλούμενοι τὴν θαυματουργὸν Γοργοῦπήκοον.

Ἄλλὰ τίς δύναται νὰ διηγηθῆ λεπτομερῶς καθ' ἐν τὰ ἐξαίσια ὡς ἀληθῶς θαύματα, ἅτινα ἐνήργησε καὶ ἐνεργεῖ καθ' ἐκάστην ἢ Κυρία ἡμῶν Γοργοῦπήκοος εἰς τοὺς ἐπικαλουμένους Αὐτὴν εἰς βοήθειαν; Καθότι Αὕτη ἀναδειχθεῖσα ὡς ἄλλη Κολυμβήθρα Σιλῳάμ, τυφλοὺς ὠμάπτωσε, χωλοὺς ἀνώρθωσε, παραλύτους συνέσφιγξε, κατ' ἐξοχὴν τὰς στειρευούσας μητέρας ἐποίησεν, ἐκ ναυαγίου κινδύνου πολλοὺς διεφύλαξεν, αἰχμαλώτους ἠλευθέρωσε, τὰς ἀκρίδας πολλάκις ἀπεδίωξε καὶ κατηφάνισε, καὶ ἄλλας ἀπείρους θαυματουργίας ἐποίησε καὶ ποιεῖ εἰς τοὺς μετ' εὐλαβείας καταφεύγοντας εἰς τὴν θερμοτάτην ἀντίληψιν Αὐτῆς· Ἦς ταῖς ἀκοιμήτοις πρεσβείαις καὶ μητρικαῖς ἰκεσίαις Λόγε, Θεοῦ Σοφία καὶ Δύναμις, συμπαθῶς καμπτόμενος, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος Θεός. Ἀμήν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνανίου.

Στίχ. Λίθοις νέμειν θέλοντα μηδαμῶς σέβας,
Ἀνανίαν θάλλουσι δυσσεβεῖς λίθοις.

Λεύσθη Ἀνανίας Ὀκτωβρίου ἡματι πρώτῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ρωμανοῦ, τοῦ ποιητοῦ τῶν Κοντακίων.

Στίχ. Καὶ πρὶν μὲν ὕμνει Ρωμανὸς Θεὸν Λόγον.
Ὑμνεῖ δὲ καὶ νῦν, ἀλλὰ σὺν τοῖς Ἀγγέλοις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἀγίων μαρτύρων Μιχαὴλ ἐκ τῆς Μονῆς Ζώβης, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ΛΣ'. Ἀγίων μοναχῶν τῶν μαρτυρησάντων ἐν

τῆ ἐνορία Σεβαστουπόλεως.

Στίχ. Ἐμνηθεὶς Μιχαὴλ σὺν μαθηταῖς τρισδέκα,
Χοροῦ συνήφθη τῶν μοναστομαρτύρων.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, μνήμη τῶν Ἀγίων ἐξ Ὁσιομαρτύρων ξίφει τελειωθέντων.

Στίχ. Ἐξ μονασταὶ τοὺς ἑαυτῶν μανδύας.
Ἄθλοισ ἐρυθραίνουσι τοῖς διὰ ξίφους.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, μνήμη τοῦ Ἀγίου μάρτυρος Δομνίνου.

Στίχ. Δεινὴν Δομνῖνος συντριβὴν σκελῶν φέρων,
Ἵποσκελισμοῦς τοῦ Σατᾶν καταισχύνει.

Ὁ ὅσιος Ἰωάννης ὁ Κουκουζέλης ὁ ἠδύμολπος, ὁ ἐν τοῖς ὀρίοις τῆς ἐν τῷ Ἄθῳ μεγίστης Λαύρας ἀσκήσας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ὁ ὅσιος Γρηγόριος ὁ Δομέστικος ὁ ἐν τῆ αὐτῆ μεγίστη Λαύρα τοῦ Ἄθῳ ἀσκήσας, καὶ ἐν χρυσοῦν νόμισμα παρὰ τῆς Θεοτόκου λαβῶν, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ταῖς Γοργοῦπηκόου ἀγίαις πρεσβείαις καὶ πάντων σου τῶν Ἀγίων, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Κανών. Πρώτος.

Ψδὴ Ζ'. Ὁ Εἰρμός.

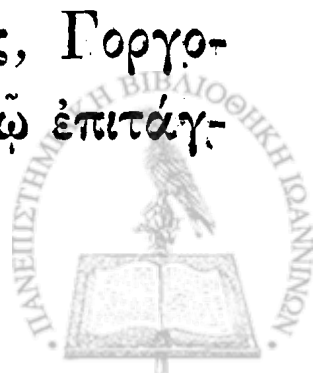
-) **Ο**ὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ
-) τὸν Κτίσαντα· ἀλλὰ πυρός ἀπειλήν, ἀν-
-) δρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον· Ὑπερ-
-) ὕμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐ-
-) λογητὸς εἶ.

Ἰαμάτων σε, ταμεῖον ἀδαπάνητον, Γοργοῦπή-
κοε, ἐπεγνωκότες πιστοί, ἐκ πόθου προστρέ-
χομεν, τῇ ἀντιλήψει σου, καὶ λυτρούμεθα, παθῶν
ψυχῆς καὶ σώματος, κατὰ χρέος σε ὑμνοῦντες.

Νόμου πλήρωμα, καὶ Προφητῶν ἐκσφράγισμα,
ᾧφθης Πανύμνητε, ἀποτεκουῖσα Χριστόν,
τὸν κόσμον ρυσάμενον, τῆς κατακρίσεως, ὃν ἰκέ-
τευε, πάσης ἀνάγκης ρύσασθαι, τοὺς πιστῶς σε
προσκυνοῦντας.

Ἐξερρύη σου, ὡς ὑετὸς οὐράνιος, ἡ χάρις ἀνω-
θεν, τῇ ὑλικῇ σου Μορφῇ, καὶ ταύτην εἰργά-
σατο, νεφέλην ἔνθεον, ἐπιρραίνουσαν, διὰ παντὸς
τοῖς πέρασι, τῶν θαυμάτων τὰς ψεκάδας.

Στόμα ἠνοιξας, καὶ ἄφεςιν ἐβράβευσας, Γοργο-
ῦπήκοε, τῷ ἀπειθήσαντι πρὶν, τῷ σῶ ἐπιτάγ-

ματι· ὅθεν γενόμενος, ἔνθους Πάναγνε, Δαυϊτικῶς ἐξήγγειλε, τὰς ἐνθέους σου αἰνέσεις.

Γὺς ὑπέρλαμπρον, λαβίδα καὶ πυρίμορφον, Γοργουῖπήκοε, τὸν Χαρακτῆρα τὸν Σόν, πλουτοῦντες τῷ ἄνθρακι, τῆς σῆς ἐλλάμψεως, καθαιρόμεθα, τὸν νοῦν καὶ τὴν διάνοιαν, καὶ ἀπάσας τὰς αἰσθήσεις.

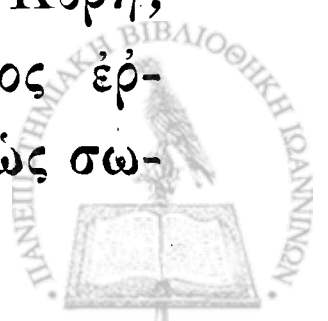
Κ α ν ὠ ν. Δεύτερος.
Θεοῦ συγκατάθεσιν...

Κωφοῖς ὡς εὐήκοος, παραμυθία Γοργουῖπήκοε, τὸ ἀκούειν παρέχεις, καὶ τοῖς φωνοῦσί σε θαλαττεύουσι, καθοδηγὸς ἀσφαλῆς ἀναδέδειξαι· ὅθεν ὑμνοῦμεν αἰεὶ, σέ τὴν τοῦ Λόγου σκηνήν.

Ελαία κατάκαρπος, τῇ γεωργία τῆς προμηθείας σου, ἡ Εἰκὼν σου ἐδείχθη, Δοχειαρίου ἐν τῇ Μονῇ ἀληθῶς, τοῦ γὰρ ἐλαίου τῆς σῆς ἰλαρότητος, κατατρυφῶμεν αἰεὶ, οἱ προσκυνοῦντες αὐτήν.

Δ ὁ ξ α.

Πληγὴν τὴν ἀρχέγονον, τοῦ Πρωτοπλάστου Ἄδαμ ἰάτρευσας, τῇ κυήσει Σου Κόρη, καὶ νῦν ἀρτίως Γοργουῖπήκοε, πληγῆς ἀκρίδος ἐρύσω τοὺς ψάλλοντας· εὐλογημένη σὺ εἶ, ὡς σω-

τηρίας ἀρχή.

Καὶ νῦν.

Ἡνώρθωσας Δέσποινα, τοὺς συντριβέντας ἡ-
μᾶς τοῖς πάθεσι, τὸν τοὺς κατερράγμένους,
ζωοποιοῦντα κυοφορήσασα· διὸ καὶ νῦν παραδόξως
συνέσφιγξας, τὸν συσχεθέντα Ἀγνή, παραλυσία
δεινῇ.

Καταβάσια.

Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Κανὼν. Πρῶτος.

ᾠδὴ Η'. Ὁ Εἰρμός.

-) **Π**αῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς
-) **Θ**εοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπού-
-) **μ**ενος· νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅ-
-) **π**ασαν, ἀγείρει ψάλλουσιν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖ-
-) **τ**ε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
-) **αἰ**ῶνας.

Ἡνώριμον τοῖς πᾶσι βουληθεῖσα, ποιῆσαι τῆς
πρὸς ἡμᾶς σου ἀγαθότητος, πλοῦτον τὸν ἀ-
κένωτον, βρύσιν τὴν πολύρρυτον, τὴν ἱερὰν Εἰ-
κόνα Σου, καθάπερ ἥλιον, ἀνέδειξας ἀστράπτου-

σαν κόσμῳ, αἴγλην χαρισμάτων, εἰς φαῦσιν Ὀρθοδόξων.

Εἴδραμεν εἰς ἅπασαν τὴν κτίσιν, ὁ φθόγγος Θεογεννήτορ τῆς Εἰκόνοσ Σου· νόσοι γὰρ ἐλαύνονται, πάθη θεραπεύονται, καὶ στεῖραί τε καὶ ἄτεκνοι, μητέρες δείκνυνται, τῇ σῇ Γοργοῦπήκοε κλήσει, καὶ ἐπιφοιτήσει, τῆσ θείασ δωρεᾶσ σου.

Ρέει εἰς χειμάρρους ἀμβροσίας, ἀφθόνωσ ἐκ τῆσ Εἰκόνοσ σου Θεόνυμφε, ἡ τῆσ εὐσπλαγχνίας σου, χάρισ πλουσιόδωροσ, καὶ ὡσπερ πόλιν ἔνθεον, τὴν θείαν Ποίμνην σου, ἀρδεύει καὶ εὐφραίνει ὑμνοῦσαν, καὶ ὑπερυψοῦσάν σε Κόρη εἰσ αἰῶνασ.

Αἴκλυστον λιμένα Θεοτόκε, καὶ πύργον σε σωτηρίας καὶ ὑπέρμαχον, κυβερνήτην ἄριστον, οἰκονόμον ἔνθεον, καὶ κλίμακα ἀνάγουσαν, πρὸσ τὰ οὐράνια, Μονὴ Δοχειαρίου εὐροῦσα, ἄδει χαρμοσύνωσ, τὰσ σὰσ θαυματουργίας.

Ζτάζουσιν αἱ χεῖρέσ σου Παρθένε, αὐλῶσ ὡσπερ ἀρώματα πολύτιμα, τῆσ εὐεργεσίας σου, μέλι τὸ θεόβρυτον, γλυκαῖνον τὰσ ψυχὰσ ἡμῶν, τῶν ἐκβοώντων σοι: Σὺ εἶ Γοργοῦπήκοε σκέπη, καὶ φωταγωγία, τῶν σέ ὑμνολογοῦντων.

Κανών. Δεύτερος.

Ἑπταπλασίως κάμινον...

Πόνιμον γῆν καὶ πίονα, τὴν Εἰκόνα σου ἔδειξας, θείας ἐνεργείας φέρουσαν ἀστάχυας, ἐξ ὧν οἱ μετέχοντες, καθαίρονται καὶ ἄγονται, πρὸς τελειωτάτην πολιτείαν βοῶντες: οἱ Παῖδες εὐλογοῦτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, τὴν μόνην Θεοτόκον.

Εκ στεριευούσης βλάστημα, εὐθαλέστατον λάμψασα, Κεχαριτωμένη παντουργῶ βουλήματι, στεριῶν διαλέλυκας, τὸ ὄνειδος Πανάμωμε, καὶ τοῖς ἐκβοῶσι, τὴν σὴν χάριν παρέχεις, φωτὸς χαῖρε δοχεῖον, φθορᾶς χαῖρε ἢ λύσις, χαῖρε τῶν σῶν προσφύγων, ὄξεια προστασία.

Ρύσιν φθορᾶς ἐξήρανας, τῇ ἀφθόρῳ κυήσει σου, καὶ ἀθανασίας τὰς πηγὰς ἠνέωξας· διό ρύσιν ἔστησας, αἱμάτων ἐκ τοῦ στόματος, τοῦ σοὶ προσελθόντος, καὶ θερμῶς ἐκβοῶντος· βυθὸς χαῖρε θαυμάτων, νοσοῦντων χαῖρε ἄκος, χαῖρε τῶν τεθλιμμένων, ἀναψυχὴ βεβαία. **Δόξα.**

Αἰγλαομόρφῳ βλέμματι, καθορῶσα ταύς δούλους σου, καὶ φωνῆς τῆς τούτων εὐμενῶς ἀ-

κούσασα, τὸν παῖδα ἰάτρευσας, Παρθένε τῆς τυ-
φλώσεως, καὶ τῆς ὀφθαλμίας ἐλυτρώσω ταχέως,
τὸν πίστει προσπεσόντα, τῇ σεπτῇ σου Εἰκόνι,
τῇ ῥῶσιν χορηγούση, τοῖς σέ ὑπερυψοῦσι.

Καὶ νῦν.

Ξεσαρκωμένον τέξασα, τὸν Ἀσώματον Ἀ-
χραντε, ψυχῶν καὶ σωμάτων ἰᾶσαι τοὺς
μώλωπας· ὀφθειῖσα κατ' ὄναρ γάρ, τὸν ἱερέα ἔ-
πλησας, χάριτος πολλῆς, καὶ ἀληθοῦς θυμηδίας·
τὴν τούτου γάρ συμβίαν, θανατηφόρου νόσου, ἐξ-
ἠγειρας ὑμνοῦσαν, τὴν σὴν μεγαλωσύνην.

Καταδασία.

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Κανὼν. Πρῶτος.

ᾠδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

-) Ἄπας γηγενῆς, σκιρτάτω τῷ πνεύματι,
-) **Λ**αμπαδουχούμενος· πανηγυριζέτω δέ,
-) αὐλῶν Νόων φύσις· γεραίρουσα, τὴν ἱεράν πα-
-) νήγυριν τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω· Χαίροις
-) παμμακάριστε, Θεοτόκε· Ἀγνή ἀειπάρθενε.

Ἄγγελοι τὸν θεῖόν σου· Χαρακτῆρα, περιδέῳς δοξάζου-

σι, τοῦτον ὀρῶντες Παρθένε, κεκοσμημένον τῇ δόξῃ.

Ἰδὲ εὐμενῶς, ἰλέω σου ὄμματι Γοργοῦπήκοε,
εἰς τὴν περιούσιον, ἣν ἤρετίσω κληρονομίαν
σου, καὶ ἱερόν ἁγίασμα ταύτην τὴν Μάνδραν
σου, δεῖξον Κόρη, ἐν ἣ κατεφύτευσας, ὡσπερ
κρίνον τὴν θείαν Εἰκόνα σου.

Ἄνθρωποι παρίστανται μετὰ φόβου, τῇ ἱερᾷ Εἰκόνι σου,
καὶ σὲ ὕμνοῦσι Παρθένε, πᾶσαν καρπούμενοι χάριν.

Μάστιξι τῆς σῆς, ἀχράντου δυνάμεως, Γοργο-
ῦπήκοε, ἰσχυρῶς ἐλαύνονται, τῶν ἀκαθάρ-
των πνευμάτων φάλαγγες, καὶ πειρασμῶν καὶ
θλίψεων, ἔφοδος τρέπεται, καὶ ἀγάπης, τοῖς δεσ-
μοῖς συνέχεται, τῆς σῆς Ποίμνης Ἀγνή ἢ συγ-
κρότησις.

Ἀῦλοι οὐσίαι ἄνω ὕμνοῦσι, τὴν σὴν μεγαλοπρέπειαν,
κάτω ἡμεῖς δὲ Παρθένε, τὴν σὴν Εἰκόνα τιμῶμεν.

Ὁλη παμφαῆς ὡς ἄδυτος ἥλιος, ὅλη ὑπέρλαμ-
πος, ὡς ἶρις πολύχρωμος, καὶ ὡς ἐλπίδος
πυρσὸς ἀκοίμητος, Μορφὴ σου ἢ ἐνσώματος ὀρα-
ται Ἄχραντε, τοῖς ἐκ πόθου, ὡς Γοργοῦπήκοον,
ἀνυμνοῦσι τὴν σὴν ἀγαθότητα.

Ἄνωθεν μὴ παύση τοῦ ἐποπτεύειν, ἡμᾶς Γοργοῦπήκοε,

γραμμένον, πληρούμεθα ἐνθέως, τῆς προϊούσης ἐκ σοῦ χάριτος.

Δ ό ξ α.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, Πατέρα Λόγον Πνεῦμα τὴν μίαν Θεαρχίαν.

Ο πλούσιος κρατῆρ σου τῶν ἀγαθῶν, τῇ Μο-
νῇ σου ὁσῶραι Πανάμωμε, ἐκπλημμυρεῖ·
τρέφεις γὰρ καὶ θάλπεις διηνεκῶς, ἡμᾶς Γοργοῦ-
πήκοε· τί οὖν σοι προσφέρομεν ὡς εἰκός; ἀλλ' ἡ
γνησίαν πίστιν, διάπυρόν τε πόθον, καὶ βίον ἄδο-
λον Θεόθυμφε.

Κ α ἰ ν ὄ ν.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὴν ἡμῶν προστάτιν καὶ φύλα-
κα καὶ ῥύστην, τὴν Ἄχραντον Παρθένον.

Υπόθεν κάμοι νεῦσον ὡς ἀγαθή, καὶ τὴν ἄμα-
χον τεῖνόν μοι χειρὰ σου, ἐκ τοῦ βυθοῦ, ἔλ-
κουσά με Ἄχραντε τῶν παθῶν· σέ γὰρ θερμὴν
ἀντίληψιν, καὶ γλυκεῖαν ἔχω ἀναψυχὴν, καὶ διὰ
σοῦ σωθῆναι, ἐλπίζω Θεοτόκε, ὁ τὸν παρόντα
πλέξας ὕμνον σοι.

Κ α τ α θ α σ ἰ α.

Ἄπας γηγενῆς.

Ἐξ αποστειλάριον.

Θ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις...

Qῆς θησαυρὸν ἐλέους, καὶ τῶν πιστῶν καταφυγή, Γοργουπήκοε Κόρη, πάσης ἀνάγκης καὶ ὀργῆς, ῥῦσαι τοὺς πίστει τιμῶντας, ὡς τοῦ Θεοῦ σε Μητέρα.

Ἐτερον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Mρονή ἢ περιώνυμος, Δοχειαρίου σκίρτησον, κατέχουσα ἐν τοῖς κόλποις, ὡς πρυτανεῖον χαρίτων, Εἰκόνα τὴν πανσέβαστον, τῆς μόνης Θεομήτορος, ἧς τὰς δυνάμεις βλέπουσα, ἀνύμνησον εὐχαρίστως, τὴν σὲ ἀπαύστως φρουροῦσαν.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ

Ἰστώμεν. Στίχ. Δ'. Καὶ ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα·

Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἦχος Α'.

Τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων.

Aσματικῶς συνδραμόντες πανηγυρίσωμεν, οἱ τῆς Μητρὸς τοῦ Λόγου, ἀγαπῶντες τὴν δόξαν· ἰδοὺ γὰρ πλήρης δόξης πλήρης φωτός, πλήρης χάριτος ἔλαμψεν, ἡ τῶν ἀρρήτων θαυμάτων

μνήμη αὐτῆς, τοὺς πιστοὺς καθαγιάζουσα.

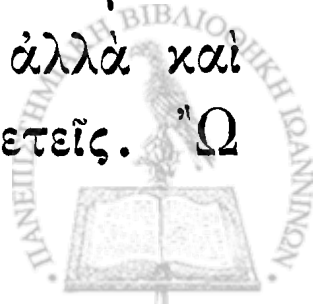
Α γαλλιάσθω εὐθύμως Δοχειαρίου Μονή, ὡς Ἀμαλθείας κέρας, καὶ θεόρρυτον φρέαρ, Εἰκόνα κεκτημένη τὴν εὐκλεῆ, τῆς Ἀγνῆς Θεομήτορος, ἐξ ἧς τρυφὴν καρπουμένη πνευματικὴν, τὴν Θεοτόκον δοξαζέτω αἰεὶ.

Πεποικιλμένη Παρθένε ὑπερφυέσιν αὐγαῖς, γοργῶς αἰεὶ προφθάνεις, πανταχοῦ καλουμένη, καὶ ῥύη συμπτωμάτων ἐκ δυσχερῶν, πειρασμῶν τε καὶ θλίψεων, Γοργοῦπήκοε Κόρη τοὺς εὐσεβῶς, προσιόντας τῇ πρεσβείᾳ σου.

Τὴν μεγαλόδωρον χάριν καὶ πολυχεύμονα, τῆς σῆς προμηθεστάτης, πρὸς ἡμᾶς προστασίας, ὠδαῖς Γοργοῦπήκοε μυστικαῖς, μεγαλύνομεν πάντοτε, ἀλλὰ μὴ παύσῃ Παρθένε ἀποπληροῦν, τὴν πρὸς ἡμᾶς ἐπαγγελίαν σου.

Δόξα, καὶ νῦν Ἦχος Πλάγ. Α'.

Τῶν δωρεῶν σου οἱ κρουνοί, Θεοτόκε πελαγίζοντες, τῆς Ἐκκλησίας τὰς αὐλακας μεθύσκουσι, σὺ γὰρ ὡς ποταμὸς τοῦ Θεοῦ, οὐ μόνον τὴν τῶν πρωτοτόκων εὐφραίνεις πόλιν, ἀλλὰ καὶ τὴν περίγειον λῆξιν, πολλαχῶς εὐεργετεῖς. Ω

τῆς θερμῆς ἐπισκοπῆς Σου! πᾶσι γὰρ ὀξέως βοη-
θεῖς, ἐπικουφίζουσα τῶν καρδιῶν τὸν πόνον. Διὸ
ὑπερύμνητε, τὴν φωνὴν ἡμῶν ἐνωτίσθητι, καὶ
σῶσον τὴν ποιμνὴν σου, πάσης περιστάσεως.

Δοξολογία Μεγάλῃ· καὶ τό.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ

Ἦχος Α'. Ἐῆς ἐρήμου πολίτης...

Ὁ ἱεὺς θεόβρυτον κρήνην τῶν αὐλῶν χαρίτων σου,
τὴν θαυματουργόν σου Εἰκόνα, Θεοτόκε
πλουτίσαντες, ἐκ ταύτης τῶν θαυμάτων τὰς ῥο-
ὰς, ἀντλοῦμεν δαψιλῶς ὡς ἐξ Ἐδέμ· σὺ γὰρ
Γοργουπήκοος βοηθός, πέλεις τῶν ἐκβοώντων
σοι: Δόξα τοῖς σοῖς χαρίσμασιν Ἄγνη, δόξα τῇ
παρθενίᾳ σου, δόξα τῇ πρὸς ἡμᾶς σου ἀνεκ-
φράστῳ προνοίᾳ Ἄχραντε.

Δόξα, καὶ νῦν· καὶ Ἄπολυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοί, καὶ οἱ
Κανόνες: ἡ Γ'. ᾠδὴ τοῦ Δ'. Ἦχου,
καὶ ἡ ΣΤ'. τοῦ Ηλαγ. Δ'.

ᾠδὴ Γ'. Τοὺς Σοὺς ὑμολόγους...

Ο λόγος σου ἴαμα ἐδείχθη, ὡς δρόσος Ἀγνὴ
ἑωθινή, τῷ παιδευθέντι Δέσποινα, τῇ ῥάβδῳ
τῶν κριμάτων σου· τὸ γὰρ ὄραν ἀπέλαβε, καὶ
τὴν σὴν χάριν ἐκήρυττεν.

Μῦφάψασα οἷά περ λυχνίαν, ἐπτάφωτον ὄντως
καὶ λαμπράν, τὴν ἱεράν Εἰκόνα σου, φωτα-
γωγεῖς τοῖς θαύμασι, τὴν Ἐκκλησίαν ἅπασαν,
Γοργοῦπήκοε Δέσποινα.

Πλήρης ἀγαθῶν πλήρης ἐλπίδος, πλήρης εὐ-
σπλαγχνίας καὶ στοργῆς, ἡ θεία σου ὑπό-
σχεςις, πέλει Γοργοῦπήκοε, τοῖς ἀφορώσι πάν-
τοτε, τῇ ἀρωγῇ τῆς προνοίας σου.

Η χάρις τῆς θείας σου Εἰκόνας, διέδραμεν
ὡσπερ ἀστραπή, εἰς τὰ τοῦ κόσμου πέρα-
τα, ἀρρώστους θεραπεύουσα, καὶ τὰς ἀτέκνους
Ἀχραντε, εὐτέκνους ἀποδεικνύουσα.

᾽Ωδή ΣΤ'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ...

Μύρον Παρθένε τὸ ζῶν, ὑπερφυῶς σωματώ-
σασα, ἀλάβαστρον νοητόν, τὴν θείαν Εἰ-
κόνα σου, τῇ Ποίμνῃ σου ἔδειξας, δωρεῶν ποικί-
λων, τὴν ὄσμὴν ἀρωματίζουσαν.

Θραΐα σου ἡ Μορφή, ἡ ὄψις σου γαληνόμορ-
φος, τὸ ὄμμα σου ἰλαρόν, τὸ στόμα μελίρ-
ρυτον, ὅλη εὐπροσήγορος, ὅλη φωτοφόρος, ἡ Εἰ-
κὼν σου ὤφθη Ἄχραντε.

Δόξα.

Ναμάτων ζωοποιῶν, τὸν ποταμὸν ἀναβλύζου-
σα, ξηραίνεις διὰ παντός, νοσημάτων βόρ-
βορον, καὶ ἀγόνων στείρωσιν, λύεις καὶ κινδύνων,
διασώζεις τοὺς καλοῦντάς σε.

Καὶ νῦν.

Συμπάθειαν μητρικὴν, Γοργοῦπήκοε ἔχουσα,
ἐπέστης αὐτοφανῶς, καὶ τὸν παῖδα ἔσω-
σας, ὧ τῆς προμηθείας σου! τῆς αἰχμαλωσίας,
προφανῶς τοῦτον φωνήσασα.

Ἄποστολον καὶ Εὐγγέλιον,
ζήτει τῇ ΚΑ΄. Νοεμβρίου.
Ἄπολυτίκιον, ὄρα σελὶς 53.

ΚΟΝΤΑΚΙΟΝ

Ἦχος πλ. Δ΄. Τῇ ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ...

Τῇ ἀρωγῇ σου Θεοτόκε καταφεύγοντες,
ὡς εἰς λιμένα γαληνότατον σωζόμεθα,
ἐκ κινδύνων πολυτρόπων καὶ νοσημάτων,
σύ γάρ ὤφθης βοηθὸς Γοργοῦπήκοος,
τοῖς πιστῶς προσπτυσσομένοις τὴν Εἰκόνα σου,
καὶ βοῶσί σοι: Χαῖρε κόσμου ἀντίληψις.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΟΝ

Χάριν ποριζόμενοι ἀληθῆ, ἐκ τῆς σῆς Εἰκόνας,
Θεοτόκε διαπαντός, ταύτην προσκυνοῦμεν,
καὶ σέ ὑμνολογοῦμεν, ἡμῶν ὡς προστασίαν Γορ-
γοῦπήκοε.

Κοινωνικόν. Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι...

Δίστιχον.

Ἄκουσον καὶ δέξαι τὴν δε μελωδίαν
Ἦν σοι Γεράσιμος Παρθένε ὑφαίνει.

ΛΟΓΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

Εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ὑπόθεσιν ἔχων τὴν θαυματουργὸν Αὐτῆς Εἰκόνα, τὴν ἐπονομαζομένην «Γοργοῦπήκοον», ἣτις εὔρηται ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Δοχειαρίου.

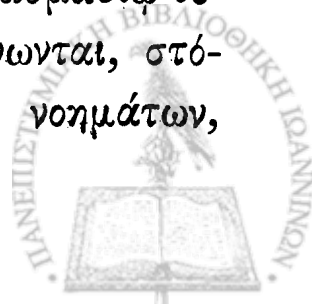
«Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ». (Ψαλ. μδ'. 44.)

Σταλπίσωμεν ἐν εὐσήμεν ἡμέρα ἑορτῆς ἡμῶν τῆς Ἀειπαρθένου καὶ Θεομήτορος κροτοῦντες τὰ θαυμάσια. Ἄσωμεν μετὰ Δαυῖδ τοῦ Προφητάνακτος καὶ θεοπάτορος τὴν ἐξ ὀσφύος αὐτοῦ προελθοῦσαν Παντοβασίλισσαν Κόρην, λέγοντες: «Δεδοξασμένα ἐλαλήθη περὶ σοῦ, ἡ πόλις τοῦ Βασιλέως τοῦ Μεγάλου, ἦν πρὸ αἰώνων ἐξελέξατο Κύριος, καὶ ἐν ἧ ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν σωτηρίαν εἰργάσατο», ἐκ Σοῦ δι' εὐσπλαγχνίαν σωματωθεὶς καὶ ὁδοὺς ζωῆς αἰωνίου τοῖς πεπλανημένοις ὑπανοίξας, δι' ἐκουσίτου Σταυροῦ καὶ τριημέρου ἐγέρσεως.

Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη, ἐνωτίσασθε πάντες οἱ ἀγαπῶντες τῆς ὑπερκοσμίου ταύτης καλλιπόλεως τοῦ Λόγου Σιών τὴν δόξαν· ὅτι ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν ὁ ἐρχόμενος ὁ Παντοκράτωρ, ἀρρήτῳ μεγαλοπρεπείᾳ, τῆς ἑαυτοῦ σωματώσεως τὸ ἐναύλισμα, τὴν ἐκ ρίζης Ἰεσσαὶ φρεῖσαν θεοβλαστούργητον ῥάβδον, τὴν εὐλογημένην ἐν γυναιξίν Ἀειπάρθενον αὐτοῦ Μητέρα, ὑπερφυῶς ἐδόξασε, καὶ θαυμαστῶς ἐμεγάλυνεν, ὡς καὶ Αὕτη ἡ θεοχαρίτωτος προφητικῶς εἶπεν: «Ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ Δυνατός, καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς γενεάν καὶ γενεάν». Ἐάν τοὺς ἀγίους αὐτοῦ θεράποντας τοὺς δι' ἔργων δοξάζοντας αὐτὸν ἀντιδοξάζει ὡς ἀψευδῶς ἐ-

πηγγείλατο, πόσω μᾶλλον τὴν Ἀγίαν τῶν Ἀγίων, τὸν θαυμαστὸν τοῦτον ἐν δικαιοσύνῃ ναόν, τὸν ἔμψυχον καὶ ἐπηρμένον λέγω θρόνον τῆς ὑπερανωκισμένης καὶ ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς μεγαλειότητος, τὴν ἄχραντον αὐτοῦ Μητέρα; Ὅντως «ἐπήρθη ἡ με» γαλοπρέπεια τῆς δόξης Αὐτῆς ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν, καὶ «τῆς αἰνέσεως Αὐτῆς πλήρης ἡ γῆ».

Ἀλλὰ τίς ἡ λαμπρὰ αὕτη καὶ θεαυγῆς ἐόρτιος εὐφροσύνη; Ἡ τῶν θεομητορικῶν θαυμάτων ὑπόθεσις τῶν ἐκ τῆς περικαλλοῦς καὶ πανευφήμου Αὐτῆς Εἰκόνας, δίκην ἀλλομένων ὑδάτων βλυζόντων. Ὡ τῶν ξένων πραγμάτων! Ποία γλῶσσα δύναται ἴν' ἀξίως ἐξυμνήσῃ Πολυῦμνητε καὶ μεγαλόδωρε Θεοτόκε τὴν πρὸς ἡμᾶς ἐξαιρετὸν Σου πρόνοιαν; Ποῖον στόμα εὐπορεῖ, ἵνα ὡς οἶόν τε ἐξαριθμῆσῃ τῆς ἡλιομόρφου Σου Εἰκόνας τὰ μεγάλα καὶ εὐεργετικά πυρσεύματα, δι' ὧν πολλαχῶς καὶ πολυτρόπως φωτιστικῶς εὐεργετεῖς ἡμᾶς Γοργοῦπήκοε; Ποία φωνή, καὶ ἡ πλεόν ἠδύφθογγος καὶ διάτορος ἱκανοῖ ὅπως λαλήσῃ πρεπόντως τὴν πρὸς τὴν ἀπόλεκτον κληρονομίαν σου; καὶ ἐξαιρέτως τὴν πρὸς ταύτην τὴν Μοῆν σου ἣν «ἐκτήσω ἀγίασμα» ἀνεκκλάλητον καὶ φιλόστοργον κηδεμονίαν σου; Ὅντως ἀκένωτος ὁ πλοῦτος τῆς χρηστότητός Σου, ἀνεξάντλητος ἡ ἄβυσσος τῶν χαρίτων Σου, ὑπερχειλῆς καὶ ζωήρρυτος ὁ κρατῆρ τῆς ἀγαθότητός Σου, ἐξ ὧν οἱ ταπεινοὶ ἰκέται Σου, οἱ αἰεὶ ἐκζητοῦντες μεγαλύνειν τὴν δόξαν σου γευόμενοι, καταγλυκαίνομεν τὰ ψυχικὰ ἡμῶν αἰσθητήρια σὺν τῷ ψαλμωδῷ λέγοντες: «Ἐνεπλήσθημεν τοῦ ἐλέους σου καὶ τῶν ἀγαθῶν σου Δέσποινα». Καὶ μὴ δυνάμενοι ὑμῆσαι τὴν μεγαλοπρέπειάν Σου, «τῶν γὰρ ἀγαθῶν ἡμῶν οὐ χρεῖαν ἔχεις» ψάλλομεν σὺν τῷ θαυμασίῳ θεράποντί Σου: «Ὅλος ὁ κόσμος παραδόξως ἐὰν γίνωνται, στόματα καὶ γλῶσσαι, καὶ πληθὺς ἐννοιῶν καινῶν καὶ νοημάτων,

οὐδ' οὕτως φράσειεν ἂν ἄξιόν σοι Θεοτόκε· σὲ ἄσωμάτων στόματα πυρίμορφα, καὶ φλογεραὶ καὶ ἄῦλοι γλῶσσαι γεραιρουσι». (*)

Ἄλλὰ δεῦτε μοναζόντων ὁ θίασος, καὶ πάντες τῆς εὐσεβείας οἱ τρόφιμοι, καὶ Δαυϊτικῶς εἰπεῖν, «νεανίσκοι καὶ παρθένοι, πρεσβύτεροι μετὰ νεωτέρων», δεῦτε καὶ προσδράμετε τῇ περιωνύμῳ Μονῇ τοῦ Δοχειαρίου, ἵνα λάβητε χάριν καὶ ἔλεος εἰς εὐκαιρον βοήθειαν, παρὰ τῆς ἀπειροδώρου καὶ ἀγιογράφου Μορφῆς τῆς πολυωνύμου καὶ Ὑπεραγίας Γοργοῦπηκού. Προσέλθετε πρὸς τὴν χρυσαυγεστάτην λαμπάδα τοῦ ἀπροσίτου φωτὸς καὶ φωτίσθητε, καὶ τὰ πρόσωπα ὑμῶν οὐ μὴ καταισχυθῆ. Ἴδου ὡς ὑπερφερῆς καὶ οὐρανία βασίλισσα ἰδρυμένη ἐνταῦθα ὡς ἐν θρόνῳ διὰ τῆς θεοειδοῦς Αὐτῆς Εἰκόνας, διανέμει πλουσιωτάτη χειρὶ ἐνὶ ἐκάστῳ τὰ χαρίσματα, κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἐκάστου πίστεως καὶ καθαρότητος. Ὅθεν τρυφήσωμεν ἐκ τῶν βασιλικῶν καὶ παρθενικῶν δωρεῶν καὶ ἐδεσμάτων, προτρέπει δὲ εἰς τοῦτο ἡμᾶς καὶ ἡ τῆς Σοφίας φωνή, μεθ' ὑψηλοῦ κηρύγματος λέγουσα: «Ἐλθετε, φάγετε ἢν ἄρτοποιεῖ ἡ Παρθένος χάριν ὡς μάννα, καὶ πίετε οἶνον ὃν Αὐτὴ μυστικῶς κεράννυσιν εἰς ψυχῶν ἀγαλλίασιν, ἀπολείπετε ἀφροσύνην καὶ προσλάβετε φρόνησιν, ἵνα ἐν φωτὶ μυηθῆτε τὴν θεομητορικὴν εὐδοκίαν, ἣν ἐνταῦθα περὶ τὴν θαυμαστὴν Αὐτῆς Εἰκόνα θαυμαστῶς ἀπειργάσατο».

Ὅτε ηὐδόκησεν ὁ Θεὸς ἰν' ἀποκαλύψῃ εἰς τὸν θεόπτην Μωϋσῆν τῶν μελλόντων μυστηρίων τὴν ἔλλαμψιν, καὶ τῆς νέας Ἱερουσαλήμ ἥτοι τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας τὴν χάριν, καὶ τῆς ἀλοχεύτου καὶ ἀπειράνδρου Θεοτόκου τὸν τύπον, τότε κατὰ θαυμάσιον τρόπον προγνωστικῶς δείκνυσιν αὐτῷ τὴν ἀγαθόδωρον Αὐτοῦ βουλήν, καὶ δι' αὐτοῦ μυσταγωγεῖ πρὸς τὰ τελειότερα πᾶσαν ψυχὴν

(*) Ἰωάν. Εὐχαΐτων, Θεοτοκίον ζ'. ᾠδῆς θ'. Κανόνος Προδρόμου.

σχεδὸν καὶ οὐχὶ περιόπτω τόπῳ, εἶναι, δηλονότι, γεγραμμένη πρὸ ἀδήλων ἐτῶν, ἢ ὡς λέγει παράδοσις τις ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ καθηγήτορος ἡμῶν Ὁσίου Νεοφύτου, ἔξωθεν ἐν ᾧ εἰσερχόμεθα δεξιῶς τῆς κοινῆς τῶν πατέρων τραπέζης ἐπὶ τοῦ τοίχου καθιστορημένη, ἀνεδείχθη ἡμῖν ὡς ἄλλη, προφητικῶς εἰπεῖν, πύλη κεκλεισμένη, δι' ἧς πρὸς πύλας ἀφθαρσίας ἀσφαλῶς ὀδηγούμεθα, καὶ θάτος πυριφόρος καὶ δροσοβόλος, ἐμφαίνουσα ἡμῖν ὡς ἐν ἐσόπτρῳ τὰς φοβερὰς καὶ ἀκαταλήπτους καὶ ζωοδωρήτους τῆς Θεοτόκου φωτοδοσίας ὧν ἡ ἀντανάκλασις ἐξέλαμψε καὶ εἰσαεὶ ἐκλάμπει ἐν τῇ Μονῇ ἡμῶν οὕτως.

Πρὸ τῆς ἀχράντου ταύτης Εἰκόνας, ὑπῆρχε διάδρομος τις, δι' οὗ διήρχετο ὁ τότε διακονῶν τῇ τῶν Πατέρων τραπέζῃ ἀδελφὸς Νεῖλος καλούμενος· διερχόμενος δέ, οὐχὶ μετὰ τῆς προσηκούσης πάντως εὐλαβείας πρὸ τῆς Εἰκόνας τῆς Μητρὸς τοῦ Λόγου, «ὧ πᾶν γόνυ κάμπτει ἐπουρανίων, ἐπιγείων καὶ καταχθονίων», καὶ «ἢ μετὰ δέους παρίστανται οὐρανῶν αἰτάξεις», ἐκράτει ἐνίοτε πρὸς φωτισμὸν αὐτοῦ δᾶδας ἀνημμένας, ἐκτυφλωτικὸν καπνὸν ἐκπεμπούσας πρὸ τῆς πανσέπτου Μορφῆς τῆς ἐμψύχου καὶ ἐκπαγλοῦς ἐπταφώτου λυχνίας τοῦ ὑπερουσίου φωτός, τῆς ἀστραψάσης σωματικῶς τὸ πατρικὸν ἀπαύγασμα ὡς ἀνατολὴ ἐξ ὕψους, ὑφ' ἧς διελύθη τῆς ἀσεβείας ἡ νύξ, καὶ θεογνωσίας ἔλαμψεν ἡμέρα φαινή.

Τὴν ἀπάδουσαν ταύτην πρᾶξιν μὴ ἀνεχομένη ἡ Μήτηρ τῆς ζωῆς φωνῇ παραδόξῳ καὶ πρᾶξιᾳ ἐφώνησεν ἐκ τῆς θείας αὐτῆς Εἰκόνας ἐπιδιορθουμένη τὴν ἀτοπίαν, ἀλλ' ἐξηκολούθει τὸ ἀτοπον, διότι ὁ διακονῶν ἀδελφὸς ὑπέλαβεν ὅτι ἀλλαχόθεν προέρχεται ἡ φωνὴ ἐκπειράζουσα αὐτόν· ὅτι δις καὶ τρίς φωνήσασα, ἡ φωνὴ αὕτη ἡ ὑπερκόσμιος ἐνεχθεῖσα ὡς βροντὴ οὐρανία καὶ ἦχος φερομένης θιαίας πνοῆς, ἐν ἀκαρεῖ ἐν-

ήργησε, καὶ δικαίως: διότι ὁ ἐν λόγῳ ἀδελφὸς δὲν ἠθέλησεν ἴν' ἀκούσῃ καὶ συνήσῃ ῥήματα ζωῆς ἀπὸ χειλέων θεομητορικῶν σταζόντων ἀγαλλίασιν, δὲν ἀνελογίσθη ὅτι ἴσταται ἐνώπιον τοῦ ἐνσωμάτου Χαρακτῆρος τῆς Βασιλίσσης τῶν οὐρανῶν, ὅτι ἴσταται ἀνακεκαλυμμένως πρόσωπον πρὸς πρόσωπον ἐπὶ τῆς Εἰκόνας τῆς ἐμφύχου καὶ ζωοβρύτου βάτου, ὥστε νὰ φανῇ μιμητῆς τοῦ θεόπτου Μωϋσέως, ὅστις μετὰ τὴν πρώτην ἐκ τῆς βάτου φωνήν, συμμορφωθείς τῷ κελεύσματι τῆς θείας μεγαλειότητος ἠξιώθη ἀπορρήτου θεωρίας. Ἀλλ' ἀπειθήσας τὸ πρῶτον τῇ νουθεσίᾳ τῆς Θεοτόκου, ὑπετάχθη τὸ δεύτερον τῇ παιδεΐᾳ ταύτης, καθότι πάραυτα σὺν τῇ μεγαλοπρεπεΐ ἐκ τῆς Εἰκόνας φωνῇ μείνας ἐνεὸς καὶ ἐμβρόντητος ἀπώλεσε τὸ φῶς τῶν ὀμμάτων.

Τοῦτο ἐποίησεν ἡ Θεομήτωρ διὰ δύο λόγους· πρῶτον, ἵνα παιδεύσῃ ἡμᾶς ὥστε νὰ εἴμεθα ἀφ' ἐνὸς μὲν εἰς τὰς θείας φωνὰς καὶ νουθεσίας εὐπειθεῖς καὶ ὑπήκοοι, ἀφ' ἐτέρου δέ, νὰ παραστῶμεν ἑαυτοὺς τύπους καὶ ἀκριβεῖς ἐργάτας, ἧς ἐνεπιστεύθημεν διακονίας, «ἐν λόγῳ, ἐν ἔργῳ, ἐν ἀναστροφῇ, μὴ ἐξ ἀνάγκης ἀλλ' ἐξ ἰδίας προαιρέσεως». Δεύτερον δὲ ἠϋδόκησεν, ἵνα διὰ τοιοῦτου παραδόξου τρόπου ἐκδηλον καὶ ἐμφανῇ ποιήσῃ τῇ Ἱερᾷ ταύτῃ Μονῇ τὴν μητρικὴν αὐτῆς στοργὴν καὶ ἀρρήτον προμήθειαν· «πόρρωθεν γάρ ὁ Θεός, κατὰ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον, καταβάλλεται τῶν μεγάλων πραγμάτων τὰς ὑποθέσεις», καὶ διὰ τῶν φαινομένων ἐναντίων ἐξοικονομεῖ τὰ κρείττονα ἡμῖν καὶ τελειότατα, ὡς ἡ ἀγία Γραφή διδάσκει.

Ἀλλὰ τί ἐντεῦθεν; Ἰδὼν ὅπερ ἔπαθεν ὁ τραπεζοκόμος Νεῖλος ἐσωφρονίσθη δεόντως, ὅθεν δὲν ἠθέλησεν ἴν' ἀπομακρυνθῇ πλέον ἐκ τῆς παναχράντου ταύτης Εἰκόνας, «οὐκ ἔδωκε, κατὰ τὸν Δαυΐδ, ὕπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ καὶ ἀνά-

παυσιν τοῖς κροτάφοις», ἀλλὰ λύσας τὸ ὑπόδημα ὡς ὁ Μωϋσῆς, ἀπορρίψας, δηλαδή, πᾶσαν ἀπείθειαν καὶ πᾶν γεῶδες καὶ ὑλικὸν φρόνημα, ἐπειδὴ τότε εἶχεν ἤδη ἐπακριβῶς ἐννοήσει, ὅτι ἐν ᾧ τόπῳ ἴσταται «γῆ ἁγία ἐστὶ», προσήδρευε νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν πρὸ τῆς ἁγίας Εἰκόνας, ὡς ἐν ἀληθείᾳ ἰλαστηρίῳ, ἰλεούμενος μετὰ δακρύων καὶ δεόμενος τῆς Πανυμνήτου Κόρης, ἵνα εὔρη χάριν καὶ ἔλεος, λέγων τοιαῦτα: «Ἐλέησόν με Παντελεῆμον Δέσποινα, ἐπίβλεψον, εἰσακουσόν μου καὶ μὴ ἀπόση τὸν στεναγμὸν τῆς καρδίας μου· ἴδε τὴν θλίψιν τῆς ψυχῆς μου ὃ τῆς χαρᾶς ἀδαπάνητος θησαυρός, καὶ πρόσχευ τῇ δεήσει μου· σὺ γὰρ γινώσκεις τὸν ὄνειδισμόν μου καὶ τὴν αἰσχύνην μου καὶ τὴν ἐντροπήν μου· σὺ ἔγνωσ "Αχραντε τὴν ἀφροσύνην μου καὶ αἱ πλημμέλειαι μου ἀπὸ σοῦ οὐκ ἀπεκρύβησαν· μὴ ἀποστρέψης Δέσποινα τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ, καὶ μὴ ἐκκλίνης ἐν ὀργῇ ἀπὸ τοῦ δούλου σου ὅτι θλίβομαι· ἐπίφανον δέομαι τὸ γαληνόμορφον πρόσωπόν σου καὶ σωθήσομαι Δεδεξασμένη· δεῖξόν μοι τὴν ὄψιν σου, καὶ ἀκούτισόν με τὴν φωνήν σου, ὅτι ἡ φωνή σου ἠδεῖα καὶ ἡ ὄψις σου ὠραία, καὶ εἶπέ μοι, ἴδε, ὑγιῆς γέγονας, μηκέτι ἀμάρτανε».

Διὰ τοιούτων καὶ τηλικούτων ῥημάτων καὶ δεήσεων ἐκλιπαρῶν καὶ λιτανεύων ὃ παθῶν τῆς ἀπαθείας τὴν πηγὴν, οὐχὶ μόνον εἰσήκουσεν ἡ παντελεῆμων Κόρη καὶ ἐκ λάκκου κατωτάτου τῆς περιεχούσης αὐτὸν θλίψεως ἀνήγαγεν αὐτόν, οὐχὶ μόνον τὸ φῶς τῶν ὀμμάτων αὐτοῦ ὡς καὶ πρῶην αὐτῷ ἐδωρήσατο, ἀλλὰ καὶ εὐαγγελιστὴν καὶ κήρυκα διαπρύσιον αὐτὸν κατέστησε τῆς πρὸς τὴν εὐαγῆ ἡμῶν Μονὴν εὐεργετικῆς Αὐτῆς καὶ ἐξαιρετικῆς προμηθείας καὶ ἀντιλήψεως, λέγουσα οὕτως: «ᾧ μοναχέ, εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου πρὸς με, καὶ ἔσο συγκεχωρημένος καὶ βλέπων ὡς τὸ πρότερον· ἀνάγγειλον δὲ καὶ τοῖς λοιποῖς ἐνασκουμένοις πατράσι καὶ συναδελφοῖς σου ὅτι ἐγὼ εἰμι ἡ Μήτηρ τοῦ Θεοῦ

μου μεγαλύνειν τὴν δόξαν Σου, καὶ ἐπισκέπτεσθαι τὸν ναὸν τὸν ἅγιόν Σου, καὶ μετὰ πόθου προσκυνεῖν καὶ κατασπάζεσθαι τὴν θεοειδῆ Εἰκόνα Σου, ὅτι ἡ δρόσος ἡ παρά Σοῦ ἴαμά μοι ὤφθη, καὶ ἡ ὄσμη τῶν μύρων τῆς ἐπισκέψεώς σου ὑπὲρ πάντα τὰ ἀρώματα εὐφραίνει μου τὴν καρδίαν».

Ἀκούσασα ἡ λοιπὴ ἀδελφότης λογικῆς κιθάρας ἀπηχήματα, καὶ φωνῆς ἀγαλλιάσεως καὶ ἐξομολογήσεως ἤχου ἑορτάζοντος, καὶ ἐννοήσασα ὅτι παράδοξόν τι ἐνηργήθη, ἔδραμεν ἀγαλλομένῳ ποδὶ ὅπως ἴδῃ καὶ μάθῃ τί τὸ τελεσθέν. Ἄλλ' ὦ τῆς ἀγαθῆς ἐκπλήξεως! Ἰδοῦσα παρ' ἐλπίδα τὸν πρῶτον ἀόμματον καὶ τυφλὸν ὑγιῆ καὶ βλέποντα καὶ ὄλον ἐνθουν καὶ ἐκστατικὸν ὑμνοῦντα διὰτόρως τὴν θεοχαρίτωτον Κόρην, ἐξέστη ἐπὶ τῷ θεάματι. Τότε λέγει ὁ ἰαθεὶς αὐτοῖς: «Δεῦτε, ἀκούσατε, καὶ διηγήσομαι ὑμῖν, πάντες ἀδελφοί οἱ φοβούμενοι τὸν Θεόν, ὅσα ἐποίησε τῇ ψυχῇ μου ἡ Ἀειπάρθενος καὶ Κεχαριτωμένη τούτου Μήτηρ· δεῦτε καὶ ἴδετε τὰ θαυμαστά Αὐτῆς ἔργα, καὶ εὐλογήσατε Αὐτήν, καὶ ἀκουτίσατε τὴν φωνὴν τῆς αἰνέσεως Αὐτῆς· εἰμὴ ὅτι ἡ Παρθένος ἐβοήθησέ μοι, παραβραχὺ παρώκησε τῷ Ἄδῃ ἡ ψυχὴ μου· ὅθεν προσέχετε τοῖς λόγοις μου, κλίνατε τὸ οὖς ὑμῶν εἰς τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου, ὅτι εὐαγγελίζομαι ὑμῖν ἀγαθὰ καὶ εἰρήνην, παρά τῆς τεκούσης τὸν πρῦτανιν τῆς εἰρήνης».

Ἰδόντες καὶ ἀκούσαντες οἱ ἀδελφοί τὸ τελεσθέν μυστήριον, καὶ τὰ μεγάλα τῆς Θεοτόκου ἐπαγγέλματα ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην· καὶ δακρυρροοῦντες ἐκ χαρᾶς συνηθροίσθησαν πάντες ἐπὶ τὸ αὐτὸ πρὸ τῆς πανυμνήτου Εἰκόνας, ὡς πρόβατα πρὸ τῆς Μητρὸς τοῦ καλοῦ ποιμένου, καὶ ὡς νοσσία τετριγότα ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῆς θεομητορικῆς σκέπης, καὶ ἤρξαντο ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ ὑμνεῖν τὴν Θεοτόκον οὕτως: «Ἄσωμεν καὶ ψαλλοῦμεν τὰς δυναστείας σου· πανυπερθαύμαστε Δέσποινα, ὅτι, κατω-

Παρθενικὴν πηγὴν, καθότι ἡ χάρις δωρεὰν δίδοται τῷ αἰτοῦντι.

Πρόκειται δὲ πᾶσιν ἡ θαυματουργὸς καὶ μεγαλόδοξος τῆς πολυδοξάστου θεομήτορος Εἰκῶν, ὡς φρέαρ ζῶντος ὕδατος ῥοιζοῦντος ἀπὸ Λιβάνου, καὶ ὡς πνευματοφόρος πέτρα στάζουσα ἀθανασίας δρόσον ὡς μέλι οὐράνιον καὶ ἀμβροσίας γλυκύρροα νάματα, ἐξ ὧν φαγόντες καὶ πίνοντες μεθυσθῶμεν, κατὰ τὸ Ἄσμα, τὴν νηφάλιον ἔκστασιν, καὶ ὄλως θεόληπτοι γενόμενοι προσέλθωμεν μετὰ φόβου καὶ χαρᾶς τῇ προξένῳ τῶν τοσοῦτων ἡμῖν ἀγαθῶν, ἵνα κατοπτεύσωμεν τὴν θεομητορικὴν Αὐτῆς μεγαλειότητα, καὶ ἴδωμεν ὡς ἐν ἐσόπτρῳ ἐν τῇ θείᾳ Αὐτῆς Εἰκόνι τὰς προϊούσας ἐξ Αὐτῆς φωτοβολίας.

Τί πρῶτον νὰ θαυμάσωμεν; τὴν προνοητικὴν πρὸς ἡμᾶς κηδεμονίαν, ἢ τὸ ὑπερηγμένον Αὐτῆς μεγαλεῖον; Διότι, ὡς ἄλλον λειμῶνα εὐθαλῆ ἀναδείξασα τὴν περιώνυμον ταύτην τοῦ Δοχειαρίου Μονῆν, ἐξήνεγκεν ἐν αὐτῇ τὸν ἡλιόμορφον Αὐτῆς χαρακτῆρα τῇ μυστικῇ γεωργίᾳ ὡς ξύλον ζωῆς, ἐν ᾧ προσερχόμενοι δρεπόμεθα ἐν αἰνίγματι ζωῆς αἰωνίου τὰ σύμβολα. Ἀλλὰ καὶ ἀρωματοφόρον γῆν ταύτην τὴν θείαν Αὐτῆς Εἰκόνα ἀνέδειξε προβάλλουσαν τὰ ἄνθη τῆς χάριτος, καὶ μυροθήκην ἠδύπνευστον ἀρωματίζουσαν κόσμῳ εὐωδίαν ἰαματικὴν, καὶ κλῆμα θεόφυτον καρποφοροῦν τοὺς μελισταγεῖς βότρυας, καὶ κλίμακα θεοστήρικτον δι' ἧς οἱ προσερχόμενοι οικειοῦνται τῷ Κυρίῳ. Αὕτη ἡ παναγία Εἰκῶν θλιβομένων ἐστὶ παραμυθία, ἀσθενούντων ἴασις, ἀτεχνίας λύσις, ἀθυμίας ἀνάκλησις· αὕτη ὡς ἄλλη ῥάβδος ἀειθαλῆς τῶν μὲν ἀπειθούντων ἐστὶ σωφρονισμός, τῶν δὲ εὐπειθούντων παράκλησις καὶ στηριγμός· ἢ αὕτη ὡς στάμνος μανναδόχος μανναδοτεῖ τοῖς ἐθέλουσι τὸ μάννα τὸ ζωοποιόν, καὶ ὡς κιβωτὸς ἀγιάσματος καθ' ἀγιάζει ἀεὶ τοὺς ἀκαθάρτους καὶ ἐναγεῖς. Ταύτης ἡ δόξα ὡς ἀστήρ ἑωθινὸς ἐκλάμπει καὶ καταυγάζει τοὺς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ

ποικίλων παθημάτων καθημένους, ὡς λυχνία ἐπτάφωτος θυμηδίας πληροῖ τὰς εὐσεβεῖς καρδίας, καὶ ὡς κρατὴρ ὑπερχειλῆς κινῶ ἡμῖν τὸν νοητὸν γλυκασμόν. Ὅτι τὸ πλήρωμα τῶν θεομητορικῶν δωρεῶν ἐν αὐτῇ ἐκχυθὲν εἰργάσατο ταύτην πλάκα φέρουσαν κεχαραγμένην τὴν θείαν εὐσπλαγχνίαν, καὶ στήλην θεόγραφον ἐγγυωμένην ἡμῖν σωτηρίαν, καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ συστοιχίαν καὶ ἐστὶν παντὸς ἀγαθοῦ εἰς περιποίησιν τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος.

Ὡ τῶν τῆς Πανάγνου Θεοτόκου ἀπείρων καλῶν! Μακαρία σὺ εἶ ὧ ἐπίσημε Μονὴ τοῦ Δοχειαρίου, διότι ἡ ὑπερύμνητος Ἄνασσα διὰ τῆς θαυματουργοῦ Αὐτῆς Εἰκόνας ὡς ἄμπελος ζωαρχικὴ τὰς ἀναδενδράδας αὐτῆς ἐκτείνασα περισκέπει τοὺς υἱοὺς σου, καὶ ὥσπερ νεφέλη σὲ ἐκάλυψεν ὡς τὴν πάλαι Σκηνὴν τοῦ Μαρτυρίου, καὶ ἰδοὺ πλήρης δόξης ὀράσαι ὡς οἶκος Κυρίου. Διὸ μεγάλυνον τὴν Θεομεγάλυντον, τὴν σὲ μεγαλύνασαν· δόξασον τὴν θεοδόξαστον, τὴν σὲ δοξάσασαν· ὕμνησον τὴν ὑπερύμνητον τὴν σὲ περιφανῆ καταστήσασαν· μακάρισον τὴν θεομακάριστον, ἣν μακαρίζουσι γενεαὶ γενεῶν, καὶ θυγατέρες Βασιλέων, κατὰ τὸ Σολομώντειον Ἕσσμα, οὗτινος τὴν φωνὴν ἀναλαβοῦσα εὐλόγησεν τὴν μόνην εὐλογημένην καὶ καλὴν ἐν γυναιξὶ λέγουσα ταῦτα: «Τί ὠραιώθη ἡ ὄψις σου Κεχαριτωμένη! ὡς σπαρτίον κόκκινον τὰ χεῖλη σου, καὶ ἡ λαλιά σου ὠραία, ὡς φιάλαι ἀρωμάτων αἰσιαγόνες σου, καὶ ὡς λίμναι Ἐσεβῶν οἱ ὀφθαλμοί σου. Αἱ χεῖρές σου τορνευταὶ ἀποστάζουσαι σμύρναν· μύρον ἐκκενωθὲν ἡ χάρις σου, διὰ τοῦτο εἰς ὀσμὴν μύρων σου δραμοῦμαι, ὅτι τετρωμένη τῆς σῆς ἀγάπης ἐγώ. Ἀποστολαί σου παράδεισος ῥοῶν μετὰ καρποῦ ἀκροδρύων, κύπροι μετὰ νάρδων, νάρδος καὶ κρόκος, κάλαμος καὶ κιννάμωμον μετὰ πάντων ξύλων τοῦ Λιβάνου, σμύρνα Ἀλώθ μετὰ πάντων πρώτων μύρων· ὅτι ὀσμὴ ἱματίων σου ὑπὲρ πάντα τὰ ἀρώματα, καὶ μέλι καὶ γάλα ὑπὸ τὴν γλῶσσάν σου. Ὅλη καλὴ

εἶ ἡ πλησίον μου καὶ γε ὡραία καλὴ ὡς εὐδοκία, ὡραία ὡς Ἱερουσαλήμ, ὡς θάμβος τῶν τεταγμένων», οἵτινες ἐξιστάμενοι ἐπὶ τῇ δόξῃ σου κηρύττουσιν εὐγνωμόνως τὰς εὐεργεσίας σου καὶ τὴν ὀξυτάτην βοήθειάν σου νυχθημερόν ἐπικαλούμενοι, λυτροῦνται πάσης ἐπηρείας καὶ παντός κινδύνου, καὶ ἀπροσκόπτως ὀδεύουσι τὴν πρὸς τὴν οὐράνιον βασιλείαν ἄγουσαν, ἧς μετόχους ἡμᾶς ἀνάδειξον ὡς ὑπέσχου Γοργοῦπήκοε, διότι πάντες εἰς τὴν πρεσβείαν σου ἐλπίζομεν σωθῆναι ὡς ἀποροῦντες καλῶν ἔργων.

Ἄπειρα ὑπάρχουσιν ἀληθῶς τὰ θαύματα, ἅτινα ἡ χαροπάροχος καὶ θαυματουργὸς αὕτη τῆς Παντευεργέτιδος ἡμῶν Εἰκῶν ἐνήργησε καὶ καθ' ἐκάστην ἐνεργεῖ τοῖς μετὰ πίστεως προσκαλουμένοις τὴν γοργὸν Αὐτὴν καὶ θερμοτάτην ἀρωγὴν, χορηγοῦσα τοῖς πᾶσι τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα, ἐνίοτε καὶ ἐν ὀράματι φαινομένη καὶ ὀφθαλμοφανῶς, λυτροῦται ποικίλων θλίψεων καὶ συμφορῶν τοὺς ἀδιστάκτω καρδίᾳ ἐπιβωωμένους, τὴν ὀλάγαθον Αὐτῆς κλῆσιν καὶ νικοποιόν. Καὶ ὡς ἄλλη θεοδόξαστος πηγὴ τοῦ Σιλῶαμ, καὶ ἀκεσώδυνον ἰατρεῖον πνευματικόν, τυφλοὺς ὠμμάτωσε, χωλοὺς ἀνώρθωσε, παραλύτους συνέσφιγξε καὶ κατ' ἐξοχὴν τὰς στειρεύουσας καλλιτέχνους μητέρας ἐποίησεν, ἐκ ναυαγίου κινδύνου πολλοὺς διεφύλαξεν, αἰχμαλώτους ἠλευθέρωσε, τὰς ἀκρίδας πολλάκις ἀπεδίωξε καὶ ἠφάνισε, καὶ ἄλλας ἀπείρους θαυματουργίας καθ' ἐκάστην τελεῖ τοῖς ἀφορῶσιν εἰς τὴν ὀλάγαθον ἀντίληψιν Αὐτῆς. Ὅντως «εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ἡ χάρις σου μυριοχαρίτωτε Γοργοῦπήκοε, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης ὀφθόγγος τῶν θαυμάτων σου», ὅτι πάσης γλώσσης εὐσεβοῦς κατέστης μελέτημα καὶ ἐντρύφημα, καὶ πάσης ψυφῆς θλιβομένης παράκλησις καὶ παρηγορία κραταιά.

Ὅθεν δεῦτε ἀδελφοί, δεῦτε καὶ εἰσέλθωμεν ἐν φωναῖς πνευματικοῦ ἀλαλαγμοῦ εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου, καὶ προσκυνήσω-

μεν εἰς τὸν τόπον οὗ ἔστησεν ἡ Ὑπερευλογημένη αὐτοῦ Μήτηρ τὴν φαιδρόμορφον αὐτῆς Μορφὴν, καὶ χρεωστικῶς εὐχαριστήσωμεν Αὐτήν, διὰ τὴν μητρικὴν πρὸς ἡμᾶς Αὐτῆς στοργὴν, βοῶντες ἐκ μυχιῶν ψυχῆς: Μὴ ἐπιλάβῃ Δέσποινα τῶν πενήτων σου εἰς τέλος, ἀλλ' εὐλόγει οὐρανόθεν ὄμματι ἰλαρῶ τὸ μικρὸν τοῦτο ποιμνιον, ὅτι λαός σου περιούσιος καὶ πρόβατα νομῆς σου ἐσμέν. Πλανηθέντας ἡμᾶς ἀνακάλεσαι, σκορπισθέντας συνάγαγε. Ἐνωσον ἡμᾶς τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης, ἀποδίωξον ἀφ' ἡμῶν πάντα ἐχθρὸν καὶ πολέμιον καὶ πᾶν σκάνδαλον· εἰρήνευσον τὴν ζωὴν ἡμῶν, ἵνα πάντες ἐν εἰρηνικῇ καταστάσει καὶ ἀδελφικῇ ὁμοφρονίᾳ βοῶμέν σοι σὺν τῷ νυμφαγωγῷ Γαβριήλ τὸ χαῖρε οὕτω· χαῖρε Κεχαριτωμένη, ἡ ἀποκάλυψις τῆς ὑπερκοσμίου δόξης, καὶ τῆς πρὸ αἰώνων βουλῆς τοῦ Θεοῦ· χαῖρε Κεχαριτωμένη, τὸ τῶν Ἀγγέλων ἀγαλλίαμα ἄχραντον, καὶ πασῶν τῶν οὐρανίων τάξεων θεωρία πανόλβιος· χαῖρε Κεχαριτωμένη, τὸ ἔμψυχον ἁγίαστήριον τοῦ Λόγου, τὸ πάσης ἱεροθύτου ὁρατῆς λατρείας ὑπέρτερον· χαῖρε Κεχαριτωμένη, τὸ μυροδόλον ἀλάβαστρον τοῦ ὑπερουσίου μύρου, τοῦ κενωθέντος ἐπὶ γῆς καὶ εὐωδιάσαντος τὰ σύμπαντα· χαῖρε Κεχαριτωμένη, τὸ ὑπερκαλλὲς ἀνάκτορον καὶ ὁ ὑπέρλαμπρος νυμφών, ἐξ οὗ προελθὼν ὁ μέγας βασιλεὺς ἐνδεδυμένος τὴν ἐξ αἱμάτων σου ἀμόλυντον ἀλουργίδα, καὶ βραβεύσας τοῖς αἰωνίοις δεσμώταις ἄφεςιν, ἐβασίλευσε μυστικῶς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς· χαῖρε Κεχαριτωμένη, τῶν ἀσθενούντων ἀπαλλαγὴ, τῶν τεθλιμένων χαρμονή, καὶ τῶν ἀμαρτανόντων ἀληθὲς ἰλαστήριον· χαῖρε Κεχαριτωμένη, ἡ θεογράφος καὶ ἐσφραγισμένη τοῦ Ὑπερθέου Λόγου βίβλος, ἡ ἐν βίβλῳ ζωῆς καταγράφουσα τοὺς ἀτενῶς ἀφορῶντας τῷ ὄμματί σου τῷ εὐμενεῖ· χαῖρε Κεχαριτωμένη, ἡ τῆς ἐλπίδος ἡμῶν ἀγκυρα πανασφαλῆς, καὶ τῶν χειμαζομένων πανεύδιος λιμὴν· χαῖρε Κεχαριτωμένη, ἡ τῆς ἀθανά-

σίας γέφυρα ἀσφαλῆς ἢ διαβιβάζουσα τοὺς λαοὺς ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανόν· χαῖρε Κεχαριτωμένη, ἡ ἀγεώργητος καὶ καρποφόρος γῆ, ἡ ἀνηρότως γεωργήσασα τὸν γεωργήσαντα ἡμῖν τὴν ἀδιάδοχον ζωὴν· χαῖρε Κεχαριτωμένη, ἡ ζωηφόρος δρόσος καὶ τερπνὴ, ἡ τοὺς ἐν πειρασμοῖς ἐπικουφίζουσα ἐπισκιάσει μυστικῇ· χαῖρε Κεχαριτωμένη, τῶν ἀβοηθήτων καὶ ἀδυνάτων δύνამις ἄμαχος, καὶ τῶν καταπονουμένων προστασία ἀγαθὴ καὶ φιλάνθρωπος· χαῖρε Κεχαριτωμένη, ἡ τῶν οὐρανίων ἀρετῶν καὶ χαρίτων ἐλαία, ἡ ἱλαρύνουσα ἡμᾶς ταῖς διαδόσεσι τῶν σῶν πλουσίων οἰκτιρμῶν· χαῖρε Κεχαριτωμένη, ἡ τοῦ Ἀγιωνύμου Ὄρους ἔφορος καὶ πρύτανις καὶ φρουρός, καὶ τῶν μοναζόντων καταφύγιον καὶ ἀρωγός· χαῖρε Κεχαριτωμένη, ἡ τῆς ἀπολέκτου ταύτης τοῦ Δοχειαρίου Μονῆς κηδεμών, καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ἀσκουμένων ἰατρός καὶ βοηθός, καὶ τῶν πρακτέων ὑφηγητής· χαῖρε Κεχαριτωμένη Μαρία, τὸ γλυκὺ καὶ ὄνομα καὶ πρᾶγμα, καὶ μυριάκις χαῖρε, ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων μετὰ Σοῦ, καὶ διὰ Σοῦ μεθ' ἡμῶν· Ὡ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

**Περίληψις θαυμάτων τελεσθέντων παρά τῆς
θαυματουργοῦ Γοργοῦπηκόου.**

1) Ἐν ἔτει 1675 ἦν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἄνθρωπός τις εὐλαβῆς Χατζῆ Ἰωάννης καλούμενος, ὅστις ἄτεκνος ὦν ἐλυπᾶτο σφόδρα διὰ τοῦτο. Ἐλθὼν δὲ εἰς Ἁγίον Ὄρος, καὶ προσκυνήσας τὰς λοιπὰς Μονὰς ἔφθασε τέλος καὶ εἰς τὴν Ἱεράν ταύτην Μονὴν τοῦ Δοχειαρίου, ἔνθα ἀκούσας τὰ θαύματα τῆς θαυματουργοῦ Γοργοῦπηκόου, προσέπεσεν εἰς τὴν ἁγίαν Αὐτῆς Εἰκόνα, καὶ μετὰ πίστεως καὶ θερμῶν δακρῶν παρεκάλει ἵνα χαρίσῃ αὐτῷ τέκνον, ὑποσχόμενος ὅτι, ἐὰν τύχῃ τοῦ ποθουμένου νὰ φέρῃ εἰς Αὐτὴν μίαν κανδήλαν. Ὄθεν ἰδοῦσα ἡ Θεοτόκος τὴν πίστιν αὐτοῦ ἐδώρησατο αὐτῷ τὸ ποθούμενον· καὶ συλλαβοῦσα ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἔτεκεν παιδίον ἄρρην. Τότε ὁ ἐν λόγῳ Χατζῆ Ἰωάννης ἐκπληρῶν τὴν ὑπόσχεσιν αὐτοῦ ἔφερεν εἰς τὴν θαυματουργὸν Γοργοῦπήκοον τὴν κανδήλαν, καὶ ἐν ὄσῳ ἔζη ἔστειλε κατ' ἔτος τὸ ἀπαραίτητον δι' αὐτὴν ἔλαιον πρὸς εὐχαριστίαν.

2) Ἄνθρωπός τις κασσιτεροποιὸς τὸ ἐπάγγελμα, Δημήτριος ὀνομαζόμενος, ἐργαζόμενος ἐν Ἁγίῳ Ὄρει, ἤκουσε τὰ θαύματα τῆς Γοργοῦπηκόου, καὶ ἐπιθυμῶν τὴν ἀπόκτησιν τέκνου (καθότι ἐτύγχανεν ἄτεκνος), προσέπεσε μετ' εὐλαβείας εἰς τὴν θαυματουργὸν Αὐτῆς Εἰκόνα, δεόμενος καὶ παρακαλῶν ὅπως τύχῃ τοῦ ποθουμένου. Ἀφ' οὗ ἤκουσε μετ' εὐλαβείας τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ πρὸς τὴν Θεοτόκον ψαλεῖσαν παράκλησιν, ἔλαβεν ἔλαιον ἐκ τῆς κανδήλας, καὶ οὕτως ἀνεχώρησε διὰ τὸν οἶκόν του. Συλλαβοῦσα δὲ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἐγέννησεν υἱόν, καὶ πρὸς εὐχαριστίαν ἔφερε καὶ

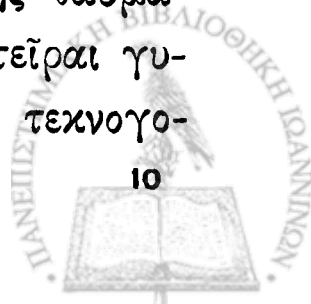

οὗτος μίαν κανδήλαν καὶ τὴν ἀφιέρωσεν εἰς τὴν Ἀγίαν αὐτῆς Εἰκόνα.

3) Ἐτερος ἄτεκνος ἐκ τοῦ χωρίου Γκοβόστι τῆς ἐπαρχίας Θεσσαλονίκης Πολύμερος ὀνόματι ἐλθὼν εἰς προσκύνησιν, βλέπων δὲ τὰ παντοειδῆ ἀφιερῶματα ἐπὶ τῆς θαυματουργοῦ Γοργοῦπηκού, καὶ ἀκούων τὰ γινόμενα παρ' Αὐτῆς ἐκάστοτε θαύματα, προσέπεσε καὶ οὗτος εἰς τὴν ἁγίαν Αὐτῆς Εἰκόνα, ἐκλιπαρῶν ὡς ἄπαις καὶ ἄτεκνος, ν' ἀποκτήσῃ τέκνον· καὶ ὑπακούσασα τῆς δεήσεως αὐτοῦ ἡ Γοργοῦπήκοος Κόρη, ἐχαρίσατο αὐτῷ παιδίον θηλυ. Οὗτος ἐπανελθὼν καὶ διηγηθεὶς τὸ θαῦμα, ἔδωκε μετ' εὐχαριστίας ὑπερ ὑπέσχετο.

4) Ἄλλος δὲ τις ἐξ Ἀνατολῆς ὀρμώμενος, ἐκ τῆς χώρας Συγγέλη, Χατζῆ Μιχαὴλ Νεντημόγλους ὀνομαζόμενος, καταπλεύσας εἰς Ἅγιον Ὄρος χάριν προσκυνήσεως, ἦλθε καὶ εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Δοχειαρίου. Ἀκούων ἐνταῦθα τὰ θαύματα τῆς Γοργοῦπηκού προσέπεσεν εἰς τὴν ἁγίαν Αὐτῆς Εἰκόνα θερμῶς δεόμενος καὶ παρακαλῶν Αὐτὴν ὅπως εὐσπλαγχισθεῖσα αὐτόν, λύσῃ τὸ νέφος τῆς λύπης αὐτοῦ, χαρίζουσα αὐτῷ υἱὸν καὶ κληρονόμον, διότι καὶ οὗτος ἦτο ἄτεκνος. Ἡ δὲ Κυρία Θεοτόκος ὡς παρηγορία τῶν θλιβομένων καὶ βοηθὸς τῶν ἀβοηθήτων, ὑπακούσασα ὡς ἀληθῶς Γοργοῦπήκοος ἐδώρησατο αὐτῷ ὡς ἐπεθύμει. Ὅθεν μετὰ χρόνους ἀρκετοὺς δεικνύων εὐγνωμοσύνην ὁ ἐν προκειμένῳ Χατζῆ Μιχαὴλ πρὸς τὴν εὐεργέτιν του, ἔστειλεν αὐτόν τοῦτον τὸν ἴδιον υἱὸν του κομίζοντα καὶ κανδήλαν πρὸς τὴν Ἱεραγίαν Θεοτόκον διὰ τὸ γεγονὸς ἐπ' αὐτόν θαῦμα.

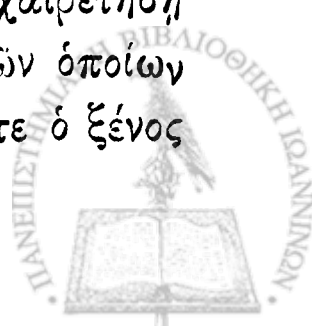
5) Εἰς τὴν πόλιν τῆς Βουλγαρίας Σλῆμνον ἔχει ἡ Ἱερά ἡ μῶν Μονὴ μετόχιον, ἐνθα ὑπάρχει ἀντίτυπος Εἰκὼν τῆς θαυματουργοῦ Γοργοῦπηκού, ὅπου προστρέχουσαι πολλαὶ στείραι γυναῖκες λύνονται τῆς στείρωσεως τῇ χάριτι τῆς Θεοτόκου τεκνογο-

τὴν ὄλως ὑγιᾶ ὡς καὶ τὴν ἑτέραν. Τὴν δὲ πρῶϊαν διηγηθεῖσα τὰ συμβάντα, ἐκήρυττεν εἰς πάντας τὴν φανεράν θαυματουργίαν τὴν ὁποίαν ἐνήργησεν εἰς αὐτὴν φανεῖσα ἢ φιλεύσπλαγχνος Θεοτόκος. Καὶ τούτου ἕνεκα κατασκευάσασα ἀργυρᾶν χεῖρα ὁμοίαν τῇ ἰδικῇ τῆς ἀπέστειλε ταύτην νὰ κρεμάσωσιν ἐπὶ τῆς θαυματουργοῦ κατὰ Ἀγίας Εἰκόνας.

6) Δύο χριστιανῶν ἐκ τοῦ χωρίου Κρούσοβις ἐκλάπησάν ποτε πέντε ἡμίονοι, τοὺς ὁποίους οἱ κλέψαντες ἀπελθόντες ἐπώλησαν εἰς ἄλλην χώραν. Εἰς μάτην οἱ ἀπώλεσαντες διήρχοντο τόπον ἐκ τόπου ζητοῦντες αὐτούς, ὅποτε ἐνθυμηθέντες τὰ θαύματα τῆς Γοργοῦπηκού Θεοτόκου (καθότι εἶχον ἔλθει ποτὲ καιρὸν εἰς τὴν Ἱερὰν Μοῆν τοῦ Δοχειαρίου), προσέπεσαν μετὰ δακρύων δεόμενοι Αὐτῆς νὰ φανερώσῃ αὐτοῖς τὰ κλαπέντα ζῶα. Τὴν ἐπομένην νύκτα φαίνεται εἰς αὐτούς ἡ ταχυτάτη βοήθεια ἡμῶν, ἡ Κεχαριτωμένη Κόρη ὡς βασίλισσα λαμπρῶς ἐνδεδυμένη μετὰ δύο δορυφόρων, καὶ λέγει αὐτοῖς: « Ὑπάγετε εἰς Λιαριγκόβην, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ δεῖνος, καὶ θέλετε εὔρει τὰ ζῶα ». Ἀπεκρίθησαν οὗτοι: « καὶ ποία εἶσαι σύ, ἥτις μᾶς λέγεις ὅτι θέλομεν εὔρει τὰ ζῶα ἐκεῖ; » ἡ δὲ φαινομένη λέγει: « Ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τὸ Μοναστήριον τοῦ Δοχειαρίου, καὶ εὐρίσκομαι ἔμπροσθεν τῆς τραπέζης ». Πληροφωρηθέντες λοιπὸν ὅτι ἦτο πράγματι ἡ ὄντως Γοργοῦπήκος, ἐπορεύθησαν καὶ φθάσαντες διηγήθησαν τὴν ἐμφάνειαν τῆς Θεοτόκου· ἐπειδὴ δὲ ἦτο τότε ἐπίτροπος ἐκεῖ ὁ Γέρο — Μαυρουδῆς ἀπέσπασεν οὗτος παρὰ τῶν κλεψάντων τὰ ζῶα καὶ ἔδωκεν αὐτὰ εἰς οὓς ἀνῆκον, οἵτινες ὑπέστρεψαν χαίροντες εἰς τὴν οἰκίαν πατρίδα.

7) Ταυροποιμὴν τις ὀνόματι Λεμωνῆς θέλων νὰ μονάσῃ, ἐπώλησεν ὄλους τοὺς ταύρους του, καὶ ἐπιθυμῶν ν' ἀποχαιρετήσῃ τοὺς φίλους του ἐκάλεσεν αὐτούς εἰς δεῖπνον, μετὰ τῶν ὁποίων εὐρίσκετο καὶ τις ξένος. Δειπνήσαντες, ἐκοιμήθησαν· τότε ὁ ξένος

ἐκεῖνος, ἐνῶ ὅλοι ἐκοιμῶντο, ἐσύλησε τὰ ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν ταύρων εἰσπραχθέντα παρὰ τοῦ Λεμωνῆ χρήματα, καὶ οὕτω λάθρα ἀνεχώρησεν εἰς παράλιόν τι μέρος ἀναμένων ἰστιοφόρον διὰ τὴν φύγην ἐκεῖθεν μακράν. Τὴν πρωΐαν ἐξυπνήσαντες καὶ πληροφορηθέντες τὰ διατρέξαντα, ἔσπευσαν πάντες τῆδε κακεῖσε πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ κλέπτου, ἀλλὰ δυστυχῶς παρ' ὅλας τὰς προσπάθειάς των δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸν ἀνεύρωσι. Φθάσαντες ἐκεῖθεν εἰς Καρυάς, ἔλαβον παρὰ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος ἐπιτετραμμένους φύλακας διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν, ἀλλ' ὁ καταζητούμενος οὐδαμοῦ. Τότε ὁ ἀτυχὴς Λεμωνῆς σπεύδει καὶ προσπίπτει μετὰ δακρῶν εἰς τὴν θαυματουργὸν Εἰκόνα τῆς Γοργοῦπηκόου, λέγων: « Παναγία μου Γοργοῦπήκε βοήθησόν μοι ἵνα εὔρω τὸν κλέπτην, καὶ νὰ σοῦ κάμω ἓνα στέφανον ἀργυροῦν ». Ταῦτα εἰπὼν ἐξῆλθε καὶ πάλιν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ κλέπτου. Ἄλλ' ἐκεῖνος εὐρὼν ἰστιοφόρον τι μεταφέρον κάστανά εἰσηλθεν εἰς αὐτὸ διὰ τὴν καταπλεύσιν εἰς Λῆμνον. Ἄλλὰ τί ἐντεῦθεν; δύο ἡμέρας ἐταξείδευον πλέοντες ἐν τῇ θαλάσῃ καὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ προσεγγίσωσιν εἰς Λῆμνον· τῇ δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ πνεύσας ἐξ ἐναντίας δυνατὸς ἄνεμος, ἠνάγκασε τὸ πλοῖον νὰ ἐπιστρέψῃ βιαίως εἰς Καλλιγάραν. Ἐκείνη δὲ συγχρόνως τῇ νυκτὶ φαίνεται ἐν ὄραματι ἡ Κυρία Θεοτόκος εἰς τὸν Λεμωνῆν, καὶ λέγει αὐτῷ: « Ὑπαγε ὀπίσθεν πρὸς τὴν Καλλιγάραν νὰ εὔρης τὸν κλέπτην ». Τὴν πρωΐαν ἐγερθεὶς ὁ Λεμωνῆς ἔδραμεν εἰς τὴν Καλλιγάραν, κατὰ τὴν ὁδηγίαν τῆς Θεοτόκου, καὶ εὐρὼν τὸν κλέπτην ἔλαβε τὰ χρήματά του 800 ἐν ὄλῳ γρόσια, ἐξ ὧν δαπανήσας περὶ τὰ 70 κατεσκεύασεν ὡς ὑπέσχετο ὡραῖον στέφανον, καὶ ἔθηκεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Γοργοῦπηκόου εὐγνωμονῶν Αὐτῇ.

8) Χριστιανὸς τις ἐκ τοῦ χωρίου Μότζελις τῆς ἐπαρχίας Δημητριάδος ὀνόματι Γεώργιος, ἐξετέλει μὲ τὸ ἰδιόκτητόν του πλοῖον διάφορα ταξείδια. Καὶ ἐνίστε ἐπισκεπτόμενος τὸ Ἅγιον

Ὅρος, ἤρχετο καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν Μονήν, ἔνθα ἐμόναζέ τις θεῖος του, Παΐσιος τὴν κλῆσιν. Οὗτος πολλάκις ἐνουθέτει τὸν Γεώργιον τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα, διηγούμενος συγχρόνως καὶ τὰ θαύματα τῆς Γοργοῦπηκού Θεοτόκου, τῆς Ὁποίας τὴν χάριν τῷ ἔλεγε νὰ ἐπικαλῆται εἰς οἷονδήποτε κίνδυνον, καὶ ἀσφαλῶς θὰ σώζεται. Ἐφύλαττε λοιπὸν ὁ Γεώργιος τὰς παραγγελίας τοῦ θείου του, καὶ ἐπικαλούμενος πάντοτε τὸ ὄνομα τῆς Κυρίας Γοργοῦπηκού διεσώζετο ἐκ παντὸς κινδύνου. Ταξιδεύων δὲ ἡμέραν τινὰ ἠγέρθη ἐν τῇ θαλάσῃ μεγάλη τρικυμία, ἣτις ἠπείλει νὰ ἐκτινάξῃ τὸ πλοῖον ἐπὶ τῆς ξηρᾶς. Μὴ ἔχοντες τότε νὰ κράζωσιν τι πρὸς σωτηρίαν οἱ ἐν τῷ πλοίῳ, ἐφώνησαν μεγαλοφώνως: «Κυρία Θεοτόκε Γοργοῦπήκοε, λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τοῦ φοβεροῦ τούτου κινδύνου, ὅτι πνιγόμεθα»· καὶ ὦ τοῦ θαύματος! ἤκουσαν φωνὴν μεγάλην παραθαρρύνουσαν αὐτούς, καὶ σὺν τῇ φωνῇ ἐγένετο μεγάλη γαλήνη, καὶ οὕτως ἀπηλλάγησαν τοῦ κινδύνου. Ὁ δὲ Γεώργιος εἰς ἀνάμνησιν τοῦ θαύματος ποιήσας ἀργυροῦν πλοῖον ἔφερεν αὐτὸ καὶ ἀνήρτησεν ἐπὶ τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνας, ὅπερ ὁράται ἄχρι σήμερον.

9) Κλέπται προσορμίσαντές ποτε εἰς τὴν νησίδα τῆς Ἀμουλιανῆς ἐσύλησαν ὅ,τι εὔρον, καὶ ἠχμαλώτισαν πολλούς. Μεταξὺ τούτων ἦτο καὶ τις Γεώργιος ὀνόματι μετὰ τοῦ υἱοῦ του Μόσχου ἐκ τοῦ χωρίου Μεταγκίτσι, ὅστις ὑπηρετεῖ ὡς οἰκονόμος εἰς τὴν ἐκεῖσε εὕρισκομένην ἀγέλην τῆς Μονῆς. Ἰδόντες οἱ ἐκεῖ Μοναχοὶ τὴν συμφορὰν του, παρεκάλεσαν ἐπανειλημμένως τοὺς κλέπτας ν' ἀπελευθερώσωσι τὸν Γεώργιον, ἀλλ' οὗτοι ἀπέστεργον, καὶ μάλιστα ὁ ἀρχηγὸς των Σέργιος ὀνόματι, ὁ ὠμότερος πάντων, ἀπῆτει ὡς λύτρα δύο χιλιάδας γροσίων, καὶ ταυτοχρόνως ἐξαγαγὼν τὴν μάχαιράν του ἀπέκοψεν ἀσπλάγχχνως ἐν ἐκ τῶν ὠτων τοῦ Γεωργίου. Τέλος πεισθεὶς εἰς τὰς πολλὰς παρακλή-

σεις απέστειλε τὸν ἐν λόγῳ Γεώργιον πρὸς ἐξεύρεσιν τῶν λύτρων, τὸν δὲ υἱὸν τοῦ Μόσχον ἐκράτησεν ὡς δμηρον, ἀπειλήσας τὸν Γεώργιον, ὅτι ἐν περιπτώσει καὶ δὲν προσκομίση τὰ ζητηθέντα ὡς λύτρα θὰ θανατώσῃ τὸν υἱὸν του. Ἀναχωρήσας τότε ὁ δυστυχῆς πατὴρ καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Μονὴν, ἔκλαιε καὶ ὠδύρευτο τὴν συμφορὰν του, ἀπορῶν πόθεν νὰ οἰκονομήσῃ τόσον χρῆμα. Καὶ ἐπροτίμα μὲν νὰ θανατωθῇ ὁ εἷς υἱὸς του καὶ νὰ ζήσουν οἱ ἄλλοι παρὰ νὰ ὑποπέσῃ εἰς τοσοῦτον χρέος, ἀλλ' ὡς πατὴρ βέβαια ἔκαίετο ἡ καρδιά του διὰ τὴν τύχην τοῦ φιλτάτου υἱοῦ του.

Ἐν τοιαύτῃ ἀπελπισίᾳ εὐρισκόμενος προσπίπτει εἰς τὴν Κυρίαν Γοργοῦπήκοον καὶ παρακαλεῖ Αὐτὴν μετὰ θερμῶν δακρῦων νὰ ἐξεύρῃ τρόπον λύσεως ὡς Αὐτὴ ἐπίσταται, ἀλλὰ καὶ οἱ Πατέρες τῆς Μονῆς ἔψαλλον πρὸς τὴν Θεοτόκον ὑπὲρ τοῦ αἰχμαλώτου υἱοῦ του παράκλησιν, παρηγοροῦντες αὐτόν. Οἱ δὲ κλέπται ἀναχωρήσαντες ἐκ τῆς Ἀμμουλιανῆς προσήραξαν εἰς τὸν λεγόμενον «Κάβον τοῦ Λογκοῦ», εἰς τὴν τοποθεσίαν «Κριαρίτσια», ὅπου ἀναμένοντες τὰ λύτρα ποικιλοτρόπως ἠπείλησαν τὸν δυστυχῆ νέον, προτείνοντες αὐτῷ ὅτε μὲν τὴν μάχαιραν, ὅτε δὲ τὸ ὄπλον. Ἐν τοιαύτῃ ὁμῶς ὑπάρχων θλίψει δὲν ἔπαυε νὰ ἐπικαλεῖται τὸ ὄνομα τῆς Γοργοῦπηκού Θεοτόκου, ὅπως ταχέως προφθάσῃ καὶ λυτρώσῃται αὐτόν, καὶ δὲν ἀπέτυχε τοῦ σκοποῦ. Διότι, ἐνῶ ἐν μιᾷ νυκτὶ ἐκοιμῶντο πάντες, βλέπει ὅτι ἔρχεται γυνὴ τις εἰς τὸ σχῆμα τῆς μητρός του καὶ τῷ λέγει: «Τί κάθησαι αὐτοῦ καὶ δὲν φεύγῃς νὰ ἔλθῃς μαζί μου;». Τότε ἐγερθεὶς μετὰ χαρᾶς, καὶ ἐκ τῆς σπουδῆς του ὠθηθεῖσα κώπη τις ἔπεσε μετὰ πατάγου εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐκ τούτου φοβηθεὶς μήπως τὸν ἀντιληφθοῦν παρέμεινε πάλιν ἐν τῷ πλοίῳ σκεπτόμενος τί νὰ πράξῃ. Καὶ ἰδοὺ βλέπει πάλιν μακρόθεν τὴν ὡς ἄνω μητέρα του ποιοῦσαν σχῆμα νὰ τῇ ἀκολουθήσῃ. Τότε ἐγερθεὶς καὶ πάλιν μετὰ

χαρᾶς τρέχει πρὸς τὴν φαινομένην μητέρα του, καὶ οὕτως ἀκολουθῶν αὐτῇ προβαινούσῃ ἐξ ἀποστάσεως, ἀπεμακρύνθη τῶν ληστῶν, διαλαθῶν καὶ αὐτοὺς ἔτι τοὺς φρουροὺς, (καθότι ἡ φαινομένη μήτηρ του ἦτο ἡ Κυρία ἡμῶν Γοργοῦπήκοος ἣτις τὸν ἔσωσε παραδόξως). Τὴν δὲ πρῶϊαν ἰδὼν τινὰς ποιμαίνοντας τράγους, καὶ μαθὼν ὅτι εἶναι ποιμένες τῆς Μονῆς, διηγήθη αὐτοῖς ἅπαντα, ὅπου καὶ καταφθάνει ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ πατρὸς του κομίζων τὰ λύτρα, ἀλλ' ἰδὼν τοῦτον ἐκεῖ παρ' ἐλπίδα ἐλεύθερον, ἔμαθε τὰ τοῦ θαύματος, καὶ ἐδόξασαν πάντες ἐν ἐνὶ στόματι τὴν ὑπερένδοξον Γοργοῦπήκοον.

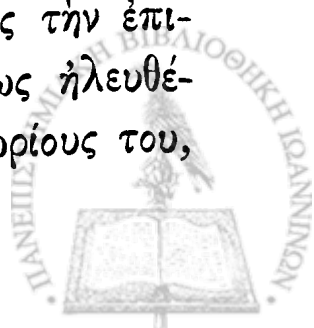
10) Κατὰ τὴν περίοδον χειμῶνός τινος κατέπεσεν ἐν Ἀγίῳ Ὀρει χιῶν πολλή, προξενήσασα πλείστους ἐκ ψύξεως θανάτους εἰς ζῶα ἐκτεθειμένα εἰς τὸ ψῦχος. Τότε χριστιανὸς τις Σανιδᾶς, ἔχων καὶ οὗτος τρεῖς ἡμιόνους, ἔσπευσε νὰ τοὺς προφυλάξῃ ἀπὸ τὸν προκείμενον ἀφευκτον κίνδυνον. Ἀλλὰ μὴ εὐρῶν αὐτοὺς εἰς τὸ σημεῖον ἐνθα ἐνόμιζεν ὅτι θὰ ἦσαν, διέτρεξε μετὰ τῶν συντρόφων του ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας διάφορα σημεῖα, ἀλλ' οὐδαμοῦ ἀνευρέθησαν. Ἐν τοιαύτῃ ὧν θλίψει ἐπεκαλέσθη μετὰ δακρύων τὴν Θεοτόκον, εἰπὼν: «Παναγία μου Γοργοῦπήκοε, λυπήσου με νὰ εὔρω σῶα τὰ ζῶά μου, καὶ τότε θὰ σοῦ δωρήσω τὸ ὄπλον μου, μὴ ἔχων ἄλλο τι νὰ προσφέρω». Καὶ συνεχίζων τὴν ἀναζήτησιν, εὔρε παρ' ἐλπίδα τὰ ζῶα ὑποκάτωθεν δένδρου τινὸς σῶα καὶ ἀβλαβῆ. Τότε ἀφιέρωσεν ὡς εὐγνώμων πρὸς τὴν εὐεργέτιν του τὸ ὄπλον αὐτοῦ.

11) Χριστιανὸς τις Χρῆστος ὀνόματι, λόγῳ ὑπερβολικῆς κεφαλαλγίας ἔπαθε τελείαν κώφωσιν. Δαπανήσας δὲ πολλὰ εἰς τοὺς ἰατροὺς, καὶ μηδεμίαν εὐρῶν ὠφέλειαν, ἐνεθυμήθη τὴν θαυματουργὸν Γοργοῦπήκοον καὶ κατασκευάσας εἰς χρυσοχόον δύο ὄψα ἀργυρᾶ, ἔφερεν αὐτὰ καὶ ἀνήρτησεν ἐπὶ τῆς θαυματουργοῦ Εἰκό-

νος, καί, ὡ τοῦ θαύματος! ἔλαβεν ἀμέσως τὴν ἀκοὴν ὡς καὶ πρότερον.

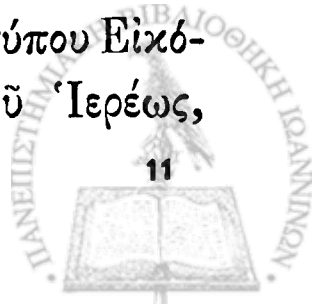
12) Ὁ ἐξουσιάζων ποτὲ ἐν Ἰσβόρω ὀθωμανός, ἠθέλησε, κυριαρχικῶς δικαίωματι, νὰ προσλάβῃ βιαίως ἐκ τοῦ χωρίου Γομάτι τινὰς ἐκ τῶν κατοίκων (καίτοι τὸ ἐν λόγῳ χωρίον δὲν ὑπετάσσετο εἰς αὐτόν) εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν μαντεμίων. Ἐπὶ τῷ ἀπροσδοκῆτῳ συμβάντι οἱ χριστιανοὶ κάτοικοι τοῦ χωρίου ἀπεφάσισαν ν' ἀποστείλωσιν τινὰς ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν Βασιλεύουσαν ὅπως ἐνεργήσωσι δεόντως παρὰ τῆς κυβερνήσεως καὶ ἀπαλλαγῶσι τῶν χειρῶν τοῦ ὀθωμανοῦ ἄρχοντος. Ἐκλεγέντες λοιπὸν εἴκοσιν ἐξ αὐτῶν, καὶ ἐνῶ ἐπορεύοντο διὰ τὸν προεκτεθέντα σκοπὸν εἰς Κωνσταντινούπολιν, διήλθον ἐκ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς, ἔνθα προσκυνήσαντες τὴν θαυματουργὸν Εἰκόνα μετὰ θερμῶν δακρύων ἠναψαν ἐνώπιον Αὐτῆς κηρούς, καὶ ψάλλοντες τὴν παράκλησιν ἐδέοντο θερμῶς λέγοντες ταῦτα: «Παναγία Γοργοῦπήκοε· λύτρωσαί μας ἐκ τῆς τοιαύτης ἀνάγκης»· καὶ οὕτως ἀπέπλευσαν διὰ Κωνσταντινούπολιν. Μαθὼν ταῦτα ὁ ἐν Ἰσβόρω τοῦρκος ἔστειλεν ἀμέσως διὰ ξηρᾶς ἀπεσταλμένους νὰ τοὺς συλλάβουν, καὶ νὰ ὑποβάλουν αὐτοὺς εἰς τὸ μπάνιο (εἶδος τιμωρίας), ὅπερ καὶ ἐγένετο. Ἄλλ' ἐνῶ ὠδηγοῦντο εἰς τὴν φυλακὴν ἐπεκαλοῦντο μυστικῶς τὴν Ὑπεραγίαν Γοργοῦπήκοον νὰ φανῇ αὐτοῖς βοηθὸς καὶ σωτηρία. Καὶ ἰδοὺ, ὡς διήρχοντο ἐκ τινος μεγάρου, φαίνεται εἰς μίαν ἐκ τῶν θυρῶν αὐτοῦ γυνὴ τις ὡραιότατη ἣτις καὶ ἔσυρεν ἓνα ἐξ αὐτῶν ὀνόματι Δῆμον πρὸς τὰ ἔσω. Εὗρεθεις οὗτος ἀνεπαισθήτως ἐκεῖ περιεβλέπετο τῆδε κακεῖσε νὰ εὔρῃ τὴν Γυναῖκα, ἀλλ' αὕτη εἶχεν ἐξαφανισθῆ. Τότε ἠννόησεν, ὅτι Αὕτη ἦτο ἡ Θεοτόκος ἣτις ἀπήλλαξεν αὐτόν τῆς φυλακῆς· καὶ ἀναστὰς ἔδραμεν εἰς τὴν ἐπιτετραμμένην ὑπηρεσίαν, ἔνθα μεσολαβήσας καταλλήλως ἠλευθέρωσεν ὄχι μόνον τοὺς φυλακισθέντας λοιποὺς συγχωρίους του,

ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸ χωρίον Γομάτι ἐκ τῶν παραλόγων ἀξιώσεων τοῦ ὀθωμανοῦ ἄρχοντος Ἰσβόρου.

13) Εἰς τὸ ἀνωτέρω χωρίον Γομάτι ἐπέπεσέν ποτε πλῆθος ἀκρίδος, ἐπιφέρον ἑνικὴν καταστροφὴν. Βλέποντες οἱ ἐκεῖσε χριστιανοὶ μίαν τοιαύτην καταστροφὴν, ἀπέστειλαν εἰς τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Μονὴν ἀνθρώπους καὶ παρεκάλουν τοὺς Πατέρας νὰ στείλωσιν ἐκεῖσε τὸν Τίμιον σταυρὸν μετὰ ἀντιτύπου Εἰκόνας τῆς Γοργοῦπηκού, ἅτινα καὶ ἀπεστάλησαν μετὰ τινος ἐναρέτου Πνευματικοῦ ἀνδρός. Ἀφοῦ δὲ ἔψαλον Ἀγιασμοὺς καὶ ἐρῶραντισαν τὰς ἀμπέλους καὶ τοὺς ἀγρούς, τότε δὴ τότε τὰ πλήθη τῶν ἀκρίδων σχηματίζοντα νέφη ἐρρίπτοντο εἰς τὴν θάλασσαν καὶ εἰς τοὺς ποταμοὺς ὅπου καὶ ἐπνίγοντο, καὶ τοῦτο ἐγένετο ἕως ὅτου ἐξηφανίσθησαν ἐντελῶς. Τοσοῦτον δὲ ἦτο τὸ πλῆθος τῶν πνιγομένων ἀκρίδων ἐν τῷ ποταμῷ, ὥστε ἵππεῖς τινες ὀθωμανοὶ δὲν ἠδύναντο νὰ διέλθουν τὸν ποταμὸν, καλυπτομένων τῶν ἵππων ὑπὸ τῶν ἀκρίδων. Ἐθαύμαζον δὲ καὶ οὗτοι εἰς τὴν παράδοξον ταύτην θαυματουργίαν, καὶ ἔλεγον: «Τί εἶναι αὐτὰ τὰ παράδοξα, ὅπου βλέπομεν καὶ γίνονται ἀπὸ τοὺς Μοναχοὺς;».

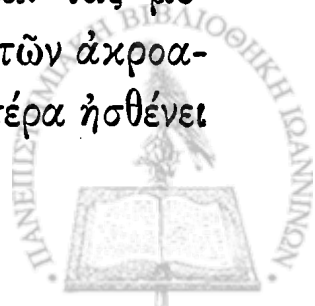
14) Εἰς τὸ αὐτὸ χωρίον ἦν Ἱερεὺς τις Χριστόδουλος ὀνομαζόμενος. Οὗτος, ἐνῶ εὐρίσκετο ἡμέραν τινὰ εἰς τὴν ἀμπελὸν του, ἔπαθεν αἰφνιδίως καθ' ὅλον τὸ σῶμα παραλυσίαν, μὴ δυνάμενος νὰ περιπατήσῃ, ἢ καὶ νὰ κινηθῇ, καὶ τούτου ἕνεκα τὸν μετέφερον οἱ συγγενεῖς του εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἰδοῦσα τότε ἡ πρεσβυτέρα του τὴν ἀθλίαν αὐτοῦ κατάστασιν ἔδραμεν εὐθὺς εἰς τὸν ὡς ἄνω Πνευματικὸν τῆς Μονῆς (διότι εὐρίσκετο εἰσέτι ἐκεῖ), καὶ τὸν προσεκάλεσε νὰ ὑπάγῃ καὶ ἀναγνώσῃ σχετικόν τι ἐπὶ τοῦ πρεσβυτέρου συζύγου της, διηγηθεῖσα ἅμα τὸ τί οὗτος ἔπαθεν. Ἀπελθὼν ὁ Πνευματικὸς μετὰ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ τῆς ἀντιτύπου Εἰκόνας τῆς θαυματουργοῦ Γοργοῦπηκού εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἱερέως,

καὶ μόνον ὅπου ἔφαλεν ἁγιασμόν καὶ παράκλησιν, καὶ προσεκύνησε μετὰ πίστεως τὴν Ἀγίαν καὶ θαυματουργὸν Εἰκόνα ὁ Ἱερεὺς, ὡ τῆς ὀξυτάτης σου βοηθείας Πανάχραντε! ἠγέρθη ἀμέσως ὡς ἐξ ὕπνου ἀπὸ τὴν κλίνην, καὶ ὄλος ἤδη ὑγιῆς ἠὲ χαρίστα τὴν Ἀειπάρθενον μεγαλύνων τὰ θαυμάσια Αὐτῆς· ἐπὶ δὲ τῆς Εἰκόνας ἀνήρτησεν ἐν φλωρίον πρὸς εὐχαριστίαν τῆς θεραπείας του.

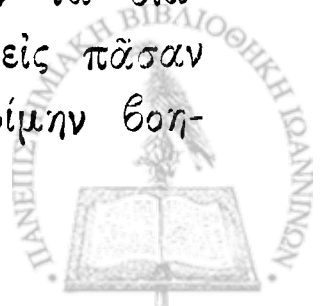
15) Πλησίον τοῦ ἄνωθι χωρίου εἶναι ἕτερον χωρίον Νοβοσίλο καλούμενον. Ἐν αὐτῷ ὑπῆρχεν ἄνθρωπός τις ὀνόματι Στόϊκος οὗτινος τὰ τέκνα εἶχον προσβληθῆ ἕκ τῆς ἐπαράτου νόσου εὐλογίας, καὶ ἔνεκα τούτου ἐν ἑξ αὐτῶν ἡλικίας ἐξ περίπου ἐτῶν ἐτυφλώθη. Λυπούμενη σφόδρα διὰ τοῦτο ἡ μήτηρ του ἐπορεύθη εἰς τινα Ἱερέα κλαίουσα τὴν συμφορὰν τῆς, καὶ ἔλεγεν ἐπὶ λέξει: «ὅτι προτιμῶ κάλλιον ν' ἀποθάνῃ παρά νὰ ζῆ τυφλόν». Ὁ Ἱερεὺς τὴν παρηγόρησε καταλλήλως, συμβουλεύσας αὐτὴν νὰ μεταφέρῃ τὸ παιδίον ὁ σύζυγός τῆς εἰς τὴν θαυματουργὸν Γοργοῦπήκοον, καὶ Αὐτὴ ἀσφαλῶς θὰ τὸ θεραπεύσῃ. Τὴν ἐπομένην πρωΐαν ἠγέρθη ὁ πατὴρ τοῦ τυφλωθέντος διὰ νὰ ἔλθῃ διὰ τὸν προεκτεθέντα σκοπὸν εἰς τὴν Μονήν, καὶ ἐξυπνοῦντες μετὰ τῆς συζύγου του τὸ παθὸν παιδίον, εὔρον αὐτὸ ἔχον ἀνεωγμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ βλέπον ὡς τὸ πρότερον, ὅθεν μετὰ χαρᾶς ἐβόησαν· δόξα σοι Κυρία Γοργοῦπήκοε. Μετέπειτα δὲ ἦλθεν ἐνταῦθα ὁ πατὴρ τοῦ ἰαθέντος καὶ ἀπέδωκε τῇ Θεοτόκῳ τὴν εὐχαριστίαν.

16) Πλησίον τοῦ χωρίου Ὁρμύλια τῆς ἐπαρχίας Κασσανδρείας, ἔχει ἡ Ἱερά Μονὴ τοῦ Δοχειαρίου μετόχιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο οἰκονόμος τῆς Μονῆς Ἱερομόναχός τις Θεοφάνης καλούμενος. Οὗτος λοιπὸν διηγεῖτο εἰς τοὺς ἐγγχωρίους τακτικῶς τὰ πολλὰ τῆς θαυματουργοῦ Γοργοῦπηκόου θαύματα, καὶ τὰς μεγάλας Αὐτῆς πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς ἀντιλήψεις. Μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν του εὐρέθη καὶ τις Ἱερεὺς τοῦ ὁποίου ἡ πρεσβυτέρα ἡσθένει

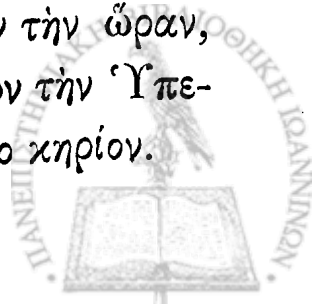
βαρέως, καὶ κατὰ φυσικὴν συνέπειαν ἐλυπᾶτο ὁ ἐν προκειμένῳ Ἱερεὺς, ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τὸν ἐπερχόμενον θάνατον τῆς πρεσβυτέρας, καὶ ἀφ' ἑτέρου, διότι εἶχε τέσσαρα ἀνήλικα παιδιά. Εὕρισκόμενος εἰς τοιαύτην ἀπελπιστικὴν κατάστασιν, ἤρχισε ἐν μιᾷ νυκτὶ νὰ ἐπικαλεῖται μετὰ θερμῶν δακρῦων τὴν κυρίαν Γοργοῦπήκοον, καὶ προσευχόμενος ἀπεκοιμήθη. Καὶ ἰδοὺ βλέπει κατ' ὄναρ γυναῖκά τινα, ἐρωτῶσαν αὐτὸν οὕτω: «Τί ἔχεις καὶ κλαίεις;» αὐτὸς ἀπεκρίθη· κλαίω διὰ τὴν πρεσβυτέραν μου, καὶ διὰ τὰ ἀνήλικά μου παιδιά. Τότε λέγει ἡ φαινομένη γυνὴ πρὸς αὐτόν: «Ἐγὼ εἶμαι ἡ Παναγία ἡ Γοργοῦπήκοος, ἡ Δοχειαρίτισσα, καὶ ἐπειδὴ μὲ παρεκάλεσας, ἤλθον, δι' αὐτὸ καὶ μόνον, νὰ σοῦ εἶπω, ὅτι δὲν ἀποθνήσκει ἡ πρεσβυτέρα σου, ἀλλὰ θὰ ζήσῃ ἀκόμη πέντε χρόνους». Καὶ ταῦτα εἰποῦσα, ἐφάνη τῷ Ἱερεῖ ὅτι ἐξήρχετο νὰ φύγῃ· αὐτὸς δὲ τὴν ἠρώτησε ποῦ θέλει νὰ ὑπάγῃ; ἤτις τῷ ἀπεκρίθη: «Ἵπάγω κάτω εἰς τὸν παπᾶ Θεοφάνην νὰ τὸν ἴδω, ὅτι εἶναι ἄρρωστος». Καὶ ταῦτα ἰδὼν καὶ ἀκούσας ὁ Ἱερεὺς ἐξύπνησε, τὴν δὲ πρῶϊαν, ὧ τοῦ θαύματος! εὗρέθη τεθεραπευμένη καὶ ὅλη ὑγιῆς ἡ πρεσβυτέρα του. Ἐπισκεφθεὶς τότε τὸν παπᾶ Θεοφάνην διηγήθη εἰς αὐτὸν τὸ θαυμάσιον, αὐτὸς δὲ πάλιν τὸν συμβούλευσε νὰ ὑπάγῃ, κατὰ καθῆκον πλέον, εἰς τὴν Ἱεράν τοῦ Δοχειαρίου Μονήν, καὶ ν' ἀποδώσῃ τὴν πρέπουσαν εὐχαριστίαν τῇ εὐεργέτιδι. Ἐλθὼν δὲ ἐνταῦθα καὶ ἰδὼν καὶ προσκυνήσας τὴν ἁγίαν Εἰκόνα διεβεβαίωσε ἡμᾶς ὅτι Αὕτη ἦτο ὄντως ἡ ἰδία ἣτις τῷ ἐφάνη καθ' ὕπνον καὶ ἐθεράπευσε τὴν πρεσβυτέραν του.

17) Μοναχὸς τις ἐκ τοῦ χωρίου τῆς Θάσου Μαργιαῖς Σάδβας ὀνόματι, ὑποτακτικὸς τοῦ Ἱερομονάχου Γαβριήλ, Γέροντος τοῦ ἐν Μολφονοῦ Κελλίου τῶν Ἁγίων Πάντων, ἀκούων τὰ διάφορα θαύματα τῆς Κυρίας Γοργοῦπηκόου ἐπεκαλεῖτο εἰς πᾶσαν ἀνάγκην τὴν χάριν Αὐτῆς τὴν ὁποίαν καὶ εὕρισκεν ἐτοιμὴν βοή-

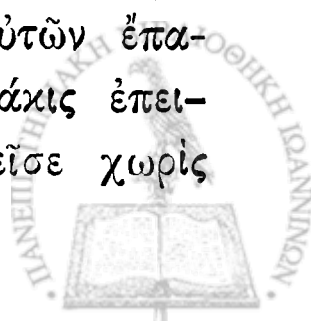
θὸν καὶ ἀντίληψιν. Οὗτος ταξιδεύων ποτὲ ἐκ Θάσου δι' Ἅγιον Ὄρος, εὗρεν ἐν τῷ πελάγει τοσαύτην θαλασσοταραχὴν, ὥστε ἐπὶ δύο ἡμέρας περιεπλανᾶτο μετὰ τῶν συνταξειδευόντων ἀδελφῶν εἰς τὸ πέλαγος. Ὅποτε διελθόντες ἔξωθι τοῦ νεωρίου τοῦ Κελλίου των, χωρὶς βεβαίως νὰ τὸ ἀντιληφθοῦν λόγῳ τῆς τρικυμίας, καίτοι οἱ ἐκεῖ εὕρισκόμενοι τοὺς εἶδον, ἐστράφησαν εἰς τὰ ὀπίσω καὶ ὠθούμενοι ὑπὸ τῶν κυμάτων ἔφθασαν ἐν ἀπογνώσει πλέον εἰς τὴν νῆσον τοῦ Ἁγίου Εὐστρατίου. Τότε ὁ ἐν λόγῳ μοναχὸς Σάββας κατὰ παρακίνησιν συνταξειδύοντος ἀδελφοῦ ὑπεσχέθη εἰς τὴν Γοργοῦπήκοον δύο ὀκάδας κηροῦ ὑπὲρ τῆς διασώσεώς των, συγχρόνως δὲ παρεκάλεσεν Αὐτὴν θερμῶς νὰ τοῖς φανῆ εἰς τοιαύτην ἀνάγκην βοηθός, καὶ ὡ τοῦ θαύματος! σὺν τῷ λόγῳ εἶδον ἔναντι τὸ Ἅγιον Ὄρος, καὶ οὕτω στρέψαντες τὰ ἄρμενα, τῇ βοηθείᾳ τῆς Κυρίας Γοργοῦπηκούου κατέφθασαν αἰσίως εἰς τὴν Μεγίστην Λαύραν. Τότε ὁ εἰρημένος Γέρο—Σάββας ἔφερε τὸν ὑπεσχημένον τῇ Θεοτόκῳ κηρόν, καὶ διηγήθη εἰς ἡμᾶς ὅσα ἀνωτέρω ἐγράφησαν.

18) Ὁ αὐτὸς Γέρον Σάββας διηγήθη καὶ τὸ ἑξῆς: Εὕρισκόμενός ποτε εἰς τὸ χωρίον Μαργιαῖς, ἰδιαιτέραν του πατρίδα, εὗρεν ἐκεῖσε ἀσθενοῦντά τινα Δρακόντην καλούμενον, ὅστις ἔπασχεν ἀπὸ φοβερὰν ἀϋπνίαν. Τῷ λέγει ὁ πάσχων μήπως γνωρίζεις Γέρο—Σάββα κανὲν ἰατρικόν, ὥστε νὰ δυνηθῶ νὰ κοιμηθῶ; Μάλιστα, τῷ ἀπεκρίθη, εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος ὑπάρχει ἄριστος ἰατρός· εἰς τὴν Ἱερὰν Μοῆν τοῦ Δοχειαρίου εὕρισκεται ἡ Παναγία ἡ Γοργοῦπήκοος· ἀρκεῖ λοιπὸν νὰ ἀφιερῶσης μίαν ὀκᾶν κηρόν καὶ ἰατρεύεσαι. Δύο ὀκάδας προσφέρω, εἶπεν ὁ ἀσθενῶν, ἀρκεῖ νὰ θεραπευθῶ. Καὶ εὐθύς, ὡ τοῦ θαύματος! ἐκοιμήθη ἐκείνην τὴν ὥραν, καὶ ὅταν ἐξύπνησεν εὐρέθη ὑγιῆς δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὴν Ἵπεραγίαν Γοργοῦπήκοον, ἀποστείλας καὶ ὄπερ ὑπέσχετο κηρίον.

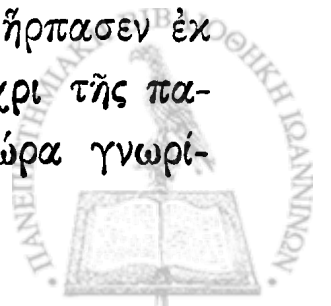

19) Τὸ ἐξῆς θαῦμα ἐνηργήθη ἐπὶ τοῦ γραμματέως τῆς Μονῆς Κυρίλλου κατὰ τὸ 1817, ὅστις ἀφηγεῖται τὴν ὑπόθεσιν ἔχων οὕτως ἐπὶ λέξει: «Κατὰ τὸ ἔτος 1817 περὶ τὰ μέσα τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου, ὄντος κάμου τοῦ ἀναξίου Κυρίλλου Μοναχοῦ Δοχειαρίτου ἐν ταύτῃ τῇ Ἱερᾷ καὶ Σεβασμίᾳ Μονῇ γραμματέως, συνέβη εἰς ἐμὲ ἓνα τοιοῦτον· κατὰ τὰς ἑξ τῆς νυκτὸς μὲ κατέλαβεν ἓνας σκληρὸς θήχας, ὥστε ὅπου ἤρχισε νὰ ῥέῃ αἷμα ἔσωθεν ἐκ τῶν σπλάγχχνων μου πυκτὸν πολὺ καὶ μαῦρον, ὅπου μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἐκόπτοντο ὅλα τὰ μέλη μου. Στοχαζόμενος δέ, ὅτι ἐκ τοῦ αἵματος τούτου θὰ μοῦ ἀκολουθήσῃ καὶ θάνατος, διότι συνεχῶς ἔρρεεν, ἀναψα τὸ φανάρι διὰ νὰ προφθάσω εἰς τὸν Πνευματικὸν μου πατέρα νὰ ἐξομολογηθῶ· ἔκρινα δὲ εὐλογον νὰ προστρέξω πρῶτον εἰς τὸν ἀμισθον ἰατρὸν καὶ εἰς τὴν ταχεῖαν βοήθειαν τῆς Γοργοῦπηκού, ἐξ ἧς καὶ ἄλλοτε εἶχον γευθῆ τῶν μεγαλοδωρεῶν Αὐτῆς. Ὅθεν ἐξύπνησα τὸν Προσμονάριον κύρ Ἰάκωβον καὶ ἐκατέβημεν ἀμφοτέροι κάτω, καὶ ἀφοῦ ἤρχισε τὴν παράκλησιν καὶ τὸ αἷμα δὲν ἐστέκετο τελικῶς, ἔλαβε καὶ ἐκ τοῦ Ἀγίου ἐλαίου τῆς κανδήλας τῆς Θεοτόκου καὶ ἀφοῦ μὲ ἐσφράγισε μὲ τὸ βαμβάκιον ὅπου εἶχε βουτήσῃ εἰς τὸ Ἅγιον ἔλαιον ἐπιπίλισα αὐτὸ εἰς τὸ στόμα μου, καὶ ὡ τῶν ἀνεξερευνητῶν Σου θαυμασίων χαριτώνυμε Δέσποινα! εὐθὺς ἔπαυσεν ἡ ῥοὴ τοῦ αἵματος, χωρὶς εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μὲ ἐνοχλήσῃ τὸ παραμικρὸν· ὄθεν εἰς δόξαν τῆς Κυρίας μου Γοργοῦπηκού, καὶ πρὸς εὐχαριστίαν τοῦ τοιούτου Αὐτῆς εἰς ἐμὲ γεγονότος θαύματος γράφω αὐτὸ ἰδιοχείρως».

20) Κατὰ τὸ 1890 εἰργάζοντο ἐν τῇ Μονῇ δύο αὐτάδελφοι ἐκ Βουλγαρίας ἔλκοντες τὴν καταγωγὴν. Ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν ἔπασχεν ἐκ δαιμονικῆς ἐνεργείας κατὰ περιόδους, καὶ ὁσάκις ἐπειράζετο ἀνεχώρει τῆς Μονῆς, περιαγόμενος τῆδε κάκεισε χωρὶς

βεβαίως νὰ αισθάνηται, ὑπὸ τοῦ πονηροῦ πνεύματος. Τοῦτ' αὐτὸ συνέβη καὶ πρὸ τῆς ἑορτῆς τῶν Ἀρχαγγέλων, ἐπετείου πανηγύρεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Δοχειαρίου, ὁπότε ὁ ἀδελφός του ἐξῆλθεν εἰς ἀνάζητησιν αὐτοῦ μετὰ τοῦ τότε οἰκονόμου τῶν ἐργατῶν Σαμουήλ Μοναχοῦ, διότι εἶχον ἤδη συμπληρωθῆ ἀπὸ τὴν στιγμὴν τῆς ἐξαφανίσεώς του τρεῖς ἡμέραι, ἀλλ' οὐδαμοῦ ὁ καταζητούμενος. Ἦτο ἤδη παραμονὴ τῆς ἑορτῆς τῶν Ἀρχαγγέλων, ὁ δὲ ἥλιος ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν, καὶ μὴ ἔχοντες πλέον νὰ πράξουν τι διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ δαιμονῶντος, παρεκάλεσαν τὸν τότε Προσμονάριον Ἱερομόναχον Γαβριήλ ἐκ Λουγκονίτσης Μογλενῶν νὰ ψάλλῃ παράκλησιν πρὸς τὴν Γοργοῦπήκοον ὑπὲρ διασώσεως καὶ ἀνευρέσεως τοῦ πάσχοντος. Οὗτος δὲ ἀφοῦ ἀπεμακρύνθη τῆς Μονῆς παρασυρόμενος καὶ ὠθούμενος ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ εἰσῆλθεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐντὸς λίαν πεπυκνωμένου δάσους, ὥστε δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐξέλθῃ ἐκεῖθεν εὐκόλως. Κατὰ τὴν δύσιν δὲ τοῦ ἡλίου, ὅτε ἤρχισε νὰ ψάλληται ἐν τῇ Μονῇ ἡ ὑπὲρ αὐτοῦ παράκλησις εἰς τὴν Θεοτόκον, βλέπει ἐκεῖ που πλησίον γυναϊκά τινα ἐνδοξον, ἣτις ὠδήγησεν αὐτὸν καὶ ἐξῆλθε τοῦ δάσους. Ἀλλὰ καὶ πάλιν καταλαβοῦσα αὐτὸν ἡ ἐπήρεια τοῦ ἐχθροῦ μακρωτέρω ἢ τὸ πρότερον, τὸν ἠνάγκαζε νὰ κατέρχηται ἐπιτροχάδην πρὸς τὸ κατωφερές, παρουσιάζουσα εἰς αὐτὸν κατὰ φαντασίαν τὰ πάντα ἰσόπεδα, καὶ οὕτω πηδῶν ἀπὸ κρημοῦ εἰς κρημνὸν ἔφθασε τέλος εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἤρχισε νὰ προχωρῇ ἀκατασχέτως ἐντὸς τῶν ὑδάτων· σκοπὸν δὲ εἶχεν ὁ ἐχθρὸς ἢ νὰ φονεύσῃ κατερχόμενον διὰ δυσβάτων τόπων, ἢ νὰ τὸν πνίξῃ εἰς τὰ θαλάσσια ὕδατα. Ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ ἀνάγκῃ προφθάσασα ἡ ἐτοιμὴ βοηθὸς τῶν κινδυνευόντων Παναγία ἡ Γοργοῦπήκοος, τὸν ἤρπασεν ἐκ τοῦ βεβαίου πνιγμοῦ, καὶ χειραγωγήσασα αὐτὸν μέχρι τῆς παρὰ τὸ Νεκροταφεῖον τῆς Μονῆς ὁδοῦ, τῷ λέγει: «Τώρα γνωρί-

ζεις τὸν δρόμον καὶ τὴν Μονήν;» ναί, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, αὐτὸ εἶναι τὸ Μοναστήρι· ἡ δὲ Κυρία Θεοτόκος ἐγένετο ἀφανής. Τότε ἀνελθὼν διὰ τῆς ὁδοῦ ἔφθασεν εἰς τὴν Μονὴν ὄλος διάβροχος ἐκ τῆς θαλάσσης καθ' ἣν ὥραν ἐψάλλετο ἡ Λιτὴ τῆς ἀγρυπνίας, καὶ διηγήθη πάντα τὰ συμβάντα αὐτῷ, καὶ πῶς ἐλυτρώθη παρὰ τῆς Κυρίας Γοργοῦπηκούου.

Πλείστα δὲ ὄσα ἄλλα θαύματα ἐποίησεν ἡ Κυρία ἡμῶν Θεοτόκος Γοργοῦπήκοος ἔν τε τοῖς ἀδελφοῖς τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς Δοχειαρίου καὶ πᾶσι τοῖς μετὰ πίστεως Αὐτὴν ἐπικαλεσαμένοις ἐν διαφόροις ἀνάγκαις, κινδύνοις καὶ ἀσθενείαις. Εἰς αὐτὴν δὲ ἅς προσδράμη πᾶσα τεθλιμμένη ψυχὴ καὶ θέλει εὖρη ταχέως τὴν θερμὴν Αὐτῆς ἀντίληψιν καὶ παρηγορίαν. Ἀμήν.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΗΜΩΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΓΟΡΓΟΥΠΗΚΟΟΝ

Εὐλογήσαντες τοῦ Ἱερέως λέγομεν τό:
Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου....

Εἶτα τό: Θεὸς Κύριος... τετράκις, καὶ εὐ-
θὺς τὰ ἐπόμενα Προσόμοια. Ἦχος Δ'.

Τῆ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσδράμωμεν, ἁμαρ-
τωλοὶ καὶ ταπεινοὶ καὶ προσπέσωμεν ἐν με-
τανοίᾳ, κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς· Δέσποινα βο-
ήθησον, ἐφ' ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα· σπεῦσον ἀπολ-
λύμεθα, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων· μὴ ἀποστρέψης
σοὺς δούλους κενούς· σέ, γὰρ καὶ μόνην ἐλπίδα
κεκτήμεθα.

Δόξα. Ὁμοιον.

Τῆς Θεοτόκου τῆ εἰκόνι προσδράμωμεν, οἱ ἐν
κινδύνῳ καὶ αὐτῇ νῦν προσπέσωμεν· ἀπὸ βα-
θέων κράζοντες καὶ πόνου ψυχῆς, τάχος ἡμῶν ἄ-
κουσον, τῆς δεήσεως Κόρη, ὡς Γοργουπήκοος φε-
ρωνύμως κληθεῖσα, σὺ γὰρ ὑπάρχεις πρόμαχος ἡ-

μῶν, καὶ ἐν ἀνάγκαις ἐτοίμη βοήθεια.

Καὶ νῦν. "Ὅμοιον.

Ὁὐ σιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι. Εἰμὴ γὰρ σὺ προϊστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους. Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σώζεις αἰεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Εἶτα ὁ Ν'. ψαλμὸς καὶ εὐθύς ψάλλομεν τὸν Κανόνα εἰς ἤχον πλάγ. Δ'.

ᾠδὴ Α'. Ὑγρὰν διοδεύσας...

Παντοίας ἐκ βλάβης καὶ συμφορῶν, Πανύμνητε Κόρη, σαῖς πρεσβείαις ἀντιβολῶ, ὧ Γοργοῦπήκοε σοὺς δούλους, ἐκλυτρωθῆναι πιστῶς προσιόντας σοι.

Μαρία Παρθένε Μῆτερ Θεοῦ, τοὺς σοὺς δούλους ρῦσαι, πολυτρόπων ἐκ πειρασμῶν, γοργὸς γὰρ ὑπήκοος ἐκλήθης, τοῖς μετὰ πόθου Ναῶ σῶ προστρέχουσι.

Ποικίλα με πάθη κατακρατεῖ, δεινῶς ὁ ἀλάστωρ, δι' αὐτῶν με ἀποσοβῶν, τῆς δόξης Κυρίου ὧ Παρθένε, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν ἐλευθέρωσον

δέομαι.

Παγίδασ ἠτοιμάσεν ὁ δεινός, ποσί μου Παρθέ-
νε, καὶ ἐνέδρας ὁ δυσμενῆς· γοργός δέ ὑπή-
κοος γενοῦ μοι, καὶ ἐξ αὐτῶν σῆ ἰσχύϊ ἐξάρπασον.

ᾠδὴ Γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Α'σθενείαισ ποικίλαισ, περιπεσῶν Ἄχραντε, σαῖσ
πρὸς τὸν Ἰόν σου πρεσβείαισ, Γοργοῦπήκοε,
ὡσ ταχινός Ἰατρός, ἐκ τούτων πάντων με ῥῦσαι,
καὶ ὑγείαν δώρησαι, ψυχῆσ καὶ σώματος.

Εὐσπλαγχνίας πηγὴν σε, παναληθῶσ ἐγνωμεν,
ὦ Γοργοῦπήκοε Κόρη, ταχὺ ἐπάκουσον, τῶν
δεομένων ἡμῶν, καὶ ῥῦσαι πάντας κινδύνων, τοῦ
δεινοῦ ἀλάστορος καὶ περιστάσεων.

Τῶν τοῦ βίου σκανδάλων, καὶ τῶν δεινῶν ἄ-
παντας, ὦ Γοργοῦπήκοε Κόρη, τάχος ἀπάλ-
λαξον, ὡσ Μήτηρ ἀφθορος γάρ, τοῦ φιλανθρώπου
Δεσπότου, ὅπως σοῦ δοξάζωμεν, τὸ θεῖον ὄνομα.

Παναγία Παρθένε, ἡ τοὺσ πιστοὺσ σκέπουσα,
τέκνα σου ὑπάρχομεν πάντες, ὦ Μήτηρ
εὐσπλαγχνε, ὑπὸ τὴν σκέπην τὴν σὴν, φύλαξον
Ἄχραντε Κόρη, καὶ ὑγείαν δώρησαι ψυχῆσ καὶ
σώματος.

Ζαῖς πρεσβείαις τὴν ποιμνὴν σου, τῶν βελῶν ἐχθίστων Γοργουπήκοε, εὐπροσδέκτοις πρὸς τὸν Κύριον, διατῆρει ἄτρωτον Θεόνυμφε.

Ιλάσμών σε ἐπέγνωμεν, καὶ πρεσβείαν ἄμαχον πρὸς τὸν Κύριον, Μαριάμ. Γοργουπήκοε, καὶ ἡμῶν σῶν δούλων ἀντιλήπτορα.

ᾠδὴ Ε. Φώτισον ἡμᾶς...

Πρόφθασον ταχύ, καὶ βοήθησον τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἐκζητοῦσι δεήσεσι θερμαῖς, Γοργουπήκοε, τὴν σὴν θερμὴν ἀντίληψιν.

Ρῦσαι ἀγαθὴ, τοὺς σοὺς δούλους πάσης θλίψεως, νόσου καὶ λογισμῶν τῶν φθοροποιῶν, καὶ πανολβίου εὐφροσύνης καταξίωσον.

Δεῖξον ἀγαθὴ, τὴν σὴν κλήσιν ἀληθεύουσαν, γοργῶς πληροῦσα τὰς αἰτήσεις ἡμῶν, τῶν ἀδιστάκτου ἐκ καρδίας, προσιόντων σοι.

Αύπης με δεινῆς, καὶ παθῶν παρενοχλούντων με, Γοργουπήκοε ἀπάλλαξον νῦν, καὶ ἀπαθείας τὴν λαμπρὰν στολὴν με ἔνδυσον.

ᾠδὴ ΣΤ. Ἦν δέησιν ἐκχεῶ...

Κακώσεως καὶ φθορᾶς ἀπάλλαξον, τοὺς τῷ σῷ μετ' εὐλαβείας τεμένει, ἐπιφοιτᾶν ἀγα-

πῶντας Παρθένε, Γοργουπήκοε Μητερ Πανάμω-
με, καὶ πάσης ἄλλης ἐκ δεινῆς, λοιμικῆς ἀσθε-
νείας καὶ θλίψεως.

Εὐχθίστων ἐκ τῶν διττῶν ἐξάρπασον, νοητῶν
καὶ αἰσθητῶν τοὺς σοὺς δούλους, Γοργου-
πήκοε Ἄνασσα πάντας, τοὺς τῷ ναῶ σου τῷ
θείῳ προστρέχοντας, καὶ δώρησαι διττὴν αὐτοῖς,
τὴν ὑγίαν ψυχῆς τε καὶ σώματος.

Ελπίδα μετὰ Θεόν οὐ κέκτημαι, παρεκτός τῆς
σῆς πρεσβείας Παρθένε, ὁ ἐν δειναῖς ἀσθε-
νεῖαις διάγων, Γοργουπήκοε Κόρη ἀπείρανδρε·
ἄλλ' οἴκτειρον ὡς ἀγαθή, καὶ τῆς κλίνης ἀνά-
στησον δέομαι.

Προστάτην σε τῶν ἀνθρώπων δέδωκεν, ὁ
Χριστός Γοργουπήκοε πάντων, καὶ ἀσφα-
λές περιφρούριον Κόρη, περιτειχίζον τοὺς δούλους
σου Πάναγνε, παντοίων ἐκ τοῦ πονηροῦ, πειρα-
σμῶν ἀνηκέστων καὶ θλίψεων.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου Πα-
ναγία, ὅτι πάντες οἱ ἐν δεινοῖς ὦ Γοργουπή-
κοε, θερμῶς ἱκετεύομεν, ρῦσαι τάχος.

Αΰχραντε ἢ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀναρμηνεύ-
τως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα
δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρῆσιαν.

Αἴτησις πρὸς τοῦ Ἱερέως, Κύριε ἐλέησον ἐγὼ καὶ
τὸ παρὸν **Κ ο ν τ ἄ κ ι ο ν**.

Ἦχος Β'. Προστασία τῶν Χριστιανῶν...

Θλιβομένων καὶ τῶν ἀσθενῶν ἀρωγότατον, ὁ
Χριστὸς ἱατρόν σε πιστῶν ἐδωρήσατο, ἱα-
τρέυειν τὰς νόσους τῶν φοιτῶντων εὐλαβῶς, σῶ-
τεμένει ᾧ Γοργουπήκοε παντάνασσα, λιταῖς γούν-
ταῖς σαῖς περισώζουσα· πρόφθασον ἐν ἀνάγκαις,
βοήθησον ἐν κινδύνοις, καὶ τῶν ἐχθρῶν τὰς μη-
χανάς, καὶ βουλεύματα διάλυσον.

καὶ εὐθύς τό: **Π ρ ο κ ε ῖ μ ε ν ο ν**.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ
καὶ γενεᾷ.

Στίχ. Ἄκουσον θύγατερ, καὶ ἴδε, καὶ κλῆνον τὸ
οὖς σου καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου, καὶ τοῦ
οἴκου τοῦ Πατρὸς σου, καὶ ἐπιθυμήσει ὁ Βα-
σιλεὺς τοῦ κάλλους σου.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν Ἀγίου Εὐαγγελίου
τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἀναστᾷσα Μαριάμ, ἐπορεύθη
εἰς τὴν ὄρεινὴν μετὰ σπουδῆς εἰς πόλιν Ἰούδα· καὶ εἰς-

ἦλθεν εἰς τὸν οἶκον Ζαχαρίου, καὶ ἠσπάσατο τὴν Ἐλισάβετ. Καὶ ἐγένετο, ὡς ἤκουσεν ἡ Ἐλισάβετ τὸν ἀσπασμὸν τῆς Μαρίας, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς· καὶ ἐπλήσθη Πνεύματος ἁγίου ἡ Ἐλισάβετ, καὶ ἀνεφώνησε φωνῇ μεγάλη, καὶ εἶπεν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί, καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου. Καὶ πόθεν μοι τοῦτο, ἵνα ἔλθῃ ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου μου πρὸς με; Ἴδου γάρ, ὡς ἐγένετο ἡ φωνὴ τοῦ ἀσπασμοῦ σου εἰς τὰ ὦτά μου, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν ἀγαλλιάσει ἐν τῇ κοιλίᾳ μου. Καὶ μακαρία ἡ πιστεύσασα, ὅτι ἔσται τελείωσις τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρὰ Κυρίου. Καὶ εἶπε Μαριάμ· Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτῆρί μου· ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ. Ἴδου γάρ, ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί· ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ Δυνατός, καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Ἐμεινε δὲ Μαριάμ σὺν αὐτῇ, ὡσεὶ μῆνας τρεῖς, καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς.

Δόξα, Ἦχος Β.

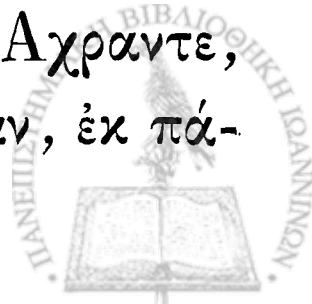
Πάτερ, Λόγε, Πνεῦμα, Τριάς ἡ ἐν Μονάδι, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων. Καὶ νῦν.

Γαῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός... καὶ τὸ Προσόμοιον.

Ἦχος πλ. Β. Ὅλην ἀποθέμενοι...

Πάντων τὰ αἰτήματα, Γοργοπήκοε Κόρη, πλήρωσον τῶν δούλων σου, τῶν εἰς σέ ἐκ πίστεως προσιόντων σοι, καὶ τὴν σὴν Ἀχραντε, ἐπικαλουμένων, ἀρωγὴν τε καὶ ἀντίληψιν, ἐκ πά-

σης θλίψεως, καὶ ἀσθενειῶν, καὶ κακώσεων·
ψυχῆς ὁμοῦ καὶ σώματος, ἅπαντας ἡμᾶς ἐλευ-
θέρωσον· ἵνα σε ὑμνῶμεν, δοξάζοντες Χριστὸν
τὸν σὸν Ἰῖόν, ὃν ἐκδυσώπει Πανύμνητε, σῶσαι
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

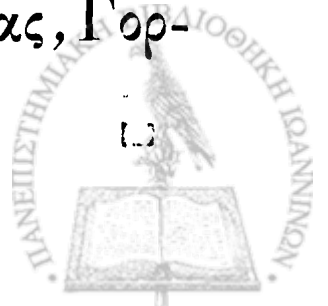
Εἶτα ὁ Ἱερεὺς: Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου κτλ.
Κύριε ἐλέησον εἰδ'. καὶ εὐθὺς αἰ λοιπαὶ Ὠδαί.

Ὠδὴ Ζ. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας...

Μὴ ἀπόση Παρθένε, τὰς δεήσεις σῶν δού-
λων, τῶν πεπορθῶτων εἰς σέ, ἀλλ' οἴκτει-
ρον καὶ σῶσον, γοργῶς ἐκ πάσης βλάβης ὑπα-
κούουσα δέησιν, τῶν ἀνυμνούντων Θεὸν τῶν τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν ἐχθρῶν τὰς ἐνέδρας, ἠπλωμένας δολίως
σῶν οἰκετῶν τοῖς ποσί, δεόμεθα Παρθένε,
ἀνάδειξον ἀπράκτους, καὶ γοργῶς αὐτοὺς τήρη-
σον, ὑπὸ τὴν σκέπην τὴν σὴν, ὑμνοῦντάς σου
τὴν χάριν.

Ἡμῶν αἱ ἁμαρτίαι, ἐπληθύνθησαν σφόδρα,
καὶ ἐξ αὐτῶν ἀγαθή, ποικιλαις ἀσθενείαις,
πεσόντες ἐκβοῶμεν, κατοικτεῖρησον ἅπαντας, Γορ-
γοῦπήκοε Κόρη, σῶζουσα σοὺς δούλους.

Γοργός γενοῦ Παρθένε, ῥύστις τοῖς σοῖς δού-
λοις, ἐξ ἀσθενείας παντοίας καὶ λύμης δεινῆς,
καὶ ἐκ φθορᾶς καὶ κακώσεως ἀπαλλάττουσα.

Παρθένε Θεοτόκε, Μῆτερ χριστωνύμων, μὴ
διαλίπης φρουροῦσα σοὺς δούλους Ἄγνη,
ἐκ πάσης βλάβης, καὶ νόσων Γοργοῦπήκοε.

Εὐπρέπειαν σοῦ Οἴκου, τοὺς ἠγαπηκότας, ἐκ
πειρασμῶν διατήρει, καὶ δεῖξον Ἄγνη, τοῦ
Παραδείσου ἀξίους, Γοργοῦπήκοε.

"Ἀξιόν ἐστίν ὡς ἀληθῶς... καὶ τὰ Μεγαλυνάρια.

Τὴν Γοργοῦπήκοον οἱ πιστοί, δεῦτε συνελθόν-
τες, εὐφημήσωμεν εὐσεβῶς, ὡς ῥύστιν παν-
τοίων, ποικίλων νοσημάτων, καὶ πάσης ἐπηρεί-
ας τοῦ πολεμήτορος.

Πάντες οἱ καμῶντες νόσον διττήν, σώματος
ψυχῆς τε, τῷ τεμένει Μητρὸς Θεοῦ, προσ-
δράμωμεν πόθῳ, τὴν ῥῶσιν ἀμφοτέρων, βοῶντες
δὸς τοῖς πᾶσι, Γοργοῦπήκοε.

Πάντας τοὺς σοὺς δούλους τῷ σῶ Ναῶ, λύ-
τρωσαι Παρθένε, ἐκ παντοίων ἐπηρειῶν,
ἐμμένοντας πόθῳ, καὶ χάριν ἐκζητοῦντας, τὴν
σὴν παρθενομητορ, Γοργοῦπήκοε.

Δεῖξον τὴν σὴν χάριν Μῆτερ Θεοῦ, πᾶσι τοῖς φοιτῶσι, σὼ τεμένει πανευλαβῶς, παντοίας ἀνάγκης, αὐτοὺς ἐλευθεροῦσα, καὶ ῥῶσιν δίδου, Γοργοῦπήκοε.

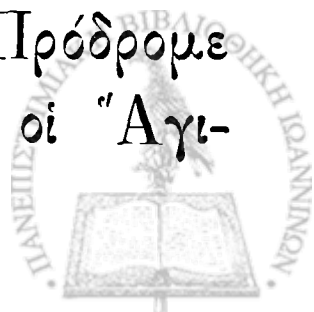
Δέξαι τὰς δεήσεις σῶν οἰκετῶν, τῶν πρὸς σέ βοώντων, ἐν κλαυθμῷ τε καὶ στεναγμοῖς, καὶ ῥῦσαι παντοίας, ἐκ βλάβης τῆς κατ' ἄμφω, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, Γοργοῦπήκοε.

Πάσης ἐπηρείας τῶν δυσμενῶν, λύτρωσαι παρθένε, τοὺς προσφεύγοντας σὼ Ναῶ, καὶ πάσης τε ἐκ βλάβης, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, καὶ θείας βασιλείας, αὐτοὺς ἀξίωσον.

Δέχου τὰς δεήσεις ἡμῶν γοργῶς, ὦ Παρθενομῆτορ, παντευλόγητε Μαριάμ, οὕτω γὰρ κληθεῖσα, ἀφ' ἑαυτῆς Παρθένε, φιλάγαθος ὡς οὔσα Γοργοῦπήκοος.

Φερωνύμως Κόρη βραβεύεις νῦν, αἰτήματα ὅθεν, δυσωποῦμεν τὴν εὐαγῆ, Μονὴν σου συντήρει, τὴν δε Δοχειαρίου, σέ ὕμνοις προσκυνούσαν, Γοργοῦπήκοε.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγι-

οι πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Εἶτα τό: Τρισάγιον... Παναγία Τριάς... Πάτερ ἡμῶν... καὶ τὰ Τροπάρια: Ἦχος πλαγ. Β'.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς...

Δόξα.

Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς· ἐπὶ σοὶ γὰρ πεποιθήαμεν...

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πύλην ἀνοιξον ἡμῖν...

Ἦ ἐκτενής παρὰ τοῦ Ἱερέως. Κύριε ἐλέησον μ.· καὶ ἡ Ἀπόλυσις, μεθ' ἣν ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα Τροπάρια:

Ἦχος Β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν..

Πάντας τοὺς τὴν θείαν καὶ σεπτὴν, Σοῦ ἀσπαζομένους Εἰκόνα, Γοργοπήκοε Σὺ, νόσων ἐλευθέρωσον, ψυχῆς καὶ σώματος· ἐξ ἔθνων ἐπιθέσεως, λιμοῦ λοιμοῦ Κόρη, ἀκρίδος χαλάζης τε, καὶ πάσης μάστιγος, ἵνα ἐκ παντοίων κινδύνων, πάντοτε λυτρούμενοι πάντες, Σοῦ τὸ θεῖον ὄνομα δοξάζομεν.

Καὶ τό: Δέσποινα πρόσδεξαι...

Καὶ Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου...

καὶ ἀμέσως τό: Δε' εὐχῶν τῶν Ἀγίων Πατέρων ἡμῶν ... Ἀμήν.

